colecția ROZ

ALCRIS

10

Zbor spre primăvară

Barbara Perkins

"Virginia nu era o frumusețe şi de aceea familia ei aranjează să se căsătorească din interes cu Etienne, pentru salvarea firmei părinților.
Întâmplător ea află că nu este iubită de soț şi fuge de acasă. Ajunsă în Franța îl cunoaşte pe Roc, un pictor portretist care o solicită să-i pozeze.
Fiind totuşi căsătorită până unde oare va ajunge relația ei cu Roc?"

Zbor spre primăvară
Barbara Perkins

Flight to Spring
By Barbara Perkins

Traducere de Gabi Agripinei

Editura Alcris
Bucuresti 1994
Colectia Roz
ISBN: 973-96710-4-7

CAPITOLUL I

— Desigur, Virginia nu schiază, dar...

Virginia sta nemişcată, cu mâinile împreunate strâns în poală, cu picioarele alăturate sub scaun. Deşi viitoarea ei soacră asculta vorbăria mamei ei vitrege, ea simţea că nu o interesa deloc, în ciuda primirii deosebit de binevoitoare şi a obrazului întins pentru a fi sărutat. Virginia o întâlnise pe doamna Vancy numai de patru ori, dar se părea că subiectele de conversaţie se împuţinaseră.

— Virginia este o persoană liniştită — mai degrabă stă să citească o carte, decât să ducă o viaţă zgomotoasă. Cred că în privinţa asta seamănă cu tatăl ei.

Virginia zâmbi, un zâmbet mic şi politicos, şi-şi aminti să nu-şi frământe mâinile. Nu că ar mai fi avut mare importanţă acum. Ar fi putut — de fapt ar fi trebuit — să înceteze să se considere ca o marfă scoasă la vânzare. Deja vânzarea avusese loc. Peste o săptămână avea să devină soţia lui Etienne Vancy.

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să-l recomandați pe doctorul Auclair pentru migrenele Virginiei. Desigur, organic nu este nimic grav. El spune că, incontestabil, Virginia va scăpa de ele.

— Fără îndoială. Căsătoria și o familie...

— Exact. Și desigur, Virginia...

Virginia se obișnuise ca la reuniuni să nu asculte conversațiile. De cele mai multe ori nici nu lua parte la ele. Acum încercase să participe la conversație așa cum îi spusese mama ei vitregă, dar îi era frică să nu spună ceva penibil sau stupid sau să se bâlbâie. Dar cel puțin — tăcută sau nu — pentru moment era în grațiile tuturor.

Deodată, lipsa ei de claritate în vorbire, stângăcia ei nu mai contau. Urma să se căsătorească cu Etienne...

Mama lui Etienne spunea ceva despre el ; Virginia își ciuli urechile. Oh, era numai faptul că el aștepta balul de mâine seară, ca el toți de altfel.

— Etienne va fi bucuros să-și prezinte viitoarea mireasă întregii familii și prietenilor săi, spuse mama lui.

Virginia simți cum o cuprinde sfiala. Balul — pentru care ea, doamna Torrance și unchiul Charles, care era fratele mamei el vitrege, zburaseră la Paris de la Londra, acum câteva zile — părea să fie mai dificil, chiar decât nunta. Era prezentarea oficială a Virginiei

membrilor familiei Vancy și ea trebuia să se întrețină cu invitații — atât de mulți invitați.

În sfârșit, schimbul de politeturi luă sfârșit și doamna Vancy le-a acordat onoarea de a le conduce personal până la ușă, iar mai târziu s-au relaxat în interiorul confortabil, capitonat cu piele al mașinii închiriate cu șofer cu tot.

Doamna Torrance se uită cu un ochi critic la Virginia.

— Când ajungem la hotel, ai face bine să te odihnești. Ia să vedem, diseară. Etienne vine la cină și unchiul Charles ne duce... Totuși, ar trebui să te culci devreme. Ce s-a întâmplat ?

— Nimic, mamă.

— Sper să nu faci o migrenă mâine seară, spuse doamna Torrance dintr-odată. Știi, doctorul Auclair a spus că nu ai absolut nici un motiv. Ea se fai puțin pe locul său. Trebuie să-l pun pe Etienne să-mi spună clar despre fiecare unchi. Nu vreau să-i încurci între ei.

— Nu, mamă.

— Ești o fată extraordinar de norocoasă.

— Da, mamă.

Virginia știa că este norocoasă. Ea știa, deoarece niciodată nu-l fusesară ascunse toate eforturile care se făcuseră pentru binele ei. Chiar și când a crescut... Trebuia să frecventeze oamenii potriviți. Trebuia să se îmbrace cu hainele potrivite, să discute subiectele potrivite și să producă o impresie bună persoanelor pe care mama sa vitregă i le prezenta. Virginia știa că

totul se făcea spre binele ei. Era pur şi simplu păcat că ea nu era persoana potrivită. Nici hainele, oricât de atent erau alese, nu puteau să o facă drăguţă, pur şi simplu nu putea străluci.

Şi apoi a apărut bunicul Torrance. Bătrânul fusese tutorele ei, de când murise tatăl ei, iar tipul îşi de interes faţă de ea a constituit de-a lungul anilor o sursă permanentă de nemulţumire pentru mama ei vitregă. Şi dintr-odată el schimbase totul, hotărându-se brusc să o facă moştenitoarea lui. După această hotărâre venise alta. El hotărâse o fuziune între firma lui şi una franceză. Şi cu asta şi o căsătorie... a Virginiei. Ea a fost privită cu atenţie de bunicul ei. Tatăl ei hotărâse să iasă din afaceri la puţin timp după căsătorie... şi a murit când Virginia avea zece ani — certat cu bunicul şi neiertat pentru dezinteresul lui faţă de firmă, care era viaţa bătrânului. Torrance era o afacere prosperă, nu foarte mare dar înfloritoare, în domeniul farmaceutic. Planurile au fost făcute peste capul Virginiei. Numele Vancy a început să devină un subiect important în toate conversaţiile. Când ea l-a întâlnit pentru prima oară pe viitorul ei soţ, ştia foarte puţine despre el — de fapt, când el şi mama sa au venit la Londra într-o vizită aparent inopinată, dar foarte atent plănuită, tot ceea ce ştia ea despre el era că se numea Etienne Vancy.

Ar fi putut să fie oricine, se gândi acum Virginia — a fost Etienne. Era cu doi ani mai mare decât ea şi atât de frumos încât semăna cu un tânăr zeu blond şi părea că nu ştie deloc adevăratul motiv al întâlnirii lor. Mama ei — adică mama ei vitregă, deşi Virginia nu a considerat-o niciodată aşa şi asta deoarece ea fusese „Mama" încă de când Virginia era foarte mică — a spus că el avea o comportare perfectă.

Da, ora norocoasă...

Virginia şi-a dat seama că doamna Torrance vorbea din nou despre unchii lui Etienne şi încercă să se concentreze. Ea ştia că firma cu care bunicul ei aranjase fuziunea se numea VANCY PHARMACEUTICALS. Ştia că era condusă de doi dintre unchii lui Etienne. Se părea că are o mulţime de unchi... Era unchiul Victor, care era marchiz — dar aparent era surprinzător de neimportant, asta deoarece nu era un Vancy, dar era rudă cu mama lui Etienne. Era unchiul Henri, care era un Vancy. Şi apoi celălalt unchi Vancy, care era prieten cu bunicul ei. El era şeful firmei şi conducea totul. El trebuia să fie cel mai bătrân dintre unchi, deoarece Etienne, când se referea la el, îl numea cu respect „Unchiul".

Ea începu să o asculte pe doamna Torrance care continuă să vorbească.

— Dar actualmente se pare că nimeni nu ştie dacă el o să vină sau nu, ceea ce este greu

de crezut. Dar nu uita, Virginia, dacă el vine, trebuie să te faci cât mai plăcută posibil...

— Da, mamă. Cine s-ar putea să nu vină?

— Bineînțeles că va veni la nuntă — deși presupun că poate considera că a făcut destul aranjând treburile cu bunicul tău. Totuși, ar părea cam prost-crescut... doamna Torrance făcu din mână a lehamite. Cred că de fapt face numai ce-i place. Are și de ce. Când te gândești cum a dezvoltat firma în ultimii zece ani.

Trebuie că vorbește despre Unchiul. Virginia ar fi fost foarte bucuroasă să nu-l întâlnească deloc pe Unchiul, deoarece părea înfricoșător — la fel de înfricoșător ca și bunicul ei. Încerca să-și amintească și nu putea deloc, dacă trebuia să i se adreseze cu Unchiule sau domnule Vancy sau domnule Philippe (și erau așa de mulți Vancy).

— Este un gest frumos, acest bal dat în cinstea zilei tale de naștere, spuse doamna Torrance absentă. De fapt o mai repetase de câteva ori, înainte. Era a douăzecea aniversare a zilei de naștere a Virginiei, și ceea era o vârstă potrivită pentru măritiș, spunea cu satisfacție doamna Torrance.

— Desigur, toți vor vrea să te cunoască, până acum nu ai întâlnit decât familia lui Etienne. Ce băiat încântător, seamănă în partea mamei lui, desigur. Într-adevăr, sunt mulțumită că este el și nu...

— Nu, cine ? întrebă Virginia, când mama ei vitregă tăcu brusc ; aştepta o explicaţie din partea ei.

— Ei bine, a fost prima idee a bunicului tău... Doamna Torrance se întrerupse din nou, părând stânjenită. Nu este cazul să discutăm despre asta. Când ajungem la hotel ai face bine să te odihneşti, eşti cam palidă. Şi trebuie să-l sun pe Bernard şi să-i spun cum să-ţi aranjeze părul pentru mâine.

În după-amiaza următoare, după ce a ieşit de la coafor — hotărându-se să nu se gândească la seara care urma — Virginia o porni agale, admirând vitrinele magazinelor, bucurându-se de aerul răcoros.

S-a oprit la Galeriile Lafayette şi a intrat uitându-se cu interes la feţele de porţelan ale manechinelor, ale căror poziţii studiate dădeau strălucire hainelor care erau expuse. Haine de vară. Virginia studie un manechin îmbrăcat într-o pereche de blugi şi un tricou, peste care avea geacă, iar pe cap o caschetă tip John Lennon, părul fiind strâns la spate, sub formă de coadă. Ea zâmbi. Întorcându-se să privească un alt manechin, Virginia îşi văzu imaginea într-o oglindă mare şi se opri brusc.

Ceea ce vedea în oglindă era în contrast puternic cu persoana care şi-ar fi dorit să fie. Stearsă, în ciuda hainelor de calitate, cu părul pieptănat de-o parte şi de alta a feţei ca să

ascundă urechile puțin cam mari, cu o față palidă, banală. Virginia se dădu un pas înapoi, incapabilă să se închipuie în locul manechinului — și atunci datorită neîndemânării ei, care-i era specifică ei și numai ei, s-a întâmplat dezastrul. În spatele ei se auzi un zgomot puternic ca și cum ceva se prăbușise la podea și pași care se grăbeau în direcția ei. Virginia se lupta să-și regăsească echilibrul pierdut — în timp ce o vânzătoare ridica repede manechinul căzut.

Puțin mai târziu era în stradă cu pachetele în brațe — pachete care conțineau haine pe care ea nu o să le poarte niciodată, deoarece i se spusese foarte clar că nu erau potrivite pentru ea. Blugii, tricoul, geaca și șapca care fusesară pe manechin — dar pe măsura ei. Nimeni nu-i sugerase că trebuia să le cumpere.

Bâlbâindu-se stingherită, ca spusese că vrea să le cumpere...

Pacea care o cuprinsese mai devreme se dusese și, cu capul în jos, se grăbi spre hotel, dorind să ajungă în camera ei cât mai repede posibil. Virginia se ruga în gând ca mama ei vitregă să nu fie la hotel ca să nu poată vedea pachetele și să dorească să le cerceteze conținutul.

Norocul era totuși de partea ei și ea a ajuns în liniște în cameră fără ca ușa de comunicație să fie deschisă și întoarse cheia în broască. Pachetele au fost băgate rapid sub

pat, ascunse de cuvertură şi Virginia se aşează pe marginea patului, cuprinzându-şi obrajii în palme.

Se întinse pe pat respirând profund, aşa cum o învăţase doctorul Auclair ca să prevină o migrenă. Apoi, după un scurt clocănit în uşă, mama ei vitregă intră în cameră exclamând :

— Ah, deci te-ai întors ! Zău, Virginia, de câte ori să-ţi spun să nu mai stai în pat îmbrăcată ? Nu eşti bolnavă, nu-i aşa ? O să-ţi strici coafura !

Coafura nu s-a stricat. Era la fel cum o aranjase domnul Bernard, încadrându-i faţa ca două aripi moi şi castanii netezite de mâinile îndemânatice ale doamnei Torrance în timp ce Virginia stătea în faţa oglinzii îmbrăcată în rochia ei albă de bal. Îşi privea absentă imaginea din oglindă, tremurând în sinea ei, dar în aparenţă fără expresie. Ea îşi repeta în minte care dintre membrii clanului Vancy era rudă apropiată a lui Etienne şi cine nu era ; îşi aminti că trebuie să-l mulţumească lui Etienne pentru buchetul care sosise pentru ea şi care era alb ca şi rochia.

Trecuse o jumătate de oră şi, de necrezut, nu se întâmplase nimic rău. Virginia începu să aibă sentimentul că totul o să fie bine. Prezentarea fusese făcută. Acum întâlnise şi restul familiei lui Etienne şi a făcut în aşa fel încât să nu-i încurce. Era seara ei. Invitaţii sosiseră ; i-au

zâmbit şi au trecut mai departe şi pentru moment păreau binevoitori. Virginia ştia că prezenţa lui Etienne lângă ea o făcea să se simtă aşa ; îşi întoarse capul să-l privească şi dintr-odată el îi zâmbi, cu un zâmbet fermecător şi plin de bunăvoinţă.

„Cred că din cauza şampaniei, se gândi Virginia, mai târziu, mă simt aşa de uşoară" : se descurcase bine, nimic rău nu se întâmplase. La un moment dat, în timp ce vorbea cu unchiul Victor, marchizul, lângă el apăru unchiul Henri şi unchiul Victor se scuză politicos pentru o clipă. Unchiul Henri îi zâmbi Virginiei şi apoi îi şopti repede ceva în franceza marchizului.

— Da, totuşi el a venit — tocmai a sosit... Da, Philippe.

Virginiei i se făcu frig, când realiză că Philippe de care vorbeau ei era „Unchiul" a cărui absenţă ea abia o remarcase ; deci, în cele din urmă, avea să-l întâlnească în seara asta. Privirea neliniştită de pe feţele fraţilor Vancy nu prevestea nimic bun, dar dintr-odată mama ei vitregă fu lângă ea, atingând-o pe umăr şi o luă de o parte scuzându-se.

— Este timpul să te duci sus şi să te aranjezi puţin. Îţi străluceşte nasul.

Virginia plecă, dar în timp ce urca spre camera ei se simţi puţin intimidată de oamenii care-i făceau loc să treacă ; se părea că mai multe rude ale familiei Vancy se hotărâseră să se odihnească în balcon în timp ce jos se dansa,

lor acum coborau din nou în sala de bal. Trecând prin uşile duble, ajunse în coridor şi intrând în camera ei se odihni puţin, încercând să îndepărteze starea de nelinişte care o cuprinsese. Era o prostie să se sperie din cauza sosirii acestui unchi necunoscut. Îşi refăcu machiajul şi-şi verifică înfăţişarea în oglindă. Uitase ceva ? Nu, oşa că trebuia să coboare din nou şi să-l întâlnească pe şeful clanului Vancy, prietenul bunicului ei.

Era la intersecţia coridoarelor, când îi veni o idee. Luând-o spre dreapta, ar fi trebuit să treacă prin uşile duble spre galerie şi să coboare scara mare. Numai gândul că trebuia să coboare scara imensă, singură, îi dădu frisoane ; era prea multă lume. Dar dacă o lua la stânga ar fi coborât în holul mare pe scara de serviciu şi ar fi ajuns în sala de bal neobservată.

Ridicându-şi puţin poala rochiei cu mâna, o luă grăbită spre stânga şi ajunse curând într-un coridor inferior. De aici muzica se auzea în surdină şi se ghidă după ea. Mergând de-a lungul coridorului nu a întâlnit pe nimeni şi a ajuns la o uşă pe care o deschise cu grijă gândindu-se că nu a greşit. În timp ce o deschidea îl ajunse la urechi zgomotul unei discuţii în franceză. Dintre toate vocile se distingea cea a unei fete care tocmai termina o propoziţie râzând :

— .... şi Budinca, Etienne !

— Nu fi rea, Giselle ! Era vocea altei fete.

— Dar este numele pe care Etienne...

— Şi de ce nu ? Nu v-am spus ?

Da, vocea tărăgănată era a lui Etienne. Ezitând, Virginia se apropie mai mult de uşă şi putu să-i şi vadă. Erau cinci, trei băieţi şi două fete, care stăteau aproape de intrarea acoperită cu draperie a sălii de bal (aşa cum se aşteptase şi Virginia).

Etienne, cu umerii sprijiniţi de perete, cu o ţigară în mână, îşi întorsese capul spre fata de lângă el — fata aceea subţire cu care dansase. El spuse :

— Afacerile sunt afaceri. Asta este de înţeles. Dar sunt şi avantaje.

— Şi faci ce ne-ai spus ?

— Nu-l mai necăji.

— Răspunde, Etienne.

— Ei, o să mă consolez. O mângâie pe obraz şi ea se prefăcu că-i dă o palmă peste mână, în timp ce ceilalţi râdeau.

— Gândeşte-te. Unchiul îmi este obligat. O să-mi fie recunoscător. Are şi de ce. Cineva trebuia să se căsătorească cu ea în cele din urmă, să-şi ia această sarcină.

Ei începură să râdă în timp ce Virginia rămase stană de piatră.

Trebuia să plece repede — dar nu se putea mişca şi convorbirea continuă. Unul dintre tineri spuse ceva în argou şi ea nu a înţeles ; apoi fata blondă, de lângă draperie, aplecându-se spre el, spuse cu vocea joasă şi clară :

— O să faci Budinca englezească să se îndrăgostească de tine ?

— O, dar este deja îndrăgostită de mine. Săraca Budincă. Bogată — dar fără sare !

Nu era nici o greşeală, iar tonul era nepăsător. El râse. Ei toţi râseră. Apoi el adăugă :

— Oricum, după căsătorie nu o s-o văd prea des.

Ceva se cutremură în Virginia, iar vraja care o ţinea ţintuită pe loc se rupse. Se dădu înapoi închizând uşa la fel de uşor precum o deschisese : pentru o clipă stătu nemişcată, apoi se întoarse brusc şi o rupse orbeşte la fugă. Sus pe scări ea îşi feri faţa văzând o siluetă, rugându-se să fie un străin şi nu un invitat al clanului Vancy. El se dădu la o parte, murmurând o scuză şi ea se îndepărtă până când, cu degete tremurânde, găsi o uşă ; o deschise brusc şi o închise în spatele ei, încuind-o.

— Budincă... Dar este numele lui Etienne pentru... aşa o numea el.

Se prăbuşi cu faţa în jos pe pat, frământând perna cu mâinile. Budincă... Nu trebuie să-mi pese, se gândi ea. Nu trebuie să-mi pese. Nu trebuia să mă aştept la altceva, de ce m-aş aştepta la altceva, este un aranjament şi o afacere în cele din urmă, ştiam că-i aşa... Dar urechile îi ardeau, ochii i se umplură de lacrimi şi ştiu că-i pasă. Cu cât încerca să nu o doară, cu atât mai tare îi răsuna în urechi râsul lor batiocoritor şi crud, până când îşi astupă urechile cu

mâinile ca și cum ar fi dorit să nu-i mai audă și zăcu acolo tremurând.

— S-a îndrăgostit de mine, săraca Budincă... Spusese el în timp ce ea sta în umbră și dacă ar fi întors capul el ar fi putut-o vedea. Avea o durere în piept, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji, și începu să o doară capul — o durere chinuitoare, una din migrenele Virginiei.

Nu știa cât timp a zăcut până când au început să-i bată în ușă. Nu a răspuns, deși era vocea mamei ei vitrege. Apoi, pentru un timp, s-a lăsat liniștea — poate se hotărâseră să o lase în pace. Desigur că nu au lăsat-o în pace ; tâmplele începură să-i zvâcnească, iar zgomotele păreau nefirești de puternice : se auziră voci pe coridor și ușa a fost deschisă cu cheia de rezervă.

Ea auzi vocea compătimitoare a directorului că domnișoara nu se simte bine — un doctor poate ? și explicația rapidă și liniștitoare a doamnei Torrance, nu mai puțin obosită, foarte sensibilă. Și apoi mama ei vitregă fu lângă ea.

— Virginia ! Scoală-te imediat ! Cum poți să te comporți astfel ?

A ridicat-o la marginea patului.

— Mă doare îngrozitor capul, spuse ea răgușit și tresări la furia pe care o văzu pe fața mamei ei vitrege.

— Nu poți să te îmbolnăvești tocmai ACUM ! Tocmai acum, după toate câte am făcut pentru tine. Ridică-te imediat.

— Lasă, Emma, nu poți...

Era unchiul Charles. În clipa când doamna Torrance se întoarse spre el, Virginia se lăsă din nou pe pernă, dorind cu disperare să stea întinsă și să fie liniște. În timp ce ea se lupta cu disperare ca să îndepărteze senzația de vomă, o cuprinse un sentiment de detașare în care sunetele conversației abia ajungeau la ea.

— Va fi foarte bine, răspunse doamna Torrance. Știi bine că el a venit special ca să o vadă, și că de fapt el a aranjat totul. Zău, Virginia. O să te simți mult mai bine după ce o să te aranjezi puțin și TREBUIE să-ți revii...

Cu ultima brumă de voință, cel puțin ca să pară că ascultă, Virginia începu să se ridice din pat. Apoi, brusc, fugi la baie unde i se făcu rău și începu să vomite violent.

Era încă întuneric când Virginia se trezi. Zăcu un moment, simțindu-se secătuită și obosită și apoi dintr-odată îi reveniră în minte evenimentele din seara trecută. Totuși, totul era încă neclar ; poate ora și efectul medicamentelor pe care le luase pentru migrenă și care-i dăduseră o stare de detașare temporară. Cel puțin, se gândi cu un fel de plăcere răutăcioasă, făcuse lucrurile temeinic. Nimeni nu o putuse forța să se întoarcă în sala de bal din momentul în care i se făcuse rău, așa că nu a mai trebuit să se întâlnească cu...

Ea acolo numele lui Etienne, spunându-și că se gândise la unchiul lui, dar chiar negândin-

du-se la el era ca şi cum era prezent în cameră. Îşi puse o mână peste gură şi cu cealaltă aprinse încet veioza de lângă pat. Ceasul de voiaj arăta ora şase fără zece. Era oare duminică ? Virginia simţi că trebuie să se scoale. Îşi căută papucii şi negăsindu-i se aplecă nerăbdătoare să-i scoată de sub pat. Mâna ei întâlni o formă nefamiliară învelită în hârtie şi ea se aplecă mai mult şi trase afară două pachete. Se holbă la ele uluită, înainte de a-şi aminti. Ah, da, hainele pe care şi le cumpărase ieri. Virginia se duse la fereastră şi trase draperiile. Cerul aproape se luminase, din negru devenise gri. Era dis-de-dimineaţă. Aveau să mai treacă ore bune până să înceapă întrebările : „Virginia, nu fi ridicolă. De ce ?..."

Va avea într-adevăr puterea să refuze să se mărite cu Etienne ?

Dar nu putea — nu mai putea să se mărite cu el. Se întoarse cu spatele la fereastră şi uitându-se prin cameră văzu pachetele de lângă pat. Erau ale ei, nu-i aşa ? Putea cel puţin să le încerce. Cu degetele tremurânde îşi trase desuurile şi apoi tricoul şi-şi puse blugii, care îi zgâriară pielea cu asprimea lor. Apoi geaca, şi cu degete neîndemânatice îşi făcu o coadă şi-şi puse şapca pe cap.

Aproape fără să se gândească, deschise dulapul şi scoase o pereche de pantofi fără toc. Erau din piele irlandeză şi-i încălţă pe piciorul gol. Îşi spuse că iese numai pentru o plimbare.

să ia aer şi să se gândească, aşa că nu-şi luă poşeta, ci numai portofelul de piele pe care şi-l puse în buzunarul de la geacă. Stătu o clipă nemişcată uitându-se la poşetă şi văzu stiloul — cel de argint pe care unchiul Charles i-l făcuse cadou de ziua ei de naştere — şi un plic : le scoase încet. Nu ştia ce să scrie... dar se gândi puţin.

Se aplecă peste măsuţa de toaletă şi cu degete tremurânde, scrise soţului :

„Îmi pare rău. Nu pot face ceea ce vrei. Plec." Nu i se păru îndeajuns, aşa că după o clipă adăugă : „Îmi pare rău, mamă," Şi apoi : „Mulţumesc că ai încercat. Nu mă căuta. Am nevoie de puţin timp de gândire. Voi fi în siguranţă."

Nu ştia, dacă aşa cum scrisese, va fi în siguranţă sau nu, dar i se părea lucrul cel mai potrivit ca să-l scrie. Apoi sprijini plicul de oglindă şi puse stiloul alături. În drum spre uşă, se uită pentru ultima oară prin cameră. Pe noptiera de lângă pat era inelul cu diamant şi inima i se strânse dureros. Apoi stinse lumina şi ieşi. Ieşea pentru o plimbare. O plimbare lungă. Nu avea să se mai întoarcă.

Liniştea înconjurătoare o făcu să meargă în vârful picioarelor. Dumnezeu ştia câte dintre rudele familiei Vancy dormeau în spatele uşilor — pe unii dintre ei îi ştia, pentru că-i văzuse

mai înainte. Ezită, apoi dădu colțul într-un coridor îngust care ducea spre scara de serviciu. Acolo, la capăt, trebuia să fie o intrare de serviciu, care dădea în spatele hotelului și pe unde s-ar fi putut strecura în stradă fără să fie văzută. Când ajunse la parter se găsi într-o parte a hotelului care îi era necunoscută și în orice caz aici lumea muncea.

În timp ce doi oameni îmbrăcați în jachete albe ieșiră pe ușile batante din capătul culoarului împingând o ladă de gunoi metalică, ea deschise brusc cea mai apropiată ușă și intră închizând-o după ea. Rostogolind zgomotos lada de gunoi, cei doi dispărură la dreapta.

Lăzile de gunoi. Sigur că sunt ținute afară. Ieșind repede din ascunzătoare, alergă de-a lungul culoarului și se felicită singură când, dând colțul, văzu la capătul lui o ușă deschisă prin care pătrundea lumina zilei.

Dintr-odată îi trecu prin minte că ar putea fi confundată cu un răufăcător care se strecurase în hotel, dacă din greșeală ar fi fost văzută de cineva mergând așa de grăbită. Pentru un moment avu oribilul sentiment că va auzi un strigăt de alarmă, dar uitându-se în jurul ei văzu că era singură în curtea interioară, lângă lăzile de gunoi și aproape de intrare era parcat un furgon fără șofer, cu obloanul de la platformă lăsat în jos și cu motorul funcționând. Un zgomot metalic, care se auzi departe în spatele ei, o avertiză că se apropia cineva.

Încercă să meargă repede, dar calm, spre ieșirea din curtea interioară și de acolo spre libertate.

Când trecu de platforma camionului se opri îngrozită. Un jandarm, pe jumătate întors cu spatele spre ea, sta la colțul străzii, vorbind cu un om mic de statură îmbrăcat într-un costum jerpelit și cu o beretă pe cap.

Avea un aer oficial, întrebător și Virginia se trase înapoi descurajată. Se și văzu mergând și fiind oprită, își putea imagina privirea iscoditoare, întrebând-o ce făcea ea acolo la acea oră.

Din nou Virginia se sprijini de platforma furgonului, simțind vibrația motorului și aproape fără să se gândească se deplasa încet de-a lungul oblonului. Se uită recede peste umăr ca să fie sigură că nu o vede nimeni, se ridică pe platformă și se târî lângă peretele cabinei. Făcu ceva efort ca să ajungă lângă cabină, să tragă prelata și să se acopere cu ea. (A fost pur și simplu sufocată de mirosul de pește ; trebuie, se gândi ea, că furgoneta aprovizionă cu pește hotelul). Apoi stătu nemișcată, încercând să nu tremure și așteptă un timp care i se păru o eternitate.

Ceva greu aterizâ lângă ea cu o bufnitură și apoi încă ceva. În timp ce-și ținea respirația de teamă să nu fie descoperită, auzi un zgomot surd, o pocnitură și una din portierele cabinei trântindu-se deasupra capului ei și apoi cea-

laltă. Auzi vocile înfundate a doi bărbaţi şi apoi vibraţiile platformei crescură în timp ce motorul era ambalat.

Plecară ; o milă, două, trei. Torsul constant al motorului avu asupra ei un efect neaşteptat de liniştitor şi ea adormi. Nu conta, se gândi ea aproape adormită sub prelata care o ferea de frig, că nu ştia încotro se îndreaptă furgoneta — pentru că ea însăşi nu ştia încotro se îndreaptă... dar oriunde era, totuşi, undeva... Încercă să se gândească, dar adormi.

Se trezi în acelaşi zgomot constant, dar acum puţin diferit : încetineau. Confuză, se întrebă unde se afla. Amintindu-şi, se trezi brusc, cuprinsă de panică — oare cât o fi dormit ? Cu greutate, începu să se desfacă din prelată şi încercând să se ridice îşi simţi picioarele înţepenite.

O zdruncinătură puternică o izbi de peretele opus al furgonetei, tăindu-i respiraţia. Frecându-şi umărul lovit, Virginia îşi recăpătă echilibrul, se ridică în genunchi ţinându-se cu mâinile de oblon şi începu să încinteze spre spatele furgonetei. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să arunce o privire afară şi să vadă dacă putea afla unde ajunsese.

În timp ce se gândea la toate astea maşina se opri brusc cu o smucitură, făcând-o să cadă în fund. Motorul tăcu şi se lăsă liniştea. Acum, se gândi Virginia, zgomotul motorului răsunân-

du-i încă în urechi. Strângând din dinți încercă să-și facă curaj la gândul că trebuie să escaladeze obloanul din spate al furgonetei și să sară jos — acum repede, înainte ca proprietarul să iasă din cabină — sau mai bine să mai aștepte până pleacă ?

Hotărârea a fost luată de altcineva. O mână străină desfăcu prelata care acoperea spatele furgonetei și o trase la o parte. Lumina pătrunse în interior și ea se găsi uitându-se la o față bronzată, cu riduri și cu o expresie uimită sub bereta albastră de pe creștet. În spatele acestui chip văzu o față de femeie cu ochii măriți de surpriză și ale cărei buze se mișcau fără să scoată un sunet. Bărbatul cu față ridată întoarse capul și strigă :

— Domnule Roc !

O altă voce îi răspunse în franceză :

— Imediat, Pierre. Iau eu lucrurile — și apoi apăru un al treilea chip.

Înainte ca bărbatul să facă un pas în față și umerii lui largi să-i acopere lumina și conturul lor să se profileze, Virginia văzu un păr negru, un ten ocheș cu o gură ale cărei colțuri erau lăsate în jos și cu sprâncenele negre împreunate. El spuse :

— Ce ?... Și apoi ca o comandă : Dă-le jos !

Cu o pocnitură obloanul căzu și Virginia văzu o piațetă pavată cu piatră, dincolo de care — rămase cu gura căscată — se întindea marea !

O mână se întinse după ea și o trase repede în picioare. Fără să-i dea timp să se elibereze,

fu ridicată și depusă pe pavajul piațetei — și în acel moment realiză că bărbatul îi vorbise în engleză.

— Eu... începu ea și înghiți cu greutate. Eu e... eram în excursie și...

— Unde erai ? Încotro te îndreptai ?

— Păi, unde sunt ? întrebă ea dezorientată și, întorcând capul întâlni privirea bărbatului cu fața ridată — recunoscând în el pe omul care stătuse de vorbă cu jandarmul la Paris. Ochii lui exprimau bunătate și ea se gândi să se scuze față de el.

— Domnule... ? începu ea.

El se uită la ea și deși pe fața lui nu se mișca nici un mușchi, totuși privirea era încurajatoare, când fără întrerupți. Bărbatul cu fața negricioasă, încă ținând-o de cot, se întoarse și vorbi în franceză cu celălalt bărbat, care aprobă.

— Ai înțeles ce am spus ? o întrebă apoi pe Virginia. I-am spus lui Marie-Henriette și lui Pierre că voi afla cu cine ești. Stai aici. Și să nu te miști.

Se întoarse pe călcâie, dându-i drumul brațului, iar femeia se uită la Virginia, chicoti ușor și-l urmă.

Virginia nu se mișcă din loc. Se înfioră de frică, dar și din cauza vântului rece care bătea dinspre mare și care o făcu să tremure.

Marea se agita furioasă, lovind în zidul care înconjura portul — pentru că, realiză ea, ceea

ce vedea în jurul ei era un port, cu un chei de care se spărgeau valurile şi cu vase pescăreşti vopsite în negru, ancorate în port. Mai departe ea văzu un dig construit de om ca să protejeze portul de furia mării. Oare unde se găsea ? Undeva pe coasta de nord a Franţei ?

Uitându-se la piaţeta din spatele ei văzu casele de culoare gri, un magazin sau două şi o străduţă îngustă care intra în piaţetă printr-un capăt al acesteia şi se continua prin celălalt capăt. Dar marea domina totul şi ea o privi din nou. Dintr-odată, o voce aspră răsună lângă ea făcând-o să tresară ; bărbatul cu faţa negricioasă se întorsese fără ca ea să-l audă apropiindu-se.

— Bine. Vocea lui era autoritară, ceea ce o făcu să fie atentă. Ce faci aici ?

Iarăşi vorbea în engleză. Această ciudăţenie o făcu să prindă curaj şi lăsă să-i scape :

— Cine.... cine eşti ? V-vreau să zic — nu eşti francez !

— Nu, englez. Se uită la ea pe sub sprâncenele negre şi încruntate. Dar tu ?

— Sunt în vacanţă. Minciuna la care se gândea îi veni spontan pe buze. E... eu v... vroiam să văd Franţa, a... aşa că am traversat... Vocea îi pieri ; el era mai încurcat ca niciodată şi, ciudat, asta o făcu să-l privească drept în ochi.

— Cum te cheamă ? a întrebă el răstit.

— Jane.

— Jane ? Jane şi mai cum ?

Încă nu avusese timp să inventeze un alt nume – şi Jane fu primul nume care-i venise în minte. Numele Despres scris pe o ladă mare de lângă furgonetă îi atrase atenţia şi-l traduse repede în engleză :

– M... Meadows, şi-şi plecă repede capul sperând că nu-i urmărise privirea.

Un gând îi trecu prin cap ; îşi băgă mâna în buzunarul jachetei şi-şi scoase portofelul. Întinzându-l deschis spre el, zise :

– Eram în excursie – ar, ar trebui... adică vreau să te întreb, dacă v... vrei să-ţi plătesc pentru transport.

– Este furgoneta lui Pierre, nu a mea. Vocea îi era dură. Privi atent conţinutul portofelului şi spuse :

– Pune-l la loc. Şi aşa... eşti în vacanţă, nu-i aşa ? De unde vii ?

– Kent, spuse ea repede. Era primul loc care-i venise în minte. Sunt...

El se uită în fundul furgonetei de lângă ei, şi apoi din nou la ea.

– Călătoreşti fără bagaje ? întrebă el.

Prinsă cu minciuna, Virginia îşi puse mintea la treabă.

– Le-am pierdut, începu ea să explice. Le-am pierdut, le-am pierdut undeva, la început, este cam complicat, termină ea.

– Fără bagaje, spuse el gânditor. Şi fără mulţi bani, doar dacă nu mai ai ceva ascuns pe undeva...

Ea negă, scuturându-şi energic capul, uitându-se la el speriată. Cu umerii săi laţi, disproporţionaţi în raport cu înălţimea sa, deşi părea că o domină, aproape că semăna cu un răufăcător, iar faţa lui posomorâtă o făcu dintr-odată să-i fie teamă. El păru că simte teama ei şi scoase un sunet între neîncredere şi mânie.

— Nu fi proastă, fato! Nu vreau să te jefuiesc. Sunt... Se opri brusc, se uită la ea. Scoase un suspin şi luă o hotărâre.

— Bine. Acum gata cu întrebările. Aşteaptă cîci un minut.

Cu uşurinţă, sări în furgonetă, se aplecă să ridice ceva şi coborî din nou cu un rucsac mare şi un pachet plat învelit în pânză.

— Tocmai mă duc să mănânc ceva. Mai bine vino şi tu să mănânci, sau stai şi te uiţi la mine. Apoi mai stăm de vorbă.

— De ce ? reuşi ea să întrebe — surprinsă şi gata de apărare.

Îl văzu cum ridică din sprâncene şi se holbează la ea uluit.

— De ce ? repetă el. Ei bine, hai să zicem că nu-mi place să părăsesc fete fără apărare şi fără bagaje. Eşti mulţumită ? Oh, mai bine îmbracă-te cu asta. Tremuri.

El scoase din rucsac o jachetă groasă din lână şi i-o dădu să o tragă peste geacă.

Ea era conştientă că era subţire îmbrăcată numai în tricou şi geacă, dar se uita la el nehotărâtă, ţinând în mână jacheta de lână.

– Am adormit, spuse ea ca şi cum ar fi simţit nevoia să se explice, şi el îi aruncă o privire timită.

– Cum ? Şapte ore şi jumătate ?

– Ş-şapte ore ? Era total uluită.

– Erai cumva drogată, sau ce ? o întrebă uitându-se încruntat la ea.

– Nu, răspunse ea repede şi apoi adăugă : Am luat cea pentru durere de cap. Respiră profund şi adăugă : Am intrat sub prelată şi era cald.

– Presupun... spuse el încet, că ştii unde ne aflăm ?

Cum ea dădu din cap, negând pe· muteşte, recunoscându-şi neştiinţa, el se uită la ea nedumerit.

– Suntem în Poleriac. Bretania, adăugă el la privirea ei zăpăcită.

Coasta de sud. Poleriac este o parte din Carnihan – un fel de staţiune de odihnă. Acum este închisă, fiind iarnă. Există câte un port pescăresc la fiecare capăt : în Poleriac şi în Saint-Anne – şi numai ele sunt deschise tot timpul anului. Ce s-a întâmplat ?

– N... nimic. Nu putea scoate un cuvânt fiind de-a dreptul uluită de distanţa la care se afla de Paris.

Bărbatul de lângă ea spuse :

– Să mergem să mâncăm.

Se întoarse pe călcâie şi traversă piaţeta. Părea convins că ea-l va urma, aşa că se mişcă şi ea.

Se luptă puţin cu timiditatea ce o copleşea şi apoi spuse dintr-o suflare :

— T... te rog, îmi spui cum te cheamă ?

— Roc, spuse el scurt.

— Domnule Roc... Desigur, aşa îl strigase omuleţul pe nume Pierre.

— Numai Roc. Eu o să-ţi spun Jane. El părea supărat şi necomunicativ. Au mers în tăcere şi în timp ce ea căuta să spună ceva, el se opri, arătă ceva cu mâna şi intră într-un mic bar a cărui uşă se deschidea direct în stradă.

Când Roc se opri la masa din spatele barului, aruncându-şi ruesacul şi pachetul pe un scaun şi trăgea un alt scaun, cineva îl strigă şi el întoarse capul şi răspunse la salut. Apoi ridicând privirea la Virginia, îi arătă cu capul masa, îi spuse un „stai jos" şi se îndepărtă.

Ea se aşeză ascultătoare şi-l privi făcându-şi drum spre fundul barului şi ciocănind uşor în uşa din fundul culoarului. Uşa a fost deschisă de o femeie pe care el o numi Marie-Henriette şi avu o discuţie serioasă cu ea. Virginia încercă să-şi adune gândurile, ameţită de evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore, să cântărească clar ; dar tot ce putu face fu să privească atentă în jur. Nu mai fusese niciodată într-un local ca acesta — mic, un cafe-bar pentru muncitori, cu lista de preţuri afişată la vedere deasupra barului, foarte curat, de la me-

sele mici de lemn, lespezile de piatră ale podelei şi până la pereţii văruiţi în alb.

Visa cumva ? Nu cumva zăcea în patul ei de hotel la Paris, nu aici în Bretania, în acest bar, cu acest om ciudat şi înfricoşător care părea că îşi luase sarcina să aibă grijă de ea ? Dar nu putea într-adevăr să se găsească aici, nu-i aşa ? Fu străbătută de un fior când se gândi la hotel, la mama ei, la camera ei goală cu biletul lăsat la vedere, la Vancy, la... Etienne...

Ea scuturâ repede din cap încercând să-şi îndepărteze gândul de la Etienne.

Se surprinse gândindu-se la acelaşi lucru iar şi iar : el cel puţin, îşi spuse ea cu amărăciune, trebuie să fie mulţumit de absenţa ei — probabil se simţea uşurat că nu mai trebuie să se însoare cu ea...

CAPITOLUL II

Roc se intoarse la masă.

— Vine şi mâncarea, spuse el scurt deasupra capului Virginiei. Ţi-e sete ? Sau... ? Arătă cu degetul spre o uşă acoperită cu o draperie din fâşii de plastic colorate şi când ea realiză despre ce vorbea el, negă puţin jenată. Cu voce baritonală, el adăugă :

— Îţi comand o limonadă pentru mai târziu, şi se îndreptă spre bar.

Mâncară în linişte şi după un timp ea se uită pe furiş la Roc încercând să-şi dea seama ce fel de om este. Părea atât de ciudat... Faţa lui ovală aproape permanent încruntată era încă îndreptată în altă parte, aşa încât ea-l putea studia fără ca el să-şi dea seama. Avea părul negru şi creţ, tuns scurt ; sprâncene mari negre deasupra ochilor negri, un nas potrivit şi coroiat şi o gură hotărâtă. Dinţii foarte albi şi bărbia foarte proeminentă. Era o faţă meditativă, gândi ea şi totuşi puternică. Mâinile, deşi mari, nu erau aspre, iar unghiile erau tăiate şi foarte curate ; toate astea erau în dezacord cu haina

asemănătoare cu a muncitorilor și pantalonii șifonați pe care-i purta și care-l făceau să arate aproape la fel cu bărbații care stăteau sprijiniți de bar.

— Te-ai săturat ?

Ea aprobă tăcută din cap, cu ochii în jos, apoi simțindu-se într-un fel obligată, adăugă abia auzit :

— Mulțumesc.

— Cafeaua vine într-o clipă. Îl simți întorcându-se și făcând un semn, iar cealaltă femeie din spatele barului aduse cafeaua la masă. Un zâmbet și un semn cu capul și femeia se întoarse la bar.

— Marie-Jeanne este sora lui Marie-Henriette, spuse Roc.

— Oh.

— Soțul ei era vărul lui Pierre. Așa că ei sunt rude de două ori, de când Pierre și Marie-Henriette sunt soț și soție. Aproape toți sătenii sunt rude între ei într-un fel sau altul.

— Oh, făcu Virginia din nou. Se lăsă tăcerea și apoi el întrebă brusc :

— Vrei să-mi spui despre ce este vorba ?

— Despre ce este vorba... ?

Își ridică privirea spre fața lui și-i întâlni ochii negri și întunecați. După o clipă el adăugă :

— De ce fugi ?

— Nu... spuse ea cu voce moale și ușor răgușită, dar nu putu să continue când îi întâlni privirea. Așadar nu a crezut-o... Ea trase aer în

piept și simțind tăcerea prelungită se forță să se uite la el din nou.

— Ai pașaport ? întrebă el.

— Nu... Își aminti cu groază că nu-l avea. Așa că era blocată în Franța — doar dacă nu se întorcea la mama ei vitregă — dar oricum, unde se gândise să plece ? Îl surprinse privind-o cu o satisfacție răutăcioasă înscrisă pe fața lui oacheșă și revenindu-și, realiză că se dăduse de gol în fața lui.

— Hm, tu tot ceea ce spuse și dintr-odată privirea i se posomorî... Apoi spuse : Bine. Nu-mi spune. Lasă-mă să cred că ești o hoață. Vom merge la poliție... întinse mâna, ridică filtrul, îi turnă cafeaua în cană, o amestecă ușor și i-o dădu.

— Cafeaua este gata, și-și îndreptă atenția spre cana lui. După un moment spuse iar : Nu mai fi speriată, iar ea trase cu greutate aer în piept și își luă cana cu grijă, deoarece îi tremura mâna.

— Îmi pare rău, murmură ea neștiind prea bine de ce se scuza.

— Nu-i nimic... Dar spune-mi adevărul. Ai fugit, nu-i așa ?

Ea aprobă în tăcere. Nu știa ce altceva putea să facă.

— De cine ?

Ea scuturâ din cap încăpățânată.

— Bine, atunci. Trebuie să ghicesc. De o situație ? De o persoană ? Trebuie că a fost ceva

insuportabil, spuse el gânditor. Unde voiai să mergi ?

Virginia înghiți cu greu și spuse cu sinceritate :

— Nu știu.

— Vrei să te întorci acasă acum ?

— Nu, spuse ea repede fără să se gândească. Apoi se uită la el cu ochii mari și spuse cu mai multă fermitate... Nu, nu vreau.

— Hm, bine. Ce se va întâmpla când se va ști că ai dispărut ?

Virginia o văzu în fața ochilor pe mama ei vitregă furioasă, frângându-și mâinile pentru fata nerecunoscătoare care o lăsase într-o situație îngrozitoare.

— Nu prea multe, spuse ea cuprinsă dintr-odată de amărăciune.

Roc spuse întunecat, ca și cum toate astea făceau parte dintre acele situații create special pentru a-ți face viața mai dificilă :

— Câți ani ai ? Nouăsprezece ?

— Douăzeci, spuse Virginia repede.

Roc se uită scrutător la ea și spuse soc :

— Deci nu ai fugit de la școală ?

Se părea că luase o decizie.

— Presupun că știi să muncești ? zise el, privind la mâinile ei îngrijite și apoi, aproape supărat : Oricine poate să muncească. Și trebuie să muncească. Ce știi să faci ? Nu-mi spune. Nici nu știu de ce mă mai obosesc. Vorbea su-

părat, mai mult pentru el, părând neconvins. După o clipă, continuă :

— Hai s-o scurtăm. La urma urmelor, nu ai nici un motiv să ai încredere în mine. Sunt artist. Pictez. Am venit la Pierre, deoarece știam că merge la Paris, la fiică-sa, care a născut de curând, să-și vadă nepotul, iar eu oricum aveam treabă acolo. Așa că am călătorit împreună.

Făcu o pauză ca să se asigure că ea-l urmărește și apoi continuă :

— Este o casă acolo — un loc numit Hephaios, dincolo de Poleriac. Este un fel de colonie pentru artiști, ca să zic așa — un loc unde practic ești liber și fiecare își vede de treabă. Vara sunt o mulțime de oameni acolo, de tot felul — scriitori, pictori — dar iarna nu este aproape nimeni.

— În... înțeleg, spuse Virginia, deoarece el părea că așteaptă un răspuns.

— Asta așa, ca să-ți explic !

Dar asta nu explica de ce se hotărâse să aibă grijă de ea, după ce se uitase la ea și-i pusese câteva întrebări.

Poate era genul de persoană care acționează dintr-un impuls. Uitându-se cu prudență la el, Virginia se gândi că părea un om care lua decizii repede. Părea că se angajase într-un fel de acțiune de binefacere și deși arăta mai degrabă îngrijorat decât caritabil, în ciuda bunătății lui aspre, ea nu se putea abține să nu se teamă puțin.

Virginia zise :

— Ce... v... vrei să fac ? dorindu-şi să nu se fi bâlbâit aşa de tare.

— Îţi ofer o slujbă, făcu el brusc. Nu una foarte bună, dar destul ca să te ţină ocupată până vei decide ce vrei să faci mai departe. Curăţenie. Gătit. Cumpărături. Crezi că poţi să te descurci ?

— D... da, răspunse ea cu îndoială în glas.

— Dar mai este ceva, adăugă el. Ei bine, nu sunt numai eu acolo. Slujba este la Hephaios. Închise ochii pe jumătate ca şi cum ar fi studiat ceva cu atenţie. Pierre mi-a spus că sunt deja trei oameni acolo. Patru cu mine. Cinci cu tine. Crezi că poţi să te descurci ? Cei de la Hephaios nu vor decât pace şi linişte ca să poată lucra. Pari o persoană liniştită. Oricum, ai unde să stai. Făcu o pauză şi adăugă... Dacă cumva erai îngrijorată, una dintre persoanele din casă este o femeie.

— Da, răspunse Virginia, ca să zică ceva — deşi nu se gândise la cine sta la Hephaios, ci la oferta bruscă şi surprinzătoare a unei slujbe. Fu cuprinsă de speranţă, copleşită brusc la gândul că are unde să stea, un loc unde să se ascundă.

Spuse aproape dintr-o suflare :

— Merg. Şi văzând în ochii lui Roc o privire care exprima uşurarea, fu din nou tulburată.

El îşi împinse scaunul şi se sculă.

— În acest caz, să mergem. Mă duc să-i plătesc Mariei-Henriette pentru mâncare. Îți reții din salariu, zise el nerăbdător, când o văzu că-și scoate portofelul.

Virginia rămase la masă, gândindu-se că nu trebuie să mai privească înapoi ori să aibă vreo îndoială asupra felului brusc în care-i fusese organizată viața. Roc îi oferise o slujbă, ea acceptase și asta a fost tot.

Nu trebuia să se gândească de ce ajunsese acolo. Sau că nu știa nimic — dar absolut nimic — despre acest bărbat numit Roc. Ea-i văzu numele inscris pe colțul unui pachet : J. P. Rockfield. Privindu-l un moment, ea realiză că ăsta trebuie să fie numele întreg — Roc venind de la Rockfield, dificil de pronunțat în franceză. Un lucru concret printre atâtea necunoscute, părea ceva ca o asigurare. Și mai știa unde se afla — un sat breton de pescari numit Polariac. Și că se numea Jane Meadows — și asta nu trebuia să o uite. Nu trebuia să se gândească la Paris sau la familia Vancy, cu atât mai puțin la „Unchiul" sau la Etienne...

Roc se întoarse, în timp ce ea încercase cu disperare să nu se mai gândească la Etienne și la sentimentele pe care i le trezea numele lui.

Roc spuse :

— Gata ! și luându-și jacheta — jacheta pe care i-o dăduse el mai devreme — și-a aruncat-o pe umeri.

Două zile mai târziu Virginia stătea întinsă în pat, cu pătura trasă până la bărbie, gândindu-se la timpul care trecuse de când era la Hephaios. Camera mică și pătrată — camera ei — era liniștită și întunecată — singurul zgomot era făcut de vântul care șuiera pe la colțurile casei. Dar deja se obișnuise cu el.

În prima noapte i se păruse ciudat și îi fu foarte greu să adoarmă. Și când adormise, visase — pe Etienne, balul, pe înfricoșătorul unchi Vancy de care fugise fără să-l vadă. Unchiul luase chipul bunicului ei și se uitase la ea acuzator. Se trezise cu lacrimi pe obraji, dar la fel de hotărâtă ; nu se va întoarce.

Gândul i se întoarse la sosirea ei la Hephaios. Ieșiseră din Poleriac și urcaseră dealul și apoi coborâseră o pantă aridă. Când ultimele case dispăruseră în spatele lor, Virginia devenise din nou nervoasă — dar bărbatul de lângă ea, mergând cu același pas egal și rapid, nu părea să-și fi dat seama. El mergea tăcut și nu putea să-i vadă fața, dar propria ei nervozitate îi dădea un sentiment de vinovăție.

Dacă ar fi fost un maniac ucigaș, nu s-ar mai fi întors cu ea la barul lui Pierre, ca să ia pachetul cu haine pe care-l pregătise Marie-Henriette pentru ea, așa cum îi ceruse el. Hainele se arătaseră a fi foarte practice : o cămașă de noapte încheiată până la gât, puțin cârpită, dar foarte comodă și care aparținuse Marlei-Henriette ; blugi, puțin largi și vreo două pulovere groase

care erau ale lui Barbite, fiul lui Maria-Henriette ; ciorapi groşi ; o cămaşă. Virginia se gândise cu sfială la ceea ce îi spusese el femeii bretone despre faptul că nu avea bagaj, dar nu avusese curajul să-l întrebe ; în schimb murmurase o mulţumire şi îmbrăcase hainele când trebăluia prin casă, aşa că se obişnuise cu ele ca şi cum ar fi fost ale ei.

Urmaseră cărarea de-a lungul vârfului dealului şi acolo sub ei, în fundul văii, se găsea o casă. Se ridica singuratică, pătrată şi solidă din piatră gri, cu acoperiş din ardezie, cu ferestre al căror pervaz arăta grosimea zidurilor. În spatele ei, dealul cobora abrupt spre mare, iar departe erau stânci sfărâmate şi pereţi de rocă neagră ridicându-se ca nişte colţi ameninţători din marea cenuşie şi agitată. Roc se opri şi uitându-se în jos spre ea, îi arătă privelişte ce se deschidea dedesubtul lor.

— Coasta sălbatică. Cu o rotire a mâinii cuprinse linia ţărmului şi marea ca se spărgea de el. Impresionant, nu-i aşa ?

— Da, spuse ea, cu respiraţia tăiată din cauza mersului rapid, de vânt şi de privelistea din faţa ei.

— Vara, aici este Mecca pentru turişti.

O porni din nou cu paşi mari, Virginia reuşind cu greu să ţină pasul cu el. Împotriva vântului care bătea dinspre mare, încercă să se facă auzită când întrebă :

— Cui îi aparţine Haphaios ?

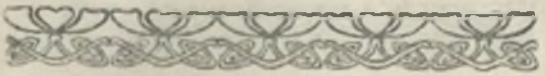

— Un agent imobiliar se ocupă de el — este un refugiu pentru cei cu înclinații artistice. Ți-am mai spus. Presupun că unii oameni de afaceri își închipuie că sunt protectori ai artiștilor. Roc părea disprețuitor și adăugă cu satisfacție :

— Iarna, este un loc uitat de Dumnezeu.

Ajungând la casă, Roc a condus printr-o ușă laterală. Intrară într-o spălătorie mică cu podea de piatră, unde într-o chiuvetă pătrată și demodată zăcea vesela nespălată ; avea o fereastră mică prin care se vedea un colț de cer și marea la orizont. Roc abia privi în jur și deschise o altă ușă ; dintr-odată, căldura îi învălui. Mirosea a mâncare, a metal încins și a haine ude puse la uscat — și apoi se auzi un strigăt de bunvenit și un zgomot de scaun hârșâindu-se pe podea.

— Roc ! Dragul meu, începusem să cred că nu o să mai vii...

Zăcând în pat, Virginia își aminti de primele clipe ale șederii ei acolo. Femeia care se aruncase de gâtul lui Roc era înaltă, zveltă și frumoasă. Virginia, rămasă în cadrul ușii, zări într-o strălucire pletele negre, ochii mari și verzi, obrajii cu pomeți înalți și gura generoasă. Fu șocată, având sentimentul că știe de undeva această față. Și vocea de asemenea, înaltă, vorbind bine engleza, dar cu un ușor accent străin — o voce pe care o mai auzise la radio sau la TV.

— Da, știu cât ești de ocupat și că s-ar fi putut să nu vii. Dar am sperat că vei veni. Femeia îl necăjea și-i reproșa în același timp. Apoi privirea în căzu pe Virginia, rămasă în cadrul ușii și expresia feței i se schimbă.

— Ai adus pe cineva cu tine. Cine este ?

Spuse asta politicos, dar ochii atât de strălucitori cu o clipă mai devreme se îngustaseră, iar zâmbetul îi îngheță pe buze.

Atunci Roc zâmbi.

— Este o autostopistă. Am luat-o pe drum. Nu are nici un ban și vrea o slujbă. I-am spus că poate lucra aici. Își întoarse capul.

— Jane, intră. Aceasta este Benedetta.

Când spuse cum o cheamă, Virginia își dădu seama de unde o cunoștea. Întinzându-i mâna, ea spuse :

— B... bună ziua, signora Giulini și apoi simțindu-l pe Roc privind-o surprins, adăugă :

— V-am recunoscut.

Era încă un exemplu al acelei zile năucitoare : femeia pe care Roc o menționase întâmplător că stă la Hephaios, era Benedetta Giulini, autoarea unui lung, complicat și pasionant roman, care avusese un succes imens și care fusese tradus în aproape toate limbile. De la acest triumf devenise o personalitate ale cărei acțiuni (aproape notorii) erau citate în buletinele de știri — o femeie de treizeci de ani care prin brusca ei recunoaștere internațională ajunsese faimoasă. Dar Benedetta Giulini luase mâna

Virginiei şi o studia din priviri, zâmbind.

— Ce drăguţ din partea ta. Zâmbetul se accentua devenind natural în timp ce se uita la Virginia.

— Dar eşti atât de tânără. Roc, este încă un copil ! Englezoaică, nu ?

Şi astfel fusese Virginia prezentată primului locatar de la Hephaios.

Răsucindu-se în pat, Virginia se gândi la slujba ei şi la oamenii din jurul ei. În prima după-amiază Roc îi arătase împrejurimile casei, îi arătase camera ei, îi dăduse aşternuturi pentru pat, un prosop (de la el). Îi spusese clar şi concis care-i sunt îndatoririle : gătitul (deşi tot el gătise în seara aceea) ; cumpărăturile, la care contribuiau cu toţii în mod egal, cu excepţia ei (banii îi aduna tot el) ; curăţenia, în toată casa cu excepţia dormitoarelor. Virginia spera că se va putea descurca — de fapt nici nu avea altă alternativă. Nu avea unde să se ducă.

Roc i-a spus că micul dejun consta dintr-o gustare rece şi cafea, totul fiind pus pe masă şi toţi se serveau singuri, pe măsură ce se sculau.

Când venise în bucătărie, după ce-şi făcuse patul şi-şi despachetase hainele ce-i fuseseră împrumutate, se simţise ciudat să nu facă nimic, aruncă o privire în jurul ei şi apoi îşi fixase privirea în podea. Roc tocmai prepara o omletă cu legume şi în acelaşi timp vorbea cu Benedetta.

In bucătărie mai era o persoană, care își ridicase privirea la Virginia și se recomandase încet :

— Lukas Baker și se închisese într-o tăcere posomorâtă, în spatele unui roman polițist. Era un om mic de statură, de vârstă mijlocie, cu ceafa lată, cu părul rar, iar barba îi făcea o umbră albăstruie pe maxilar. Celălalt locatar de la Hephaios era absent — fiind plecat câteva zile, spusese Benedetta — deși acum Virginia știa cine era. Un bărbat numit Harte Sommerfield, care compunea muzică — fiind un alt nume de care Virginia auzise. Își aminti că citise despre tânărul compozitor englez care se afirmase cu un talent strălucitor, excepând ultima compoziție, care fusese aspru criticată de aceiași oameni care mai înainte îl ridicaseră în slăvi.

Cu siguranță că Roc era un om foarte bine organizat.

Se părea că el conducea Hephaios, făcea ordine, repara, cu același aer încruntat, dar prompt, așa cum procedase și cu Virginia. În ultimele două zile nu făcuse altceva decât să-i comande și să-i organizeze munca. Și-i reamintea răstindu-se la ea, în prima ei zi dimineața acolo. Erau singuri în bucătărie.

— Ce știi să gătești ? Presupun că nu știi. O să te învăț. Bineînțeles în anumite limite. Auzi, murmură el, cu și dădacă.

Mai târziu, Roc îi arătase cum se dă drumul la maşina de gătit şi cum se opreşte şi îi explică cum se prepară cotriade — supa de peşte cu legume, o specialitate bretonă. Apoi se dusese să se uite la generator, care se oprea cam des, ceea ce-l făcu să mârâie că luminile erau lăsate aprinse când nu era necesar (deja curentul fusese întrerupt de mai multe ori în ultimele două zile).

Dar în ciuda activităţii lui, el era întotdeauna în preajma ei, abătându-i atenţia Benedettei, care, cu o sinceritate prefăcută, încerca să o facă să vorbească despre ea.

Se răsuci din nou în pat, uitându-se în întuneric, simţind casa Hephaios, unde încerca din greu să fie numai Jane Meadows şi nu altcineva. Era o casă veche, cam dărăpănată, dar confortabilă şi sigură, rezistând vântului şi vremii. O casă prietenoasă.

Undeva în casă se auzi un zgomot. Era conştientă de el de câtva timp, dar nu-i dăduse atenţie, dar acum zgomotul se auzi mai clar. O fereastră deschisă, mişcându-se în bătaia vântului ? Dacă vântul se întetea o putea sparge. Sări din pat şi traversă camera ca să aprindă lumina, dar întrerupătorul scoase un zgomot sec. Iar se stricase generatorul. Bâjbâi după lumânări şi sfeşnic, pe care Roc îi spusese să le ţină la îndemână pe noptieră, în caz de urgenţă, şi după chibriturile pe care le pusese alături. Deschise uşa încet, apărând flacăra lu-

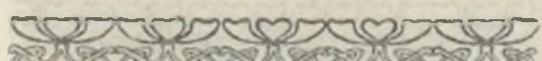

mânărit cu o mână, și ascultă atentă ca să audă din nou de unde venea zgomotul.

Făcu un pas înainte, ridicând sfeșnicul sus și un alt zgomot o făcu să se uite în jos, acolo unde flacăra pâlpâindă a lumânării dosena umbre tremurânde pe lemnul întunecat al scărilor. Ceea ce văzu acolo o înghețâ, aproape scăpând sfeșnicul din mână. La jumătatea scărilor era o formă aurie — care-și întoarse capul spre ea — o formă cu blana aurie, cu ochi întrebători și prietenoși. Un câine pe care ea nu îl văzuse înainte — o privea ca să vadă ce-a să facă.

În timp ce Virginia se uită la câine și câinele la ea, se auzi un alt zgomot mai jos, și o voce de bărbat întrebă încet :

— Ești aievea sau o fantomă ?

— Oh... Cu greu reuși să articuleze și acest cuvânt. Jos în întuneric, Virginia deslușî o siluetă : capul și umerii unui bărbat, cu fața ridicată spre ea. Instinctiv, uitând de sfeșnicul din mână, Virginia se întinse spre întrerupătorul din capul scării care de data asta funcționă, aprinzând becul care împrăștie o lumină chioară. Se găsi privind în jos la un străin înalt cu părul castaniu care-i cădea ondulat pe frunte și care o privea cu ochi zâmbitori.

— Acum, vraja s-a rupt. Nu-i nimic. Vocea lui era înaltă și muzicală. Apollo, ești un bun mijlocitor. Nu m-am așteptat să întâlnesc o fantomă frumoasă pe scări. Îmi pare rău, zise

întorcându-şi privirea spre Virginia, te-am trezit cumva ? Trebuie să-ţi spun că ai avut o apariţie teatrală. Ca într-o pictură veche. Eu sunt Harte Sommerfield şi acest animal este al meu, Apollo.

Virginia suflă în lumânare, încercând să-şi vină în fire. Apoi spuse :

— L... lumina din dormitorul meu nu funcţionează...

— Probabil că s-a ars becul. Îmi pare rău dacă te-am trezit. Vezi, totul era încuiat, aşa că a trebuit să forţez geamul. Nu am avut încotro. Afară a început să plouă !

— Acum... plouă ? întrebă ea, deoarece se părea că el aştepta un răspuns şi apoi gândindu-se că remarca era stupidă, adăugă... Câinele dumneavoastră este foarte frumos.

— Adevărat ? Eşti frumos, Apollo ? Îşi plecă privirea spre câine, trăgându-l de o ureche. Presupun că jumătate este ogar afgan, dar nu ştiu care jumătate.

Apollo veni lângă ea, se aşeză pe labele din spate şi-şi ridică o labă spre ea. Se uită la ea, mare, prietenos, auriu, ca şi cum ar fi aşteptat aplauze. Ea nu putu decât să-l laude şi-i spuse fără să vrea :

— Dar eşti şi deştept...

Şi apoi se lăsă în genunchi lângă el şi-i luă laba. Punând jos sfeşnicul, îl mângâie cu cealaltă mână, ezitând la început şi deodată el se

aplecă spre ea şi-i linse obrajii cu limba lui caldă şi umedă.

Harte Sommerfield vorbi din nou. Urcase scările fără ca ea să-l observe şi tresări puternic când el vorbi lângă ea.

— Este evident că-ţi plac câinii. Dacă-i răsfeţi, o să se ţină numai după tine. Te previn. Apollo, jos! Jos, prostule! Aşa-i mai bine.

Îi zâmbi Virginiei, când ea se ridică în picioare.

— Încă nu este bine dresat. Sper că nu ţi-a udat părul prea tare. Credeam că o să-l amestece pe tot, de aceea l-am chemat. Îţi stă bine cu el, adăugă el prietenos, aşa răsfirat pe umeri. Merge cu restul...

Cu un gest al mâinii arătă restul ţinutei, cămaşa de noapte lungă până în pământ, închisă la gât, cu mâneci lungi. Virginia se simţi stânjenită când realiză că era în cămaşa de noapte, deşi cu greu se putea spune că era indecentă sau sexy.

Privirea lui Harte, prietenoasă şi curioasă, se opri pe faţa ei.

— Cum te cheamă?

— Virginia... îngheţă când îşi aminti. Ea nu era Virginia, ea era Jane.

Harte Sommerfield zâmbi din nou, părând gata să stea de vorbă cu ea pe coridor toată noaptea.

— Ce faci? Scrii? Pictezi? Sau, la urma urmelor, eşti numai spiritul care ţii casa?

Intr-un fel era descrierea cea mai fidelă a ceea ce era ea la Hephaios, încât deodată Virginia zâmbi, privindu-l fix şi i se adresă cu gravitate :

— Da. Asta sunt. Ce vrei să mănânci mâine la micul dejun ?

— Ouă. De ce ?

— Asta este slujba spiritului, să pregătească micul dejun, îi răspunse ea deschizând uşa camerei ei. Noapte bună, domnule Sommerfield.

— Harte. Dar... începu el din nou, părând ulmit şi amuzat în acelaşi timp, dar nu eşti...

— Sunt spiritul care are grijă de casă, spuse ea cu solemnitate şi închise uşa dormitorului, chicotind în sinea ei. Apoi, sprijinindu-se de uşă, se simţi brusc caraghioasă.

Adormi gândindu-se la Apollo şi la stăpânul lui şi apoi când se îmbrăcă de dimineaţă, ezită un moment şi apoi îşi legă părul la spate într-o coadă în loc de două codiţe. Nu că ar fi arătat mai bine sau mă rog, cine ştie...

Când coborî, Roc era deja în bucătărie. De la locul lui de la masă îşi ridică privirea posomorâtă şi mormăi :

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

— Am făcut cafeaua.

Ea dădu tăcută din cap şi se duse să ia ibricul de pe maşina de gătit. Când se întoarse cu el, Roc se răsti la ea :

— Te-ai mai gândit ? şi apoi brusc... Să nu-l scapi !

Nu a scăpat ibricul, deşi întrebarea a luat-o prin surprindere, ci l-a apucat cu ambele mâini. El se ridică de la masă şi i-l luă din mână, aruncându-i rapid o privire întunecată, care o făcu să roşească.

Apoi cu o voce mai blândă, adăugă :

— Nu-l nimic. Am eu grijă. Ia-ţi o ceaşcă. Numai că ăsta este singurul ibric de mărime potrivită.

Supusă, ea îşi luă o farfurioară şi o ceaşcă şi le puse pe masă. Ea încă mai privea aburul care se ridica din ceaşcă, când el o întrebă din nou :

— Te-ai mai gândit ?

— Nu. Răspunse sec, fără nici o intonaţie.

După o secundă el suspină, dar zise :

— Mănâncă ceva, şi se aplecă înainte să taie nişte pâine pentru ea dintr-o bucată lungă şi subţire. Ea luă pâinea, o unse cu unt şi întinse mâna după borcanul cu gem de pe masă.

Roc se postă în faţa ferestrei. După o clipă, o întrebă pe un ton neutru.

— Ce gătești pentru diseară ?

— Eu...

— Este o carte de bucate pe undeva prin salon. Uită-te prin ea şi alege.

Salonul, o cameră lungă, care trebuie că odată fusese o elegantă cameră de zi, se întindea pe toată lungimea casei, începând de la

ușa bucătăriei. Încă era o cameră drăguță, deși neglijată, și avea o bibliotecă mare, înțesată cu cărți, la care Virginia se uită întrebându-se dacă putea împrumuta din ele. Roc continuă :

— Am strâns niște bani de la ceilalți, pentru cumpărături. Fii econoamă. Știi să socotești în franci ?

— Da.

— Bine. Ți-ar fi luat mai mult dacă nu ai fi știut să faci transformarea în franci.

Nu i-ar fi luat mult Virginiei, dar ea nu spuse nimic, știind că pe el nu l-ar fi interesat.

Virginia avusese întotdeauna talent la matematică. În orice caz, acum era preocupată de ce o să cumpere și cum ar putea aprecia corect apetitul fiecăruia. Ar trebui să se gândească la asta matematic.

— Oricum merg și eu la Poleriac, îi spuse Roc. Am de dat niște telefoane. Apoi adăugă pe un ton neutru... Mă bucur că nu ți-ai mai făcut cozile alea oribile. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce te slutești în halul ăla ?

Ea tresări întorcând capul spre el :

— C... ca să nu mă recunoască nimeni, spuse involuntar cu sinceritate și apoi rămase tăcută când văzu privirea lui neîncrezătoare.

— Credeai că dacă arăți ca Mickey Mouse nu te mai recunoaște nimeni ? Mă îndoiesc.

Se uită la el, mută, roșind puternic. Asta păru că-l nemulțumește și mai tare și chipul i se întunecă ; se răsti la ea cu asprime :

— De ce eşti aşa de speriată ? De ce nu-mi spui, pur şi simplu, să... Se opri brusc, bolborosind : Bine, apoi se întoarse să se uite pe fereastră.

— Îmi pare rău, zise ea după o clipă.

— Nu. Eu ar fi trebuit să-mi cer scuze. Am fost grosolan. Dintr-odată întoarse capul spre ea şi-i zâmbi, ceea ce era foarte rar, dar zâmbetul îi aduse o lumină neaşteptată pe faţa pacheză.

El veni la masă şi aşezându-se îşi întinse braţul lung şi luând ibricul îşi mai turnă o cană, oferindu-se să i-o umple şi pe a ei. Ea aprobă tăcută şi el îi mai turnă o ceaşcă.

— Este o maşină afară, aşa că presupun că tipul ălo, Sommerfield, s-a întors. Benedetta socotea că trebuie să fi auzit de el, spuse nepăsător, dar nu ştiu de unde să-l iau.

— Este compozitor, se trezi Virginia răspunzând şi apoi trăgând aer în piept, continuă, cu o voce răguşită, să-i spună tot ce ştia despre el... A compus o operă, o simfonie, şi încă ceva, cred.

— Mă bucur, spuse Roc, că m-ai pus la curent cu ceea ce se pare că trebuia să ştiu. Nu am niciodată timp să citesc atât de mult cât aş dori. Se pare că Sommerfield călătoreşte ca să scape de stress, sau cam aşa ceva, asta după spusele Benedettei. Ceva în legătură cu

o cădere, care l-a făcut să nu mai poată lucra. Apropo, ai citit cartea Benedettei ?

— Da.

Răspunsul veni după o scurtă ezitare ; Virginia citise cartea, dar nu-i plăcuse, în ciuda faptului că romanul era la modă.

— Atunci eşti mai câştigată decât mine, zise Roc. Eu nu l-am citit. Ea crede că da. Cum ţi s-a părut ?

Virginia îşi muşcă buzele, dar cuvântul îi scăpă.

— Lung, şi roşi când Roc, lăsându-şi capul pe spate, începu să râdă.

— Grozav. De asemenea presupun că şi filmul va fi lung, a vândut deja drepturile pentru film, ca de altfel toate drepturile posibile...

Studie faţa Virginiei cu o privire amuzată. Dar apoi, încruntându-se şi mai tare, zise :

— Eşti ciudată... Şi apoi brusc... De ce nu-mi spui ? Din cauza cui, da ce ai fugit ?

Ea simţi că se prăbuşeşte şi el văzu asta. Se făcu nerăbdător şi ea aproape că-i simţi supărarea, când el se ridică de la masă şi puse ibricul pe maşina de gătit, mişcându-se ca şi cum nu-şi găsea locul.

— Bine. Îţi promit că-ţi las timp de gândire. Nu vrei să-mi spui. Dar... Deodată fu lângă scaunul ei, cu o mână pe spătar... Ascultă, mai este ceva ! S-ar putea să nu fiu numai îngerul tău păzitor, ci...

Au fost întrerupţi de Harte Sommerfield care deschise uşa şi intră.

CAPITOLUL III

Harte Sommerfield intră în bucătărie în pijama și halat. Era somnoros și ciufulit, puțin îmbufnat și surprinzător de frumos. Virginia întâlni totul dintr-o privire. Apoi aerul îmbufnat dispăru, fiind înlocuit de un zâmbet larg când o văzu, același zâmbet plăcut din seara trecută.

— Spiritul casei ! Bună.

— B... Bună. Ca de obicei își găsi cu greutate cuvintele, dar reuși să-l întrebe :

— Vrei... micul dejun ?

— Nu încă, mulțumesc. Sunt încă adormit. Bună, adăugă el nepăsător, întorcând capul și aruncându-i o privire lui Roc ; apoi își întoarse din nou atenția spre Virginia.

— Am coborât să-l las afară pe Apollo. Tocmai l-am scos pe ușa cealaltă. Vrei să fii așa de scumpă și să-l lași înăuntru mai târziu ? Și să-i dai de mâncare, mănâncă orice. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Se uită gânditor la Roc.

— Eu şi Virginia ne-am întâlnit noaptea trecută. Apollo a trezit-o. Eu sunt Harte Sommerfeld. Ne-am întâlnit ?

— Rockfield.

— Nu, nu ne-am întâlnit, spuse Harte prietenos. Totuşi te ştiu după nume. Cineva l-a menţionat de curând...

— Poate Benedetta, spuse Roc, sec. Presupun că o cunoşti din moment ce stă aici.

— Oh, este încă aici ? Harte, nepăsător şi somnoros, îşi ascunse un căscat. Atunci, vă rog să mă scuzaţi, dar mă duc înapoi în pat. M-am întors cam târziu. Nu te superi, Virginia, să ai grijă de Apollo ?

— De obicei mi se spune Jane. Este prescurtarea de la Virginia. Ea se simţi ca o persoană care a născocit un alibi pentru a se acoperi. Apoi zise... Lucrez aici.

Harte îi aruncă un zâmbet dulce şi somnoros.

— Foarte frumos. Atunci, tu într-adevăr eşti spiritul casei. Acum chiar că trebuie să plec, înainte ca Benedetta să coboare şi să înceapă cu vorbăria.

Cum termină de vorbit, ieşi din bucătărie îndreptându-se spre scări, acolo unde se întâlnise noaptea trecută.

Roc îi aruncă Virginiei o privire ciudată, dar singurul lucru pe care l-a zis a fost :

— Părea total inconştient de faptul că a lăsat apă şi noroi pe jos, nu ? Fără să mai amintesc de fereastra forţată.

— Peste tot era încuiat. Şi afară... ploua.

— Mda, ploua. Virginia ?

— Jane este prescurtarea de la...

— Oare ? Pentru un moment am crezut că v-aţi mai întâlnit.

— Nu. Fu surprinsă, dar adăugă... Numai noaptea trecută.

— Şi cine este Apollo ?

— Câinele lui.

Virginia îl privi fix pe Roc, cuprinsă deodată de un val de indignare în faţa interogatoriului.

— Am auzit un zgomot aşa că am ieşit cu o... lumânare în mână, deoarece lumina nu funcţiona şi l-am întâlnit pe el şi pe câinele lui şi el a crezut că sunt o fantomă, şi asta este tot.

Se ridică de la masă, îi întoarse spatele şi se duse în spălătorie ca să deschidă uşa şi să-l cheme pe Apollo.

Pe când tăcea toate astea îndrăzneala o părăsi, lăsând-o puţin ameţită şi cu un sentiment de vinovăţie faţă de Roc, care probabil că era supărat ; nu avea nici un drept să fie grosolană cu el.

O săptămână mai târziu, Roc intră în bucătărie în timp ce Virginia curăţa un dulap.

— Mai ai nevoie de bani pentru întreţinere ? întrebă el.

— Mai am ceva...

— Eh, se pare că te descurci bine. Apreciezea a fost făcută cam cu jumătate de gură, deşi Roc ar fi trebuit să fie mulţumit.

— Cel puțin acest uriaș îmblânit pare să fi devenit cel mai bun prieten al tău. Îl privi pe Apollo care o aștepta liniștit pe Virginia ca să-l scoată afară.

— Mmm.

— Presupun că este un animal drăguț. Vino aici, cățelule. Roc își pocni degetele și Apollo veni lângă el ; numai când Bennedetta era prezentă, observase Virginia, câinele se ascundea sau fugea în altă parte a casei.

— Mergi la Poleriac sau nu ? Întrebă Roc, privind-o pe Virginia pe sub sprâncene. Marie-Henriette îți va servi o cafea. Cum stai cu gândirea ?

Îi era frică de întrebarea asta. De fapt era acolo de o săptămână... Deja trecuse o săptămână ? Nu voi să se mai gândească la faptul că ar fi trebuit, cu două zile în urmă, să se mărite cu Etienne.

— Mă gândesc, răspunse cu grijă, dar încăpățânată.

— Vrei un șlat ?

Roc puse întrebarea printre dinți, dar politicos. Stând cu spatele la el, dădu din cap. Apoi amintindu-și că nu i-a răspuns la întrebarea cu privire la morsul la Poleriac împreună cu el, adăugă :

— Vreau să fac curat în salon, azi. Și vreau să mai încerc o rețetă pe care am găsit-o în cartea de bucate și care o să-mi ia ceva timp. Îți mulțumesc că m-ai întrebat.

— Nu-i nimic. Avea aerul obișnuit de nerăbdare. Vrei să te las singură, asta e ?

— Nu am spus...

— Dar vrei să-ți continui munca. Și apoi, restul timpului citești. Oricum, tot mă duceam să pictez. Este vreme frumoasă și bărcile se întorc din larg. Și, la urma urmelor, pentru asta sunt aici. Voi fi plecat până după-amiază. Înainte de a ieși îi aruncă o privire întunecată și gânditoare.

Ea știa că nu ar fi trebuit să se simtă așa de ușurată că pleacă toată ziua, dar era bucuroasă. Era mai ușor să faci treabă fără să fii supravegheată. La Hephaios nu era ușor să faci curat, dar Virginia învățase să se descurce : învățase cum să șteargă urmele de pe mobilă, cum să spele podeaua de piatră a bucătăriei fără să lase băltoace și urme, cum să mături culoarul fără să ridice nori de praf.

A curățat salonul temeinic de la un cap la altul și apoi a început cu biroul. Nu era o cameră prea folosită — deși dădu peste Lukas Baker stând acolo, aplecat peste nelipsitul roman polițist.

Apollo plecă de lângă ea, anunțând-o astfel că Harte trebuia să coboare pentru micul dejun. Auzea deja oamenii mișcându-se prin casă. Erau patru dormitoare pe etaj — al ei, al Benedettei, al lui Lukas, al lui Harte și o baie ; la etajul superior mai erau trei dormitoare, unul al lui Roc și o ușă încuiată, care, gândi Virginia,

trebuia să fie de la mansardă. (Privind casa pe dinafară și identificând ferestrele, ea văzuse un tavan de sticlă care probabil era de la mansardă).

Terminâ de făcut curat în bizou, socotind că va avea mai mult de spălat acum, își puse cârpele și mătura într-unul din multele dulăpioare mici și negre de la Hephaios.

Apoi se duse în bucătărie unde îl găsi pe Roc discutând cu Benedetta, care era așezată la masă.

— ...dacă m-ai aștepta o clipă mi-aș termina cafeaua, încheie Benedetta. Era îmbrăcată în pantaloni, care-i veneau perfect și un pulovăr, cu părul strâns și ușor machiată.

— Poți să vii după mine, mormăi Roc și apoi întorcând capul când o văzu pe Virginia. Privirea lui părea că trece prin ea.

— Am plecat, spuse el și ieși.

Vocea Benedettei avea o notă de voioșie prefăcută.

— Roc este un catâr, nu-l așa ? pleda ea. Mă implorâ să merg cu el la Poleriac și să stau cu el în timp ce pictează, deși și eu am destule de făcut, dar nu vrea să mă aștepte să termin. Oh, nu ! Bărbații sunt niște creaturi foarte capricioase.

Se ridică de la masă cu o mișcare elegantă.

— Trebuie să mă duc să mă aranjez puțin, spuse ea cu o notă de sarcasm.

— Vrei să-mi faci curat în cameră, te rog ? Cred că ai uitat, dar este foarte mult praf. Să nu te atingi de hârtii. Și am lăsat câteva lucruri pentru spălat.

Ieși lăsând o dâră de parfum în urma ei și Virginia începu să curețe farfuriile și ceștile murdare de pe masă. Asta făcea, când Lukas Baker intră, o salută morocănos și mormăi :

— O să fiu plecat toată ziua.

Și ieși prin spălătorie ca și cum ar fi vrut să se îndepărteze de ea cât mai repede posibil.

Când și Harte plecă, Virginia realiză după un timp că acum era singură în toată casa pentru restul zilei. Era un lucru neobișnuit, gândi ea intrând și uitându-se în bucătărie goală ; să fie lăsată singură atât de mult timp, fără ca Roc să vină și să se răstească la ea. Dar avea o grămadă de lucruri de făcut și mai presimțea că deliberat a fost lăsată singură azi, în speranța că va încerca să-și rezolve problemele și se va duce să i le spună.

Desigur, poate nu era chiar așa, se gândi în timp ce se pregătea să se ducă să facă curat în camera Benedettei. Gândindu-se la săptămâna ce a trecut, începu să mai realizeze și alte lucruri. Benedetta era nervoasă, deoarece Roc dorea să stea mai mult lângă casă, în loc să iasă cu ea. Era clar că era prietena lui Roc. Se uita nepăsătoare la Lukas Baker și avea un fel aproape tăios când i se adresa lui Harte, în ciuda farmecului lui.

Virginia se întreba adesea dacă nu cumva Roc regreta că i-a oferit slujbă şi adăpost. Ea era foarte folositoare, se gândi cu încăpăţânare, deoarece Benedettei nu-i plăcea să se ocupe de treburile gospodăreşti şi nici Lukas sau Harte nu făceau nimic. Nu va pleca numai pentru că Roc regreta că a adus-o acolo. Şi de fapt nici nu avea unde să se ducă...

Când Roc şi Benedetta se întoarseră (nu prea târziu, era puţin după amiază), ea deja plănuise meniul pentru toată săptămâna, făcuse lista de cumpărături pentru a doua zi şi chiar încărcase maşina de gătit, aşa că Roc mârâi la ea că asta era treaba lui şi că ea să nu se mai amestece.

Dimineaţa următoare s-a sculat devreme, simţindu-se stângace şi nenorocită şi a fost mulţumită că l-a întrecuse pe Roc, măcar o dată. A umplut maşina de gătit şi încăpăţânată, a început să se ocupe de îndatoririle de dimineaţă, strănând din dinţi, încercând să se calmeze. Ar fi dorit ca Apollo să fie cu ea, dar el dormea în camera lui Harte. După ce ezită puţin, urcă scările încet şi auzi un schelălănit uşor şi un zgreţţânat în uşă răspunzând paşilor ei, aşa că deschise uşa încetişor fără să-l trezească pe Harte şi-l scoase afară.

Coborâră, îl lăsă afară pe Apollo, spălă două şerveţele de ceai lăsate de cu seară şi apoi le călcă. Întinse cu grijă, pe un grilaj deasupra ma-

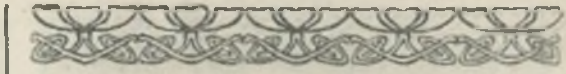

şinii ca să se usuce, hainele Benedettei. Apoi ieşi din nou afară în frigul dimineţii ca să-l hrănească pe Apollo şi de data asta, când intră în bucătărie, Roc era acolo.

— Ţi-am spus să nu te ocupi de maşina de gătit, o întâmpină el. Tocmai deschisese uşiţa de metal, controlând focul.

— Ş... ştiu. Te rog nu lăsa să iasă fum, o să murdărească hainele din nou. Apoi zise hotărâtă... Este ziua pentru spălat. Vrei să-mi spui dacă doamna Garnet este plătită de fiecare dată, sau altfel ?

— Suma a fost fixată de agent. Te ajut să duci rufele în sat.

— Nu este nevoie.

— Iar mă pui la punct ?

Ea îl privi uimită şi el îi răspunse încruntându-se :

— Perfect ! Du rufele în sat singură dacă asta vrei. Nu am mai întâlnit pe nimeni atât de nemaipomenit de eficient.

Ea îi simţi ironia şi asta a durut-o. Trecu repede pe lângă el şi-l auzi închizând uşiţa de la maşină la fel cum făcuse şi ea şi se simţi mai liniştită când Lukas Baker intră în bucătărie.

Virginia a stat în spălătorie încercând să-şi stăpânească starea de confuzie în care o aruncase ironia lui Roc. Se întoarse în bucătărie numai când îşi aminti că nu pusese destul unt pe masă şi-l găsi pe Roc ridicându-se de la masă, aparent ca să o caute.

Mărâi ceva despre banii pentru cumpărături şi salariul ei pe care trebuia să i-l dea ; ea luă banii şi-i puse în buzunarul de la spate al blugilor bâlbâind un mulţumesc şi se repezi să-i dea marmelada lui Lukas. Cu o mişcare neîndemânatică, braţul ei atinse ibricul care era pe marginea maşinii. Se auzi un zgomot de spart şi înjurătura lui Roc.

Înroşindu-se, Virginia nu putu ridica privirea la el ; se duse repede în spălătorie să ia o cârpă să şteargă cafeaua de pe jos. Când se întoarse, Roc plecase, după ce adunase cioburile de pe jos şi le aruncase pe masă unde zăceau ca un reproş mut. Îşi aminti că ei îi spusese să aibă grijă de el, deoarece era singurul ibric care avea mărimea potrivită.

A spălat urmele de cafea de pe jos, simţindu-se mizerabil. Când se ridică din nou, văzu nişte bani pe masă şi se uită rapid la Lukas. Arătând spre bani, el zise :

— Roc. A spus să cumperi altul.

Se ridică şi el şi ieşi din cameră.

Virginia lucră mai încet după aceea, mâinile tremurându-i puţin, dar având grijă să nu mai spargă nimic.

A mai făcut nişte cafea într-un ibric mai mic pentru Harte şi Benedetta, când vor coborî şi se duse să ia aşternuturile şi să pună altele curate. Ale lui Roc erau împăturite şi puse pe coridor lângă uşă ; ale lui Lukas erau de ase-

meneo lângă uşă, dar făcute grămadă. Strânse totul într-o legătură.

Îşi puse mantaua de ploaie pe care Roc i-o găsise într-unul din multele dulapuri din casă, îşi luă coşul pentru cumpărături (de asemenea găsit într-un dulap) şi lista de cumpărături şi porni peste deal cu bocceaua lovind-o peste picioare în ritmul mersului.

Drumul spre Hephaios şi Poleriac îi era familiar acum, făcea parte din viaţa ei... Dar în dimineaţa asta, după visul din noaptea trecută, ironia lui Roc şi neîndemânarea ei, se forţă să se gândească la situaţia ei. Poate că ar trebui să se întoarcă la mama ei şi la clanul Vancy şi să le spună clar şi deschis că nu se mărită cu Etienne.

„Nu încă", se gândi repede şi îşi târî picioarele peste deal spre primele case din Poleriac, care păreau că-i dădeau bineţe.

După ce lăsă rufele la doamna Garnet se duse să facă cumpărăturile cât mai repede posibil. Părăsi repede portul şi se grăbi înapoi pe potaca dintre dealuri spre promontoriul dinspre mare. Era umezeală în aer. Îşi strânse mantaua în jurul ei, uitându-se în jos la stâncile abrupte. I se părea ireal aşa cum sta acolo, încercând să se gândească privind marea.

Vocea era ezitantă, dar ea tresări în timp ce-şi întorcea capul repede. Lukas Baker sta la un metru în spatele ei, aruncându-i o privire nefinisţită.

— Tocmai mă gândeam... adică, poate nu știi, dar poți să cazi de aici. Vreau să spun, dacă vântul este mai puternic.

Era cea mai lungă propoziție pe care o auzise de la el. În timp ce ea căuta un răspuns, el veni mai aproape și zise :

— Am ieșit ca să scap de mahmureală. Am încercat să iau micul dejun, dar nu mi-a ajutat... Vocea îi pieri ; se uită la ea nesigur. Și apoi spuse brusc... Tipul ăla cu care erai... te terorizează ? Adică vreau să zic că nu este treaba mea, dar când ai trântit ibricul azi-dimineață, ei bine, te uitai la el de parcă gândeai că o să te omoare.

Se uită la el cu ochii mari. El îi apărea dintr-odată foarte diferit, neliniștit și speriat. Îi zâmbi încurajator. Avu un efect imediat ; fața lui păru că se relaxează.

— Hei, asta este prima oară când te văd zâmbind. Nu te superi dacă vorbesc cu tine, nu-i așa ? Uite, nu vrei să ne dăm mai încolo de lângă buza prăpastiei ? Vreau să zic că ametesc.

Virginia se dădu înapoi, nu că ar fi stat chiar lângă margine, dar se părea că prăpastia îl face nervos.

— Vezi, tocmai te-am văzut aici și m-am gândit să te salut. Adică poate erai supărată, sau cam așa ceva.

Se uită la ea de parcă voia să se scuze.

— Acum, zi ceva. Spune-mi să plec sau mă rog, ceva. Poți să-mi zici. M-ai speriat de moarte.

Dădu din cap, venindu-i să râdă ; era așa de ciudat. După o clipă, zise :

— Nu se poate să-ți fie frică de mine.

— Vezi, eu sunt laș. El se uită la ea cu coada ochiului. Uite tu, de exemplu, de când ai venit te-ai descurcat de minune.

Ea avu sentimentul că el vrea să-i facă un compliment ; semăna cu Apollo când aștepta să fie mângâiat.

— Mulțumesc, spuse minunându-se, dar el continuă :

— Acum, eu. Sunt foarte nefolositor. Mă simt paralizat în jurul oamenilor. Probabil aș putea să scriu.

Deodată el păru așa de nenorocit, încât ea crezu că o să plece, dar el nu plecă.

— Așa zic probabil toți. Toți cei care se amăgesc că pot scrie o carte. Știi, și eu am crezut. Dar îmi pierd vremea spunându-mi că o să fac ceva și asta nu se va întâmpla. Și este așa de stupid. Ca și băutul. Ia de exemplu societatea de acolo — și arătă cu degetul în direcția lui Hephaios — cred că ai văzut cât de puțin îi interesează persoana mea. Așa că plec să beau un pahar — mai multe pahare — și asta mă face să mă simt mai important. Prostii.

Era un omuleț așa de ciudat și atât de difezit de persoana pe care o crezuse că este. Îl întrebă cu blândețe :

— Ai venit aici ca să încerci să scrii un roman ?

Lukas se posomori din nou.

— Cred că da. Ei bine, am venit în Europa gândindu-mă la asta. Făcu o pauză şi adăugă : O.K. Păi ce fac, de fapt este... să o urmez pe Benedetta oriunde se duce. Ei nici nu-i pasă... chiar nu prea are timp pentru mine, acum.

— Oh...

Virginia se uită neliniştită la el, incapabilă să şi-l imagineze ca făcând parte din viaţa frumoasei Benedetta.

— Îmi p... pare rău. Nu am ştiut...

— Nu-i nimic. La început am crezut că o să scriu o carte despre ea. Probabil nebunie... dar... Vaccu i se stinse. După o clipă el spuse... Uite, este numai o sugestie, dar când nu eşti prea ocupată, am putea sta de vorbă. Şi poate că o să te ajut puţin la treburile gospodăreşti.

— Mi-ar face plăcere, zise ea. De fapt nu mă prea pricep la conversaţie. De aceea fac treabă.

— Ei bine, cred că dacă ne unim forţele o să învingem balaurul împreună. Părea extraordinar de mulţumit.

Deodată Virginia se simţi perfect capabilă să se descurce cu treburile de la Hephaios. Şi probabil că Rac nu vrusese să fie ironic când i-a spus că este eficientă.

Zilele treceau încet, vremea continua să fie rece, dar frumoasă. Într-o joi noaptea, Virginia a fost trezită brusc de răpăitul ploii în fereastră.

Asta o făcu să se întrebe cum ar fi la Hephaios, dacă afară ar ploua prea tare şi ei cinci ar fi nevoiţi să stea împreună.

Probabil că Roc ar începe din nou cu întrebările... Îşi muşcă buzele. Încă era hotărâtă să stea departe... cât mai mult posibil şi de aceea nu vru să scrie o scrisoare, care să dezvăluie locul unde se afla.

Apoi gândul i se întoarse repede spre Lukas, un omuleţ ciudat şi căpos, dar drăguţ. Apoi pe neaşteptate îi veni un alt gând. Ce ar zice mama ei vitregă de Lukas ? Desigur, tipul de persoană cu care Virginia nu ar trebui să se amestece.

Virginia se nelinişti brusc când amintirile o năpădiră. Şi odată cu ele, un gând o făcu să intre în panică, ceva la care nu se gândise până acum. Dacă era căutată — căutată de poliţie — deoarece dispăruse lăsând doar un bilet şi nici un indiciu unde se ducea ?

Era o dimineaţă strălucitoare. Totul avea o strălucire proaspătă, iar marea era albastră dincolo de stânci. Roc o întrebă dacă vrea să meargă cu el la Saint-Anne, dar ea îl refuză din nou. După micul dejun stabiliseră să meargă cu Lukas după cumpărături şi privind în jur, Virginia realiză deodată că nu doreşte să părăsească acest loc, nu numai pentru că devenise un refugiu pentru ea, ci şi pentru că era aşa de frumos acolo.

Când ajunse în Poleriac, a intrat din magazin în magazin, în timp ce Lukas o urma tăcut. Când a ieşit din ultimul magazin, el îi spuse pe un ton admirativ :

— Te descurci foarte bine în franceză. Când încep să vorbească cu mine în dialect, mă simt pierdut.

— M-am obişnuit.

Din momentul în care i-a spus-o, ea deja realizase că se acomodase cu accentul breton, gutural, destul de bine.

— Cred că vorbesc mai rar pentru mine, îi răspunse ea.

— Presupun că da. Ai fost vreodată la Carnihan ? Este ca un oraş fantomă în această perioadă a anului. Ea clătină din cap ; nu fusese nicăieri în afară de Hephaios şi Poleriac.

— Toate hotelurile alea mari sunt închise pentru iarnă. Hai să vezi.

— Bine.

Au mers împreună, au trecut de port, care era destul de liniştit în acea dimineaţă, cu bărcile aliniate lejer la cheiul aproape gol. Poleriac părea neobişnuit de liniştit, dar în timp ce treceau pe lângă biserică, veche şi mică, construită din aceeaşi piatră cenuşie ca şi casele, clopotul începu să bată, cu un sunet armonios. Mai multe femei şi unul sau doi bărbaţi ieşiră din biserică. Privindu-i, Virginia o recunoscu pe Marie-Jeanne, care servea îndărătul tejghelei de

la barul lui Pierre şi care era, îşi reaminti ea, sora lui Marie-Henrietta.

— Trebuie să fie vreo sărbătoare, spuse încet Lukas din spatele ei.

Curând Virginia îşi dădu seama că erau pe o stradă pe care nu o ştia.

— Suntem în Camihan ?

— La intrarea în Camihan. Se pare că oamenii ar trebui să locuiască în aceste case tot anul, dar când începe sezonul de pescuit pe mare, poţi să te plimbi pe aici fără să vezi picior de om. Hei, uită-te acolo în faţă ! Vezi ce am vrut să spun cu oraş fantomă ? Toate acele obloane şi totul...

Înainte ca să aibă timp să se uite acolo unde l-a arătat el, Virginia văzu că faţa lui capătă o altă expresie.

— Aş vrea să beau ceva, spuse el brusc. Era un bar aici pe strada asta, care ar putea fi deschis. Te superi dacă te părăsesc un minut ?

Plecă de lângă ea şi dădu calţul înainte ca ea să-şi dea seama ce o spus. Pe moment a fost năucită şi rănită şi apoi îi trecu prin cap să se uite împrejur. L-a văzut pe Roc stând în pragul unei uşi şi vorbind cu cineva. Cum ea stătea nemişcată, el ridică privirea şi o văzu. O clipă mai târziu, veni spre ea cu acelaşi chip posomorât dintotdeauna.

— Vrei să vii cu mine ? o salută el. Sau tocmai priveşti peisajul ?

— Privesc peisajul.

Era așa de furioasă pentru că prezența lui l-a speriat pe Lukas, că îl privi mânioasă ; dar dacă era supărată pe el sau pe Lukas, nici ea nu știa ; curând realiză că furia o părăsise, lăsând-o nehotărâtă.

El o privi cercetător, când ea își înclină capul.

— Ce s-a întâmplat ? mormăi el.

— N... nimic.

— Te uiți de parcă ai vrea să mă loveşti cu ceva, spuse el sec şi luând-o de bărbie îi ridică fața spre el, privind-o ca pe un cățel neascultător.

— Ei, bine ?

— N... nimic, spuse ea din nou şi adăugă ezitând : priveam la Carnihan.

— Nu este prea interesant, nu-i așa ? făcu el disprețuitor.

— Un oraş părăsit.

— Da, așa pare, nu ? Deşteaptă fată !

— Nu eu, ci Lukas.

O spuse repede şi deodată ochii lui se îngustară când îl pomeni pe Lukas, ea zise primul lucru care-i veni în minte ca să-i distragă atenția :

— Este vreo sărbătoare azi ? Era lume la biserică în Poleriac.

— Se roagă pentru flota de pescuit. Câteva bărci au avut probleme în furtună. Am auzit asta de la Pierre. Una dintre bărci este „Angeline" pe care este îmbarcat şi Barbite, fiul lui Marie-

Jeanne şi nepotul lui Pierre şi al lui Marie-Henriette. adăugă el explicativ.

— Da, îmi amintesc. Se uită la Roc. Sunt prieteni buni cu tine, nu ?

— Cred că da.

— Am remarcat-o pe „Angeline". Nu ştiam că Barbite este pescar.

— Da, are şaptesprezece ani... Ah, asta mi-a adus aminte... Doamna Garnet, spălătoreasa, e fost dusă la spitalul din Treport, cu apendicită. Marie-Henriette a spălat rufele noastre. Trebuie să le duci la Hephaios şi să le usuci. Nu mă îndoiesc, adăugă el sec, că te poţi descurca.

— Da.

Trecu brusc în apărare ; pe moment, gândindu-se la flotă, uitase că vorbeşte cu Roc, care era patronul ei.

— Acum trebuie să mă întorc, spuse ea şi răsucindu-se pe călcâie plecă de lângă el, dar simţindu-l cum o urmăreşte cu privirea.

Când dădu colţul după care dispăruse Lukas, se uită peste umăr, dar Roc plecase. Ea ezită şi apoi se hotărî să se ducă să-l caute pe Lukas. Se părea că Roc nu-l agrecia pe Lukas, dar nu era treaba lui cu cine se împrietenea ea. Nu va influenţa el hotărârile ei.

Virginia merse încet pe strada îngustă până ajunse la un bar mic şi neîngrijit în care intrase Lukas. El ieşi, arătând cam plouat. Îi luă sacoşa plină cu tărgueli.

— Îmi pare rău că am fugit, așa, spuse el neliniștit. Roc mă sperie. Nu cred că-i place că mă vede cu tine. Uite — se întoarse spre ea, parcă vrând să-i explice — este un loc pe care l-am descoperit, unde sunt niște lespezi de piatră enorme. Era odată un loc de rugăciune. Dacă vrei, am putea merge să-l vizităm azi.

— De ce nu ?

Își aminti că mai avea de făcut curățenie, dar nu vedea nici un motiv pentru care nu putea să-și ia liber dacă voia. Roc o certase pentru că lucrase dimineața trecută — ei bine, își va lua liber azi.

Au trebuit să aștepte autobuzul, dar era începutul unei zile plăcute.

Lukas remarcă cum făcea socotelile în minte, când cumpăra ceva și când își dădu seama că era pricepută, începu să o pisează cu întrebări de matematică și admiră răspunsurile ei rapide, ceea ce îi făcu plăcere. El o credea grozavă și asta îi dădea sentimentul că este talentată. O făcu să se gândească la faptul că ar putea face și altceva, decât să fie menajeră, ceea ce i-ar crea alte posibilități de independență și ar scuti-o de o căsătorie de conveniență.

Virginia se trezi dimineață, având sentimentul că era târziu, și într-adevăr era târziu.

Cum stătea în bucătărie întrebându-se ce să mănânce, intră Benedetta.

— Virginia, spusa ea cu răceală, bănuiesc că nu are importanță pentru tine, dar totuși ești angajată aici. Nu ai gătit nimic ieri seară și săptămâna trecută nu ai făcut curat cum trebuie în camera mea. Cred că este cazul să faci curat din nou, acum. Este praf sub pat, unde probabil ai crezut că nu o să mă uit.

Era o ironie mușcătoare în vocea ei, dar vocea care o întrerupse era și mai mușcătoare.

— EU i-am spus Virginiei să nu facă curățenie în dormitoare, spuse Roc din pragul ușii. Poți să-ți faci curățenie și singură. Și dacă — adăugă el uitându-se fix la Benedetta, care deschisese gura — nu-ți plac regulile, poți să pleci oricând. Și fata nu a mâncat încă și ACUM nu o să facă nimic altceva decât să mănânce !

Arăta mai furios decât oricând în acea dimineață, chiar mai furios decât seara trecută. Benedetta îi aruncă o privire furioasă și ieși ca o furtună trântind ușa. În timp ce Virginia era încă speriată, Roc se întoarse spre ea, vru să spună ceva și se opri. Apoi mârâi :

— De ce stai ca o mămăie și lași pe alții să te terorizeze ?

Apoi ieși și el, închizând ușa ușor. Acest gest avu același efect cu ușa trântită de Benedetta — și Virginia rămase singură și învinsă.

Își făcu ceva de mâncare, dar imediat după ce termină se apucă să frece tot ce era în jurul ei. Când termină cu bucătăria, trecu pe coridor și munci fără oprire până aproape de prânz.

Acum ploua şi toţi erau acasă, aşa că trebuia să gătească ceva pentru prânz. Deschizând uşa de la bucătărie dădu peste Harte şi Lukas stând la masă şi Roc lângă fereastră, păreând îngândurat. Toţi beau cafea. Virginia se strecură spre spălătorie cât mai uşor posibil.

Auzi conversaţia reîncepând din nou de unde fusese întreruptă de intrarea ei. Harte se plângea :

— L-am socotit de două ori şi am obţinut două rezultate diferite. Nu am putut să mă uit în carte, deoarece Apollo s-a jucat cu ea şi a rupt-o.

Prin uşa deschisă Virginia l-a văzut împingând o foaie de hârtie spre Lukas.

— Eu nu pricep nimic. Cei de la garaj nu ştiu ? întrebă Lukas.

— Dă-mi un creion şi o hârtie. Roc se îndreptă spre masă. Dacă ştii ce presiune aveai înainte, trebuie să faci numai transformarea. Este o ecuaţie matematică.

— Cred că mai bine aţi întreba-o pe Jane, spuse Lukas întorcând capul spre spălătorie. Jane are un creier de Einstein atunci când este vorba de matematică.

— Virginia ? Harte se uită surprins la ea.

Roc se holbă la ea, iar Virginiei îi veni să intre în pământ de ruşine. Harte o întrebă :

— Poţi să faci asta pentru mine, Virginia ? Hai şi încearcă.

— Depinde despre ce este vorba...

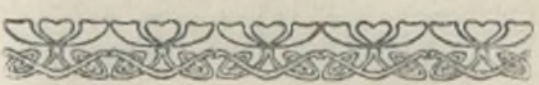

— Presiunea cauciucului. O știu în livre per inch pătrat, dar trebuie să o transform în kilogram per centimetru pătrat și nu știu să o aflu.

Nu se uită nici la Roc și nici la Lukas și de fapt nu era prea greu să-i zâmbească timid lui Harte.

— Cât era în livre per inch ? și când el îi spuse, făcu repede socoteala în minte și-i dădu răspunsul.

— Zău ? Ești sigură ?

— Ei bine, ar trebui să fie... În timp ce ea verifică cifrele în minte, îl văzu pe Roc întinzând mâna, luând de la Harte hârtia și creionul.

— Ce fată grozavă ești, zâmbi Harte. Aha, ești studentă. La politehnică.

— D... da.

— Mie mi-a trebuit de două ori mai mult, spuse Roc. Rezultatul este același. Dar Harte vorbea din nou cu Virginia.

— Cred că te pricepi și la motoare ? Are un fel de bătaie. Nu ? Tu, Lukas, nu te pricepi, mi-ai mai spus. Roc ?

— Nu ies în ploaia asta pe afară pentru nimic în lume.

Roc se întoarse și se duse din nou la fereastră și stătu acolo cu umerii lui largi aplecați înainte.

Harte se uită la el amuzat și-i spuse :

— Apropo, mi-am amintit. Când bate ploaia în fereastră se scurge pe la colțul ramei. Crezi că trebuie să anunț agentul ?

— O să mă uit la ea, îi spuse Roc şi-i aruncă o privire ciudată şi gânditoare Virginiei, înainte de a părăsi bucătăria.

— Ciudat tip, nu ? chicoti Harte. Sper să se uite la fereastră, dacă i-am spus, îi mărturisi el Virginiei. Se pare că se pricepe la toate. Eşti ocupată azi, micuţo ?

— D... da. Am... o grămadă de făcut azi.

Privirea din ochii lui o făcu să se simtă timidă.

— Ei, nu-i nimic. Cred că o să ies, fie că plouă fie că nu. O să merg cu maşina.

Îl luă pe Apollo în timp ce acesta sălta bucuros în jurul lui.

— Altfel o să creadă Virginia că sunt rău.

Avea privirea zâmbitoare, ceea ce o făcu pe Virginia să roşească. Parcă voia să mai spună ceva, dar Lukas se amestecă în conversaţie, pe neaşteptate.

— Vrei să mă laşi în Poleriac ? îl întrebă pe Harte. Apoi se întoarse către Virginia.

— Mergi la cumpărături ?

— Nu, mulţumesc, Lukas.

— Atunci o să fiu plecat toată ziua, spuse el posomorât.

După ce cei doi bărbaţi plecară, Virginia strânse în bucătărie şi apoi se apucă să frece placa de metal de pe maşina de gătit. Pe când freca cu putere suprafaţa de metal, nu auzi

ușa deschizându-se. Când Roc vorbi, ea tresări puternic.

— Vreau să vorbesc cu tine.

— Sunt ocupată.

— Ești cumva supărată ? întrebă el sever.

— N... nu, nu am de ce să fiu supărată.

— Arăți ca și cum ai fi, îi răspunse el. Apoi o acuză brusc... Ai devenit foarte prietenoasă cu Lukas.

— Da, așa e. Îmi place de el. Se uită la Roc. Mă critici pentru asta ?

— Nu știu nimic despre el...

— Nu, nu știi. Nu știi absolut nimic despre el. Pur și simplu îl sperii. Se uită la el furioasă, conștientă de surpriza de pe fața lui. Și de ce să nu fi mers ieri cu el ? Mi-ai spus că nu trebuie să muncesc toată ziua.

— Nu, nu trebuie. Dar ar fi trebuit să mi spui unde te duci.

— De ce ? Nu mă teroriza și tu, îi spuse ea uitându-se furioasă la el. Privirea uimită din ochii lui o făcu să realizeze ce spune, dar se agăță de furia ei cu hotărâre... Ai zis azi de dimineață că nu trebuie să stau și să mă uit cum oamenii mă terorizează. Nu ai nici un drept să-l sperii pe Lukas. Sau... sau să i-o furi pe Benedetta. Și... curajul o părăsi, dar se uită la el și reuși să mai spună... nu mă teroriza !

Reacția lui a fost neașteptată. Își lăsă capul pe spate și râse. Ea stătea acolo, simțindu-se sleită și tremurând acum când furia îi trecuse.

Dar Roc, cu ochii sclipind de râs, îi spuse :

— Așa este mult mai bine. Ai perfectă dreptate.

Se uită prin bucătărie și luă o hotărâre.

— Vino sus.

— De ce ?

— Pentru că vreau să-ți fac portretul.

Îl privi cu ochii măriți și el spuse nerăbdător :

— Plouă. Nu pot să ies. Și trebuie să fac CEVA. Tot ceea ce trebuie să faci este să stai liniștită. Poți să faci asta, nu ?

La privirea ei năucă, îi răspunse cu o privire ascuțită și spuse cu mai multă răbdare :

— Bine, dacă te rog frumos, vii ? Nu trebuie să vii, dacă nu vrei ; dar în atelier este cald și liniște. Am un radiator acolo.

— Atelier ?

— Vino și ai să vezi.

În capul scărilor de la etajul doi ea se opri și el trecu pe lângă ea scoțând o cheie din buzunar. Se îndreptă spre ușa despre care ea crezuse că dădea spre mansardă și o deschise. Urmându-l înăuntru, văzu o cameră mare, luminoasă, chiar dacă afară cerul era cenușiu ; tavanul de sticlă pe care-l văzuse de afară dădea camerei strălucirea pe care ferestrele adânci ale camerelor nu o puteau da.

Văzu pânze rezemate de pereți, două scaune și o masă ; halatul pe care îl îmbrăca atunci când picta și pensulele aranjate ; una sau două cărți și alte lucruri personale. Acum își dădu ea

seama de ce dormitorul lui Roc i se părea așa de gol și de ordonat, când se uitase prin ușa deschisă ; el stătea mai mult aici.

Roc puse un scaun în fața ei.

— Dacă vrei să te așezi aici... Bine ? Vrei să-mi pozezi ?

Ea aprobă tăcută și se duse să se așeze pe scaun. El o studie o clipă și apoi se întoarse.

— Desfă-ți părul, spuse el brusc. Hai, zi că nu vrei.

Ea se uită urât la el, dar își desfăcu panglica care-i lega părul.

— Relaxează-te. Spune-mi orice. Spune-mi primul lucru care îți vine în minte, o invită el.

Îl privi cu suspiciune, pe când el se uita când la pânza albă din fața lui, când la ea. Era ciudat ; acum un minut țipase la el și apoi era acolo stând așa cum o pusese el pentru că voia să picteze ceva.

Fără să se gândească prea mult, îl întrebă :

— Hephaias îți aparține ?

După o scurtă ezitare, el zise :

— Da, îmi aparține.

— Oh !

Într-un fel ea ghicise, dar nu se prea aștepta ca el să-i spună adevărul.

— De ce nu mi-ai spus de la început ? întrebă ea.

— De ce ți-aș fi spus, mărâi el. Gândește-te. Ar fi trebuit să repar totul. Probabil să refac o

parte, să fac modernizări. Şi mie îmi place aşa cum este. Aşa că să nu spui la nimeni.

— N... nu, nu voi spune... Ea se gândi un moment. De ce mi-ai spus mie ?

— Dumnezeu ştie. Casa, în caz că vrei să ştii, mi-a fost lăsată de o rudă. Nu am dorit-o în mod special, dar îmi place şi îmi pare rău să o ţin închisă când nu sunt aici. În regulă ?

— Da... Ai venit aici şi când erai mic ?

Ea puse întrebarea repede, amintindu-şi faptul că Roc ştia fiecare colţişor al casei, dar o privire severă a lui o făcu să tresară.

— Nu, răspunse el scurt. Am locuit în Cornwall. Casa mi-a fost lăsată de o rudă franceză, de fapt am o mulţime de rude franceze. Dar înainte de a continua, poţi să-mi spui ce a fost chestia aia, cu Benedetta şi Lukas ?

Virginia trase aer în piept. A fost o schimbare de subiect bruscă, care a dascumpănit-o, la fel ca şi întrebarea.

— Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-ţi spun, zise ea.

— Ba da. Dacă aşa gândeşti. Asta este ce credea Lukas ? El ridică din sprâncene. Nu ştiam că este ceva între ei.

— Da... Nu ştiu... Virginia simţi că roşeşte. Nu... nu este treaba mea.

— Atâta doar că tu crezi că Lukas are nevoie să fie apărat. Roc părea puţin sever. Foarte interesant. Mi se părea că nu este genul Bene-

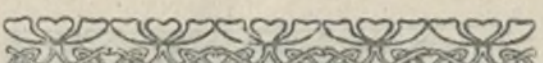

dettei. Nici eu nu sunt genul ei. O privi încruntat, dar nu furios. Eu sunt misogin.

— Așa ? Se uită la el, nehotărâtă. De ce ?

— De ce nu ? Doar ți-am atras atenția că ești în perfectă siguranță cu mine.

Deoarece ea amorțise, el a lăsat pensula și s-a uitat fix la ea, deși privirea era ciudat de binevoitoare.

— De ce nu ai încredere în mine ?

În ciuda sentimentului că putea avea încredere în el, ea spuse :

— Poți să mă dai afară, nu-i așa ? și văzu o lucire de nerăbdare în ochii lui.

— Pentru că nu vrei să-mi spui nimic ? Asta crezi ? Îți faci treaba cu mult mai bine decât mi-aș fi închipuit și asta m-a uimit. Se uită amenințător la ea. Oricine poate sta alci ! De ce nu și tu ?

Ea trase aer adânc în piept, simțindu-se mai în siguranță.

— Sunt persoane pe care... pe care nu vreau să le văd... Cel puțin un timp, îi explică ea, sperând că o să fie satisfăcut, dar simțind că el nu era mulțumit.

Roc se concentră în întregime asupra scuzei, abia aruncându-i câte o privire.

— Cine ?

— Nu vreau să știe unde sunt.

O clipă Roc o privi fix și apoi suspină.

— Bine. Hai să dăm cărțile pe față.

În timp ce ea îl privea cu teamă, el își băgă mâna în buzunarul pantalonului, scoase o bu-

cotă de hârtie şi veni lângă ea. Era o tăietură dintr-un ziar. Ea o desfăcu cu degete tremurătoare şi văzu o poză a ei cu Etienne. Pentru o clipă nu a putut să citească, dar realiză că era un anunţ. Se spunea că nunta fixată pentru 28 ianuarie între Etienne Vancy şi Virginia Torrence fusese amânată, deoarece din nefericire mireasa făcuse varicelă.

Ea citi din nou şi apoi îşi ridică privirea spre Roc şi spuse primul lucru care-i trecu prin cap :

— Am avut varicelă.

— Şi se pare că o ai din nou. Roc îşi luă hârtia. Dar gata cu secretul, nu-l aşa ? De cine fugi ? De el ? Mie mi se pare un netot.

— Nu este...

Fotografia ei cu Etienne îi readuse amărăciunea. Îşi întoarse capul, muşcându-şi buzele. După o clipă, spuse :

— O să le spui ?

— De ce aş face-o ? Roc părea foarte hotărât. Dacă nu voiai să te măriţi cu el, trebuia să o spui, nu ?

— Era... era un aranjament.

Virginia stătea cu capul întors, luptându-se cu amintirile.

— B... bunicul meu plănuise căsătoria, cu unchiul lui Etienne, deoarece voiau să fuzioneze. A fost — vocea ei era plină de amărăciune — un aranjament de afaceri.

— Nimeni nu te poate obliga să te căsătoreşti, dacă tu nu vrei.

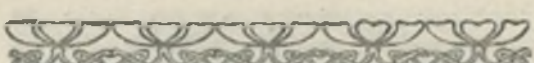

Deodată, Virginia văzu în fața ochilor chipul mamei ei vitrego și scutură din cap. Apoi spuse :

— La început, nu m-a deranjat... Vocea ei era tristă și răgușită. Își reaminti și râsul prietenilor lui Etienne... Și el voia să se însoare cu mine, la fel de mult cât voiam eu să mă mărit cu el.

De data asta ea întoarse capul și se uită la Roc, care stătea lângă ea, cu aceeași încăpățânare care o făcuse să ajungă la Hephaios.

— Dacă nici unul din noi nu voia să se căsătorească, de ce am fi făcut-o ?

— Deci, ați discutat asta ?

— Nu.

— Dacă nu voiați să vă căsătoriți, de ce nu ați refuzat ?

Ea rămase răcută. Într-un târziu, zise :

— Unchiul lui i-a spus așa.

Roc se mișcă agitat spre fereastră.

— Nu prea are sens... Se întoarse deodată, furios... Ai fi putut alege, nu ? Puteai să spui nu, de la început.

Privirea lui dură și furioasă o făcu să tremure.

— Nu înțelegi, începu ea nenorocită și apoi se opri.

— Bine, hai să ne lămurim. Aparent erai logodită cu acest Etienne. Mai aveai o săptămână până la căsătorie, o săptămână, nu-i așa ?... Se uită fix la hârtia din mâna sa... Și apoi dintr-odată, ai realizat că el nu vrea să se însoare cu tine.

La tonul hotărât cu care ai fi cerea să-i spună totul, ea bâlbâiasi pe jumătate speriată, pe jumătate sfidătoare.

— L-am auzit vorbind cu prietenii lui.

Îl auzi pe Roc fluierând.

— Am înțeles. Așadar l-ai auzit pe natat vorbind... Roc se plimba agitat prin cameră, ca și cum nu se mai putea stăpâni... Deci în primul rând el se căsătorea cu tine pentru afaceri ? Dar tu ești drăguță. Ești inteligentă, ai ceva în cap — da, ai. Dacă poți să rezolvi o ecuație în minte, așa cum ai făcut în bucătărie, cu siguranță că ai ceva în cap. Poți să conduci o casă. Ești remarcabil de eficientă. Nu ar fi avut de ce să se plângă. Apropo, dar ce a zis ?

— Nu... nu vreau să discut despre asta, spuse Virginia pe neașteptate și Roc se opri brusc, uitându-se la ea.

— Mă pui la punct din nou, nu ? întrebă el. Știi, încerc să-i dau de capăt. Poți să-i zici sentiment de responsabilitate, dacă vrei. La urma urmelor, eu te-am găsit... El se întoarse la pânza pe care o părăsise, de parcă și-ar fi reamintit de ce erau acolo. Apoi zise : Este o poveste ciudată. Dacă nu-ți convenea aranjamentul, puteai să-i spui bunicului tău.

— Abia îl cunosc.

— Mama ta ?

— Mama mea... Virginia se opri, își strânse mâinile cu putere, m... mama mea abia aștepta să mă vadă măritată.

— Să-şi ia mâna de pe tine ?

— Este foarte bună cu mine, spuse Virginia încet. De fapt este mama mea vitregă, numai că eu am considerat-o mama mea, pentru că nu-mi amintesc pe nimeni altcineva... Ea se uită şi văzu o scurtă lucire de interes în ochii lui Roc.

— O să mă trimiţi înapoi ?

— Nu. Îi răspunse el sec şi-şi luă pensula, studiind-o. Chiar cu riscul să ţipi din nou la mine, dacă vrei să pleci de aici, nu o face fără să mă anunţi. Ai contract. Se uită la ea fix.

— De acord ?

— De... de acord. M... mulţumesc.

Privirea întunecată pe care i-a aruncat-o l-a amintit de felul în care el o privise în prima zi, când îi spusese că nu o poate lăsa să se descurce singură — şi ea îşi aminti că atunci descoperise că el era refractar la mulţumiri. Roc se uită la ea.

— Cred că am să-ţi fac portretul. Asta numai dacă o să-mi pozezi de mai multe ori.

Ea îl privi cu neîncredere şi-i zise :

— Nu trebuie să te prefaci că vrei să-mi faci portretul.

— Despre ce naiba vorbeşti acum ?

— Păi, dacă vrei numai să-mi pui întrebări...

El îşi aruncă pensula cu nerăbdare şi-i aruncă o privire fioroasă.

— Nu voi mai aborda acest subiect dacă tu nu vrei şi dacă nu vrei să-ţi fac portretul, spune-o ! Dacă nu poţi să stai nemişcată, nu sta.

Dar se întâmplă că vreau să-ți fac portretul, dacă și tu vrei.

— I... îmi pare rău, spuse ea repede și se duse înapoi să se așeze pe scaun, aranjându-se. Așa... așa este bine ?

— Da.

O privi din nou încruntat, deși nu chiar atât de fioros, și-și luă pensula.

— Un copil furios, nu-i așa, odată ce-ți dai drumul ? Bine. Acum relaxează-te. Uită totul. Spune-mi ce crezi despre peisaj.

În realitate, nu-i era chiar așa de greu de discutat cu el, odată ce se pornise. El lăsa impresia că nici nu băga de seamă vorbele ei, atât timp cât stătea nemișcată. După o oră, când ea s-a aplecat absentă să-și frece piciorul care începuse să amorțească, ea realiză că vorbise ceva cu el. În timp ce cobora scările ca să-și ia ceva de mâncare, lăsându-l pe Roc să-și curețe pensulele și să-și facă ordine, ea se gândi că ceea ce se întâmplase în dimineața asta, constituia o cotitură. El știa adevărul, dar într-un fel era de partea ei. În final, el trataze toată problema cu destulă ușurință. Pe când intră în bucătărie, își aminti brusc că și Benedetta voise să mănânce. Și că Benedetta era deja furioasă pe ea ; de fapt, avusese un schimb de cuvinte cu Roc, în privința ei. Și ca urmare, Virginia petrecuse o jumătate de zi cu Roc. Spera ca Benedetta să nu se supere.

• • •

În următoarele zile, Virginia îl găsi pe Roc mai calm. Ea avu sentimentul că atunci când el se încrunta la ea, parcă aștepta un răspuns, așa că începu și ea să se încrunte la el. Ceea ce tulbura starea de spirit a Virginiei era permanenta răceală a Benedettei față de ea și faptul că, aparent, relațiile ei cu Roc se cam stricaseră.

Dar erau și alte treburi care să o țină pe Virginia ocupată. Mai era destulă treabă de făcut la Hephaios. Ieri îi dăduse Mariei-Henriette schimburile la spălat și a fost invitată să stea și să bea o cafea și s-au purtat cu ea foarte prietenos. L-a întâlnit pe Barbite când a intrat pentru o clipă sau două în bucătăria mătușii lui și el nu părea afectat de faptul că ea purta pulovărul și cămașa lui peste blugii ei. A fost deosebit de plăcut să încerce să discute probleme de gospodărie cu Marie-Henriette și să primească sfaturi și chiar o rețetă sau două.

Acum, stând din nou în atelierul lui Roc, mintea îl era la rețetele primite, când el spuse brusc :

— I-a povestește-mi despre talentul tău la matematică. De ce nu-l folosești ?

— Pot numai să socotesc mai repede... Era zăpăcită de felul cum adusese vorba despre ea... E... eram bună la școală. Dar nu este...

– Nu este ce ?

– Nu este folositor în societate.

– Nu este CUM ? Ce prostie... Roc tăcu brusc, uitându-se uluit la ea şi apoi spuse... Deci aşa ţi-au spus, nu-i aşa ? Bine, nu te supăra pe mine. Dacă ai cap, mărâi el, de ce să nu-l foloseşti ?

După un moment de tăcere, ea spuse ezitând :

– Pentru că m-am născut fată, toţi credeau că nu pot să fac altceva decât să mă mărit.

– Asta-i o prostie.

– Păi, ...dacă eram... băiat, ar fi fost diferit. Se uită la el, cu o umă de indignare. Presupun că nimeni nu te poate face să faci ceea ce nu vrei.

– De unde ştii ? întrebă el.

– Cred că nu pot să o facă.

Ea nu-şi putea imagina pe cineva ţipând la puternicul Roc. Îşi ridică puţin bărbia şi zise :

– Dacă aş fi fost băiat, poate că aş fi intrat în afaceri cu bunicul meu. Dacă... dacă într-adevăr aş fi deştoaptă cum mă crede Lukas, ceea ce eu nu cred, încheie ea cu îndoială.

– Probabil că nu, spuse el sec. Nu am spus că eşti geniu, numai că ai creier. De asemenea, că îţi trebuie bunăvoinţă ca să munceşti. Vrei să lucrezi pentru bunicul tău ? o întrebă el brusc.

Ştia că ea începuse, aşa că nu-l putea învinui că a pus întrebarea. Apoi îi răspunse :

– M-am gândit odată... Şi apoi se întrerupse brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit ceva. Când vor-

bi din nou, vocea îi tremură puțin... Cu siguranță că acum nu o să mai vrea. Voia să mă facă moștenitoarea lui, pentru că nu are pe nimeni, și să se folosească de mine ca să facă fuziunea cu firma Vancy. Poate că acum domnul Vancy nu o să mai facă afaceri cu el, pentru că nu s-a mai încheiat căsătoria... Crezi...

— Nu, nu cred, spuse Roc hotărât. Oamenii nu fac afaceri în felul ăsta. Dacă bunicul tău vrea să facă o fuziune cu o altă firmă, o va face în propriul lui avantaj, dacă are ceva minte. Căsătoria era — trebuie să fi fost — secundară.

— Ești sigur ? O spusese cu îndoială. Răul pe care ar fi putut să-l facă prin fuga ei o îngrijora și acum se gândea la asta.

— Domnul Vancy trebuie să fie supărat. Cred că trebuia să mă simt foarte onorată deoarece el venea să mă vadă, adăugă ea, cu o amărăciune sfidătoare. Toți se înclină și se gudură chiar și numai când vorbesc despre el... Ea își înălță capul și surprinse o lucire ciudată în ochii lui Roc.

— Ăsta este unchiul cel rău al logodnicului tău ?

Virginia simți că înțepenește, când îi auzi vocea.

— El pare foarte important și mă îndoiesc că este o persoană plăcută... Și adăugă... Ai spus că pot să stau aici și să nu mai vorbim despre asta.

— Numai dacă tu deschizi subiectul. Și l-ai deschis.

— Dacă te simți responsabil pentru mine, deoarece stau în casa ta, spuse ea iute, mă pot duce să lucrez în altă parte și atunci nu va...

— Încetează să te simți ofensată și stai liniștită, îi comandă el. Când vorbi din nou, vocea îi era seacă, dar blândă... Îmi pare rău, micuțo. Credeai că râd de tine ? Te asigur că nu. Nu cred că ești proastă. Din cât am înțeles până acum, ai fost pusă într-o situație neplăcută. Este foarte clar că bunicul tău nu te cunoaște prea bine.

— S-a certat cu tatăl meu.

— Ah, asta era, zise Roc. Păi, nu rezolvi nimic dacă fugi, nu ? Pentru că trebuie să hotărăști ce vei face și să spui ce vrei. Presupun că bunicului tău, nu-i așa ?

Ea știa că Roc avea dreptate, și o știuse tot timpul cât încercase să nu se gândească la viitor. Se atașase puternic de Hephaios, de Poleriot și dealuri și mare, iubea viața într-o lume atât de diferită de cea pe care o știa dintotdeauna. Se gândi cu tristețe la întoarcerea la mama ei vitregă. Apoi întrebă :

— Cât... mai pot să stau ?

— Eu am hotărât să stau o lună.

Când el o să plece, va pleca și ea. Era clar ce voia el să spună. Mai rămâseseră doar două săptămâni.

— În orice caz, pot să rămân la Hephaios până atunci, nu-i așa ?

— Da. Ezită o secundă. Presupun că poți să stai cu Marie-Henriette, dacă ceilalți pleacă. Ridicând privirea de pe pânză, el văzu expresia de pe fața ei și spusa nerăbdător. Doar, nu poți să stai singură cu mine, aici, nu ? Uite, eu am treizeci și doi de ani și sunt burlac. Nu te-ai gândit că te-ai putea compromite ? Se încruntă la ea... Urât oi fi eu. Dar rău intenționat, nu. Bănuiesc că familia ta nu o să mă creadă, când te vei hotărî să te întorci acasă. Chiar nu gândești ?

— Am înțeles. Adică nu, îmi pare rău...

Ea găsi surprinzător faptul că observația lui Roc nu o mai sperie așa cum se întâmplă înainte, așa că încercând să-l zâmbească ușor, adăugă :

— Nu m-am gândit.

Dar se gândise. Știa că nu mai putea sta ascunzându-se aici, la infinit. Nu mai putea sta departe de familie fără să le scrie câteva rânduri. Mai devreme sau mai târziu trebuia să dea ochii cu el.

CAPITOLUL IV

Când Roc o anunță că a pictat destul pentru ziua respectivă, Virginia coborî încet, când Apollo o lătră să iasă afară să se joace cu el așa cum făcea când nu avea treabă. Apollo era afară, deoarece Harte era și el afară reparând ceva la mașină și câinele îi stătea în cale, așa că atunci când Virginia deschise ușa din spate și-i văzu, se duse să-l ia.

Îl duse pe partea opusă, aruncându-i bețe. Săriturile lui o făcură să râdă, vântul părea că-l stimulează și el mergea contra lui, sărind și lătrând și alergând în cerc. Treptat, au înconjurat casa. Când au ajuns din nou lângă Harte, îl găsi stând și privindu-i și imediat ea deveni serioasă și roșind puțin, încercă să-și tragă sufletul și să spună ceva, dar el vorbi primul.

— Apollo este înnebunit după părul tău, când este lăsat liber, spuse el și-i zâmbi. Îți mulțumesc că l-ai ajutat să-și mai consume energia. Are mult prea multă. Cred că o să fac un tur cu mașina acum, se uită cu îndoială la mâinile

lui pline de ulei, așa că o să iau animalul cu mine... Auzi, de ce nu vii și tu ?

— Mi-ar face plăcere.

Porniră, într-o tăcere care-i părea Virginiei de nesuportat.

Traversară dealurile spre drumul către Trebone și către Ragniac, și ea mai căuta subiecte de discuție.

Câteva ore mai târziu, mergând spre Carnihan, Virginia ar fi trebuit să se simtă deprimată, dar avea un mic sentiment de satisfacție. Excursia nu fusese un succes, începuse să plouă aproape imediat ce ajunseseră la Ragniac și de asemenea descoperiră că era ziua când nu funcționa piața pe care Harte voise să o viziteze. Făcuseră rapid un tur al orașului, numai punctele importante și se întoarseră la mașină, găsind, pentru a spori neplăcerea, și un cauciuc dezumflat. Harte schimbă roata cu greu, și ajunse la concluzia că mai bine ducea cauciucul să fie vulcanizat la Carnihan, decât să-l lase la vulcanizat acolo, așa că trebuiră să se întoarcă pe același drum.

Abia când erau pe drum starea lui de spirit s-a îmbunătățit destul încât să se uite la Virginia și să facă o remarcă, făcând-o să roșească.

El spuse, aproape zâmbind :

— Slavă Domnului că ai venit cu mine. Este o ușurare să fii cu cineva care nu începe să bombăne când lucrurile nu merg bine.

In Camihan, garajul era situat la capătul unei piețe închise. Virginia aștepta în mașină în timp ce Harte vorbea cu mecanicul de la garaj. Mai era o mașină, neagră și veche, în colțul opus al pieței. Ea se uită cum vântul lipi o bucată de ziar pe volanul mașinii negre și apoi urmări cu privirea două siluete care apărură în stradă în apropierea mașinii. Apoi inima încetă să-i mai bată și se lăsă jos lângă banchetă, cu brațele în jurul lui Apollo, cu fața îngropată în blana lui.

MAMA EI VITREGĂ și unchiul Charles.

Ea-l simți ca-n vis pe Harte când deschise portiera mașinii și se urcă.

— T... te rog, reuși ea să spună, t... te rog, pornește repede... Și apoi zise rugător... Te rog !

— Ce naiba s-a întâmplat ? întrebă el.

— S... sunt niște persoane pe care nu vreau să le văd.

— Prea bine, spuse Harte degajat și cu toată panica, ea prinse o notă de amuzament în vocea lui. El dădu drumul la motor și porni mașina, iar când o întoarse brusc, Virginia alunecă de pe banchetă peste Apollo, care protestă schelălăind.

În timp ce Harte conducea, îl spuse peste umăr :

— Nu-ți fă probleme, nu te vezi deloc. Pe cine nu vrei să vezi ?

— Pe mama mea vitregă.

Imediat ce o zise, Virginia își dădu seama că ar fi trebuit să tacă, poate că Harte va întoarce mașina și o va duce înapoi. Dar nu o făcu, în schimb fluieră surprins.

— Atunci, ea nu știe undo ești ? Nu-i nimic, cred că nu te-a văzut. Nu ne urmărește nimeni.

El părea amuzat și înveselit de situație, pe când Virginia se ridică încet și se uită în lungul drumului, răsuflând ușurată. El părea că nu era șocat de faptul că ea se ascunsese la vederea mamei ei vitrege, ca și cum ar fi fost de înțeles.

Harte opri mașina și se întoarse zâmbind.

— Acasă. Acum spune-mi, cum este posibil ca la Ragniac să plouă și aici să fie frumos ? Ei, nu-i nimic, hai să intrăm.

El coborî din mașină cu Apollo după el, Virginia urmându-i mai încet. Ea se uita neliniștită spre curba pe care o făcea drumul. Nu era nimeni, dar încă tremura când intră în casă.

— Se pare că toți sunt plecați, zise Harte. Oricum, este liniște... Ridică o sprânceană la ea și adăugă... Pari într-adevăr supărată. Sărmană fetiță. Ai cumva neplăceri cu familia ? Nu ar trebui să te îngrijorezi... O luă de braț și zise... Uite cum o să facem. Eu mă duc în salon să lucrez, iar tu stai de pază și dacă apare cineva, fugi sus și te ascunzi și o să le spun că nu ești aici. Ce zici de asta ?

— F... faci tu asta ?

— De ce nu ? zâmbi foarte conspirativ.

Pe măsură ce trecea timpul, Virginia începu să nu se mai simtă ca o fugară. Erau o grămadă de treburi de făcut și Apollo îi ținea companie. Nu se vedea nici o mașină străină apropiindu-se printre dealuri și când un călător apăru și se apropie, ea îl recunoscu pe Roc. Coberi repede în bucătărie să pregătească masa de seară și când auzi ușa de la spălătorie închizându-se, ea se întoarse de la mașina de gătit, cu mâinile împreunate strâns, pregătindu-se să-i spună lui Roc ce s-a întâmplat.

— De când te-ai întors ? o salută el și aruncă pe masă o sacoșă plină.

— Ne-am întors devreme.

— Cât de devreme ?

— P... pe la trei și un sfert. Roc, ...vreau să...

— Văd că ai început să gătești. Așa că nu trebuia să mă mai omor să aduc și asta, nu-i așa ?

Roc luă din sacoșă un pachet învelit în ziar și-l aruncă deschis pe masă, scoțând la iveală câțiva pești și gata să se ia la harță.

— Roc... Virginia trase aer în piept. Mama mea vitregă era în Camihan.

El rămase dintr-odată nemișcat, privind-o fix.

— Oh, da ? spuse încet. Când ai văzut-o ?

— Ne-am oprit la garaj.

— Și ea a spus, ce ?

— Spus ? se holbă Virginia la el nesigură. Nu a spus nimic. Nu m-a văzut. Dar dacă este aici...

— Ah, înțeleg.

Îi aruncă o privire ascuțită și se aplecă să înveleaască poștele în hârtie.

— Ai fugit, nu-l așa ? A devenit un obicei.

Se încruntă la ea cu o asprime care o făcu să tremure. Gândul îi zbură la înțelegerea pe care i-o arătase Harte. Era dezorientată. și rănită de Roc, care fusese atât de înțelegător cu puțin înainte și acum părea că nu mai are răbdare cu ea.

— Dacă te aștepți să înconjur tot locul cu sârmă ghimpată, să știi că nu am s-o fac. Și dacă ea vine aici tu trebuie să-i spui ce vrei să faci. Este timpul să le-o spui.

Vocea lui Roc ajunse la ea din spălătorie, ca un mârâit neplăcut.

— Ce ai să faci când ai s-o vezi ? O să te ascunzi ? Am crezut că ai mai prins ceva curaj acum... El apăru în ușa spălătoriei, îi aruncă o privire încruntată și spuse... Foarte bine. Ce vrei ?

— Să stau aici.

— Să te ascunzi. Foarte neplăcut pentru toată lumea.

— Ai spus că sunt de folos.

— Da, ești... Tăcu pentru o clipă, cu o lucire cludată în privire și apoi adăugă... Problema este, dacă ești fericită ?

— Do.

— Chiar ești ? Am crezut că s-ar putea să tânjești după acel Etienne Vancy.

În acel moment, Etienne părea foarte departe, dar gândul la el încă o dureo. Virginia clipi și își ridică bărbia.

— N... nu tânjesc, și înainte ca să mai poată spune ceva, ușa spălătoriei se deschise încă o dată și se auziră vocile Benedettei și a lui Lukas. Virginia se retrase cât de repede putu și își reluă gătitul.

Pe la amiază, în ziua următoare, Virginia era în bucătărie, atentă să prindă zgomotul vreunei mașini. Până atunci făcuse tot posibilul să-l evite pe Roc.

El își luase micul dejun și se părea că ieșise când ea a coborât. Când s-a întors, apărând brusc în ușa spălătoriei, ezită un moment ca să fie sigur că este singură și spuse dintr-odată :

— Mama ta vitregă a plecat.

— Ah !

— A pus niște întrebări și apoi a plecat.

Virginia nu ar fi vrut să-i ceară ajutorul lui Roc când el fusese așa de puțin impresionat, dar el cunoștea pe toată lumea și de fapt îi spusese ceea ce o interesa.

Ea înghiți și reuși cu greu să zică :

— Știi cumva, a în... întrebat de mine, m-a căutat sau ceva în sensul ăsta ?

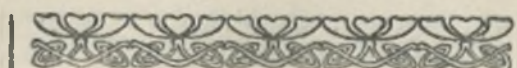

– Nu, nu a întrebat. După informațiile mele, a venit și a plecat. Așa că nu trebuie să dispari din nou, îi răspunse Roc sec.

– Nici nu m-am gândit la așa ceva.

Ciudat, dar nu se gândise. Gândul să fugă de la Hephaios, deoarece ar fi putut fi găsită, nu-i trecuse prin cap. Respiră adânc, căutând să vorbească fără să se bâlbâie.

Ea spuse cu răceală :

– De fapt, practic sunt prea multe dificultăți.

Sprâncenele lui Roc aproape că ajunseseră în mijlocul frunții, gândi ea, când el începu să râdă, în loc să fie supărat. În schimb, îi spuse :

– Ar trebui să-i scrii mamei tale vitrega și să-i spui că ești teafără. Având în vedere că se părea că te caută.

– Nu, spuse repede. Apoi adăugă... S-ar putea... nu, mai târziu. Dacă doamna Torrance a venit la Camihan pentru că cineva o recunoscuse după poza din ziar și a anunțat-o, poate că erau și în alte ziare știri despre căutarea ei. Dar ei veniseră și plecaseră, așa că s-ar fi putut să creadă că sunt pe o pistă falsă... Apoi îi spuse... Am să spun la toți unde sunt, când voi fi gata.

– S-ar putea să fie într-adevăr îngrijorată din cauza ta.

– Nu cred că este. O spusa scurt, uitându-se la Roc și apoi adăugă : Este... Respiră adânc. Probabil că unchiului lui Etienne nu-i place să fie încurcat. Acum, ea luă cartea de bucate de pe masă aproape ca pe o armură... te rog să-mi

spul ce fel de peşte ai adus aseară ca să mă uit cum să-l pregătesc ?

— Macrou, mărăi el, dar avea o privire aşa de ciudată încât ea se simţi aproape ruşinată şi supărată că l-a bruscat.

Se părea că Roc şi Benedetta se împăcaseră. În loc să-i ceară Virginiei să-i mai pozeze, Roc o ignora şi o rugă pe Benedetta să-l lase să facă schiţe în timp ce ea lucra în salon.

Trecu o zi şi apoi alta, Virginia îşi petrecu cea mai mare parte a timpului cu Lukas, la cumpărături sau jucând un joc de cărţi numit „Quarants" pe care-l învăţase de la Lukas. Era o uşurare să vadă că sătenii din Poleriac nu păreau că o bagă în seamă în mod special ; se părea că nu fusese dată în urmărire. În acea noapte, pe când stătea în pat, îşi aminti de amărăciunea bunicului ei că nu avusese un fiu care să-i preia afacerea. Se întreba dacă nu ar vrea să o lase să lucreze cu adevărat pentru el, în loc să se mărite.

Într-o seară când Roc era plecat singur la Poleriac, Harte se întoarse pe neaşteptate spre Virginia.

— Pescarii se întorc de la pescuit la Saint-Anne, îi spuse. Mă duc acolo să privesc şi eu. Vrei să vii, micuţo'?

Însă răspunse Benedetta, cu o voce neaşteptat de dulce :

— Presupun că din când în când mai trebuie şi copilul scos la plimbare, ceea ce a făcu pe Virginia să îngheţe.

— Mi-ar plăcea şi mie să privesc întoarcerea pescarilor, aşa că am să merg şi eu cu voi.

— Hai, îi răspunse Harte cordial. Mergem, Lukas — îi strigă el, noi mergem la Saint-Anne. Lasă spălatul pentru mai târziu. Este nevoie de tine ca să facem două perechi.

Erau puţini oameni în port, când Harte intră în Saint-Anne şi parcă aproape de chei. Când toţi patru, plus Apollo, coborâră din maşină, Virginia privi în jur cu interes.

Portul Saint-Anne semăna foarte mult cu Folleriac, deşi Saint-Anne nu avea o piaţetă, casele ajungeau până la marginea cheiului şi zidurile interioare ale portului formau un chei propriu, aşa încât portul însuşi era un complex de căi deasupra apei. Luminile arătau că erau numai câteva bărci mici ancorate, grosul flotei nu sosise încă.

Benedetto se plânse că-i era frig, aşa că Harte îi conduse spre un mic bar cu un restaurant, foarte asemănător cu bistrou lui Pierre. Virginia se simţi din nou stingheritâ, intrând într-un local, dar puţinii oameni care erau acolo nu le dădură nici o atenţie. Harte, cu Benedetto alături, se aplecă să vorbească cu barmanul. Lukas se duse în celălalt colţ al barului să-şi cumpere ceva de băut. Se întoarse la Virginia cu

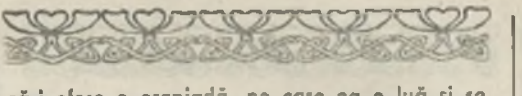

să-i ofere o orenjadă, pe care ea o luă și se așezară amândoi la o masă.

După câteva minute, afară, oamenii începură să se agite și se auziră voci strigând și răspunzând : flota începuse să se întoarcă. Harte se duse spre ușă cu Benedetta după el, Virginia se ridică și ea, dar Lukas nu se mișcă din loc. Când Virginia îl privi întrebătoare, el clătină din cap, așa că ea se duse afară fără el, ca să vadă sosirea bărbaților.

Peste tot oamenii munceau sub licăririle de lumină, bărbați în salopete, bărbați în blugi și pulovere pătate cu uleiu, bărbați în pantaloni lucitori de pânză impermeabilă sau cu cizme lungi în picioare, bărbați cu bască, sau cu șapcă de piele, sau cu capul descoperit, în bluze largi albastre. Deasupra zgomotului de voci, pescărușii țipau, învârtindu-se în forfotă în loc să doarmă, în speranța că vor pescui niște resturi din bărcile încărcate ; Virginia îl ținea zdravăn pe Apollo de zgardă în timp ce el începuse să latre la pescărușii care zburau în apropiere. Era cu puțin înainte ca Harte și Benedetta să vină lângă ea.

— Fascinant, nu ? Mă duc înapoi în bar ca să aud ce vorbesc. Hai, vino, spuse Harte.

— Eu... cred că Apollo nu s-ar simți bine între atâția oameni. Virginia aruncă o privire neliniștită spre barul pe care-l părăsise mai devreme. Era aglomerat și zgomotos. Am să stau cu el în mașină, sugeră ea.

Dar când Virginia a ajuns la mașină, și-o amintit că Harte o inciuiase. Se duse de-a lungul unui chei. Tocmai stătea sub un bac, privind o barcă goală, când o voce cunoscută i se adresă pe neașteptate :

— Virginia, ce faci aici ?

Ea se întoarse și-l văzu pe Roc venind repede spre ea.

— Am venit cu toții să asistăm la descărcarea bărcilor. Virginia se bucura să-l vadă. Ce este aia legată acolo ? Pare a fi carne.

Ea arătă la instalația unei bărci de lângă ea.

— O grămadă de țipari puși la uscat. Ți-e frig ? întrebă el brusc.

— P... puțin. De ce-i pun acolo ? Sunt la fel ca și țiparii afumați sau cam așa ceva ?

Deodată își aminti care erau relațiile dintre ei și se uită la el neliniștită.

— Ceilalți sunt acolo, la bar. Benedetta de asemenea, adăugă ea, gândindu-se că poate el ar fi vrut să știe.

— Și tu stai aici, cu Apollo, nu ? Tremuri... Se uită în jur... De ce nu stai în mașină ?

— Nu mi-e foarte frig și este inciuiată.

— Hai să luăm chiar de la Harte.

Roc se încruntă uitându-se spre bar.

— Hm. Aglomerat. Bănuiesc că nu prea e chef, nu ? Du-te la mașină și vin și eu într-o clipă.

Foarte repede el fu înapoi, descuind mașina.

— Urcă. Cred că pot să pornesc motorul. Îme-

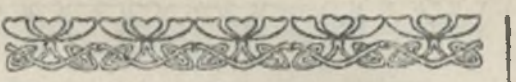

diat ce pornesc radiatorul, se încălzește. Ori ți-e cald ? Hai, totuși, să încercăm. Acum, unde o fi demarorul ?

— E... este acolo.

— Deștept copil.

Dintr-odată se sătură să se refere toți la ea ca la un copil.

— Nu-i nevoie să-l pornești. Îl am pe Apollo, care-mi ține cald, îi spuse.

De fapt Apollo era ca o sobă cum sta lipit de ea pe banchetă din spate. Îl văzu pe Roc întorcând capul să zică ceva, dar o umbră apăru lângă mașină. Era Lukas, care deschise ușa și urcă. În timp ce el urcă în spate lângă ea, Roc azită puțin și apoi se dădu jos din mașină.

— Trebuie să mă văd cu un prieten, mormăi el și apoi ea și Lukas rămaseră singuri. Roc s-a întors la Benedetta și la prietenii lui, gândi Virginia, și-i păru rău pentru Lukas.

Când ceilalți s-au întors, Roc era cu ei. Aparent el se întorcea cu furgoneta. Harte păreа nemulțumit, nu spuse nimic și se urcă la volan. Virgina avu dintr-odată ciudatul sentiment că Roc îl forțase pe Harte să se întoarcă și să-i ducă acasă. Probabil s-a gândit că nu trebuie să întârzie copilul. Gândul o făcu să se îndrepte furioasă. Când au trecut prin Carnihan, Roc spuse :

— Vrei să mă lași la Pierre ? Am făcut o comandă la telefon mai devreme. Până acum trebuie să fi primit comanda.

— Prea bine, spuse Harte nepăsător. Tu mereu dai telefoane. Ce faci, îţi aranjezi o expoziţie, ori ce ?

— Da.

— Zău ? Dragul meu, trebuie să-mi spui unde, ca să pot să vin să te ajut, spuse Benedetta cu o vioiciune bruscă, răsucindu-se ca să vorbească cu Roc.

Când Harte opri maşina cu un scrâşnit de roţi pe piatra cubică, ea continuă volubilă :

— Hai să ne oprim, să luăm ceva de băut şi să discutăm despre expoziţia lui Roc. Nu mi-ai spus. Nu-i de mirare că erai aşa de îngândurat.

Ea coborî din maşină vorbind cu însufleţire. Tăcut, Lukas coborî de lângă Virginia şi se opri pe caldarâm. Numai Harte care părea puţin îmbufnat, rămase pe loc. Deoarece Virginia se mişca încet şi se părea că toţi o aşteptau, ea prinse privirea încruntată a lui Roc.

— Marie-Henriette va fi bucuroasă să-ţi ofere o ceaşcă de cafea în bucătărie, dacă nu vrei să stai în bar, îi zise el.

Virginia ieşise pe jumătate din maşină. Harte, mişcându-se repede, o trase înapoi.

— Dacă Viralnia nu vrea să bea nimic, nu vreau nici eu. Ne întâlnim cu voi trei mai târziu.

Cu un zâmbet vesel pe faţă el se urcă din nou în maşină. Nu aşteptă răspunsul sau comentariile celorlalţi, porni maşina brusc, astfel încât Virginia aproape că fu aruncată pe banchetă din spate peste Apollo, care protestă zgo-

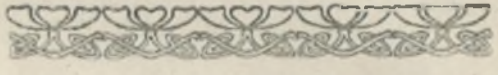

motos şi apoi ei urcară dealul şi trecură pe lângă casă, farurile luminând drumul prin întunericul care se lăsase peste dealuri şi deodată Harte spuse cu mulţumire :

— Aşa-i mai bine. Mă săturasem să fac pe şoferul.

Virginia fu uimită de felul în care Harte plecase cu ea şi de asemenea flatată de faptul că nu-l deranja să conducă pentru ea. A fost foarte visătoare până au ajuns la Hephaios.

A doua zi dimineaţa, l-a convins pe Lukas să meargă cu ea la Poleriac să facă piaţa, iar la întoarcere au luat fiecare de câte un mâner coşul greu şi l-au cărat împreună, discutând prietenește. Abia trecuseră de vârful dealului şi văzură Hephaios-ul când Lukas a întrerupt-o pe Virginia spunându-i :

— Ia priveşte, se pare că a mai venit cineva. Ăsta nu este un artist sărac, dacă conduce o astfel de maşină. Hei, ce s-a întâmplat ?

— N... nimic...

Maşina care se vedea, trasă lângă maşina lui Harte, era un automobil sport deschis, puternic şi strălucitor. Starea de neliniște care o cuprinsese pe Virginia s-a mai potolit la gândul că mama ei vitregă nu ar fi călătorit într-o astfel de maşină. Aproape că ajunseră acasă, tocmai când Harte ieşi din casă şi se opri văzându-i.

— Cred că tocmai m-am ciocnit de cineva

care vrea să te vadă. El este în bucătărie, unde stă de vorbă cu Roc.

O privi o clipă în timp ce ea începeni.

— Cineva din familie ? întrebă el. Auzi, îl arătă spre maşină, vrei s-o ştergem ?

Ea trase aer în piept în timp ce inima îi bătea nebuneşte.

— Nu, ...mulţumesc.

Nu-şi dădea seama de ce, dar parcă Harte îi dăduse curaj. Se uită peste umăr la Lukas şi împinse coşul spre el.

— Vrei să ţii tu asta ? îl rugă. O să le despachetez mai târziu.

Ea mai aruncă o privire spre maşina sport, apoi îndreptându-şi spatele porni spre uşa spălătoriei. Proprietarul maşinii era în bucătărie discutând cu Roc, nu ? Ei bine, dacă Roc îşi închipuia că ea are nevoie de apărarea lui, se înşela...

Într-un fel, Virginia nu a fost surprinsă să audă că discuţia era în franceză. S-a întrerupt brusc când ea deschise uşa bucătăriei.

Privi în diagonală la tânărul cu părul blond mătăsos, ochi căprui, cu un profil perfect şi frumos şi spuse cu răceală :

— Bună, Etienne.

Şi apoi întâlni privirea dură şi întunecată a lui Roc şi îşi ridică puţin bărbia.

— Te-ai întors, mormăi el. Este cineva care vrea să vorbească cu tine. Între patru ochi. O să am grijă să nu fiţi deranjaţi.

Trecu pe lângă Virginia fără să mai adauge ceva și ieși prin spălătorie.

Virginia stătea dreaptă, uitându-se la Etienne. Se întreba de ce nu era surprinsă să-l vadă pe Etienne. Se mira cum a putut-o găsi. Și apoi se gândi că el era total nepotrivit cu locul, îmbrăcat atât de diferit și elegant... și stânjenit. Da, stânjenit, aproape că ea ar fi jurat că el a fost obligat să vină acolo. Își ridică bărbia sfidător și-i spuse foarte politicoasă și cu răceală :

— M-ai căutat, Etienne ? Îmi pare rău dacă ți-am dat bătaie de cap.

— Ai plecat așa de brusc. Noi toți am fost foarte surprinși. Vorbea atât de ciudat încât ea avu impresia că el își recită lecția pe care o învățase.

— Am venit deoarece am vrut să vorbesc cu tine, continuă el și apoi spuse cu spontaneitate... Pari atât de diferită ! Cu greu te-aș fi recunoscut... Se opri brusc și trase aer în piept... Dar foarte drăguță. Virginia, cred că te-am supărat și-mi pare rău dacă am spus ceva care a cauzat neînțelegerea dintre noi.

— Ți-a spus unchiul tău să vii ?

Ea îi puse întrebarea brusc, întrerupându-i discursul și băiatul înghiți în sec. Ceva îi spuse Virginiei că întreruperea nu se potrivea cu discursul bine învățat și încrederea ei sporî dintr-odată.

— Singura neînțelegere, continuă ea cu fermitate, a fost logodna noastră, în primul rând. Îmi pare rău că am rupt-o așa de brusc și într-un fel atât de neoficial. Ar fi trebuit să-ți scriu și să-ți explic că nu vreau să mă mărit, după cum nici tu nu voiai să te însori.

— Dar greșești. Sunt foarte fericit să mă căsătoresc cu tine și sunt sigur că suntem foarte potriviți.

Ei nu, că asta era prea de tot. Cu o strălucire de mânie, Virginia îi zise :

— A... atunci, ți-ai schimbat părerea. Mi se părea că eram Budincă și că erai foarte mulțumit că după căsătorie nu o să fim împreună prea mult ! Și nu trebuia să presupui că cineva este îndrăgostit de tine, numai pentru că a acceptat să se căsătorească cu tine. Ești extrem de încrezut !

Etienne se înroși și se holbă la ea. Ea se uită fix la el, pierzându-și aproape curajul, dar își reveni realizând că niciodată nu se uitase bine la el înainte și că frumos sau nu, Roc avusese dreptate — Etienne arăta stupid. În special acum, cum rămăsese cu gura căscată de surpriză.

— I... îmi pare rău că ai surprins ceva — te-ai înșelat. Te asigur că orice ai fi crezut, începu cu umilință...

— Da, am crezut. Mă gândesc că ai luat lucrurile prea în serios. Trebuia să fie o căsătorie de conveniență. Ei bine, eu am hotărât că nu-mi convine DELOC să mă căsătoresc cu tine.

— Încerc să-mi cer scuze ! spuse Etienne şi păru jignit. Am venit să-ţi spun că speram să mă ierţi şi că vreau să o luăm de la început având la bază respectul reciproc. Dacă am avea timp să ne cunoaştem mai bine...

— Dar nu vreau să te cunosc mai bine. Şi nici nu a fost un semn de respect să râzi de mine cu p... prietenii tăi, izbucni Virginia, dorind să nu se fi bâlbâit... Te rog să pleci. Nu vreau să te văd şi nu vreau să mă mărit cu tine. Şi nu sunt DELOC îndrăgostită de tine.

Şi asta, recunoscu ea cu veselie, era perfect adevărat.

— Dar unchiul meu...

— Ei bine, sunt SĂTULĂ să fiu la ordinele unchiului tău. Şi aşa ar trebui să fii şi tu !

Răbdarea ei era pe sfârşite.

— P... poţi să te duci şi să i-o spui ! Sau trimite-l aici să i-o spun eu, dacă tu nu ai curajul ! Oh, hai pleacă, Etienne ! Am şi eu o dată o vacanţă grozav de plăcută, departe de tine şi de unchiul tău, aşa că te rog să le spui tuturor să mă lase în pace.

Virginia îi aruncă o privire pătrunzătoare, aşa cum sta acolo îmbrăcat, în costumul impecabil, părând mototolit, încurcat şi furios. Se uită şi el fix la ea, dar era evident că nu ştia ce să spună ; după o clipă o porni spre uşă. Când deschise uşa, ea l-a văzut pe Roc, stând acolo ca şi cum ar fi aşteptat. La vederea lui se întoarse repede şi fugi în camera ei. Urcând scările,

Intră în cameră și trânti ușa, tremurând de furie. Nu putea să-și dea seama cum de nu-l văzuse înainte pe Etienne așa cum era în realitate și tocmai se gândea la asta când auzi o bătaie în ușă și vocea lui Roc.

— Virginia !

— Da ?

Se duse la ușă și o deschise.

Stând în ușă, Roc se încruntă la ea, dar dincolo de încruntare, ochii lui erau veseli.

— Așa că l-ai trimis la treburile lui, spuse el și adăugă... După asta, mă îndoiesc că va mai îndrăzni să te numească — cum ți-a spus ? Budincă ?

— Ai tras cu urechea ! îl acuză ea și se dădu un pas înapoi, aruncându-i o privire furioasă.

— Păzeam ușa... Și având în vedere cum țipați unul la celălalt, era imposibil să nu aud.

Roc o studie cu atenție o secundă, râsul ștergându-i-se de pe față și cu o mișcare rapidă el păși spre ea și o apucă de umeri.

— Este adevărat ? Ești necăjită pentru că te-ai înfuriat, sau mai este și altceva ?

— Ar fi trebuit să mă gândesc și dacă ai ascultat trebuia să-ți dai seama că era adevărat...

Ea se opri brusc și uitându-se fix la el, îl întrebă acuzator :

— Cum m-a găsit ? TU l-ai adus aici ?

El își ținu răsuflarea pentru un moment și mâinile i se relaxară.

— Da, eu am făcut-o. Dar ascultă...

— Cum l-ai întâlnit ? izbucni ea.

— Eu... El bine, cum să-ţi spun... Am văzut-o pe moma ta vitregă când a fost aici. I-am spus că stai cu... nişte prieteni ai mei şi că eşti bine sănătoasă şi dacă este cazul să vorbeşti cu cineva, ar fi mai bine să vină băiatul. Roc îşi alegea cuvintele cu grijă. Mi se părea un lucru rezonabil, având în vedere că ea te căuta şi că tu ai refuzat să-i scrii. Uite, hai în atelier şi să discutăm.

— Mulţumesc, dar am treabă, spuse Virginia printre dinţi şi se strecură pe lângă el... Sunt angajata ta şi l-am lăsat pe Lukas să aibă grijă de cumpărături. Sau m-ai concediat ?

— Nu, spuse Roc încet, şi o privi fără să încerce să o atingă în timp ce ea trecea pe lângă el spre uşă. Faţa lui era încă încruntată şi gânditoare. Când vorbi, ea distinse o notă de îndoială în vocea lui.

— Eşti hotărâtă să nu-l mai vezi pe băiat, nu ?

— Foarte hotărâtă, mulţumesc... Îi aruncă o privire rece... M... mulţumesc că te-ai interesat. A fost drăguţ din partea ta.

— Nu, nu a fost.

— Ai avut dreptate că ar fi trebuit să refuz să mă căsătoresc cu el de la început. Nici măcar nu-mi place de el. Îl găsesc pe Etienne Vancy copilăros şi stupid şi deloc interesant. Şi voi fi foarte fericită dacă nu o să mai văd niciodată vreun membru al familiei Vancy. Acum pot să plec ?

El aprobă tăcut din cap şi ea trecu pe lângă el şi coborî scările.

In seara aceea au fost toţi la masa de seară, cu excepţia lui Harte, dar a fost o masă tăcută. Chiar şi Benedetta era mai tăcută decât de obicei. Roc, după ce ezită, părând că vrea să-i spună ceva Virginiei, mormăi că se duce la Poleriac să bea un pahar. O întrebă pe Benedetta dacă vrea să vină cu el, dar ea refuză. Ezită din nou şi apoi îl întrebă pe Lukas, care nu-l refuză. Când cei doi bărbaţi plecară, Benedetta se uită cu răceală la Virginia şi se retrase în camera ei ; Virginia rămase singură.

Dimineaţa se sculă devreme şi-l aşteptă, puţin nervoasă, pe Roc să coboare. El se uită la ea cu o privire neagră, care alunecă repede peste masă şi peste micul dejun aranjat pe ea şi trase aer în piept înainte să vorbească.

— Îmi p... pare rău dacă am fost grosolană cu tine ieri... Bineînţeles că s-a bâlbâit din nou. Îşi muşcă buzele, când el întoarse capul spre ea... Trebuie că te-ai supărat pe mine.

El o studie cu privirea lui pătrunzătoare, cu o faţă posomorâtă.

— Eu îţi datorez o scuză, mai mult decât îmi datorezi tu. Ce o să faci acum ? o întrebă el.

Inima îi sări din piept.

— Vrei să plec ? întrebă ea încet... Stătea în faţa lui, cu mâinile strâns împreunate, dorind

ca el să nu se uite așa de neiertător... Îmi pare rău pentru...

— Oprește-te. Nu, nu vreau să pleci.

Se așază brusc la masă, cu privirea aplecată și apoi își ridică privirea spre ea.

— Oamenii nu ar trebui să asculte pe la uși. Este o indiscreție și pentru asta nu există scuză. Totuși nu și pentru că l-am adus aici.

— A fost mai bine că am rezolvat totul cum se cuvine. Situația era încurcată. Începuse prin a se scuza și acum rolurile se inversaseră... Îți sunt recunoscătoare, spuse ea, dar asta îl făcu să se încrunte mai rău ca niciodată și ea își ținu respirația... Dacă mă... mă lași să mă ocup de gospodărie în continuare, o să mă feresc din calea ta.

— Este chiar așa de rău ? Nu putem să facem pace ? Uite ce este, ești perfect capabilă să iei singură o hotărâre. Nu voi încerca să te influențez. Ești mulțumită ?

— Da... Se uită la el, zăpăcită : oare se gândea că ea rămâne numai dacă îi oferă condiții... VREAU să rămân aici, îi răspunse cu un zâmbet timid și adăugă... Probabil că m-a deranjat numai pentru că ai auzit ce mi-a spus. Crezi că o să mă lase în pace acum ? Adică familia Vancy ?

Zâmbetul ei parcă spulberase o vrajă.

— Or să te lase în pace. Dacă nu, or să aibă de a face cu mine. Îi văzu fața și îi zâmbi strâmb.

Perfect, iar se pare că mă amestec. Hai să zicem că numai dacă vrei tu. De acord ?

— M... mulțumesc.

— Nu-mi mulțumi...

— Ba da, fiindcă așa vreau... Deoarece era așa de ușurată că rezolvase problema, ea zâmbi strâmb la el și apoi consideră că încă nu era momentul să-l supere... Îți aduc micul dejun, spuse repede.

— Pot să mi-l iau și singur.

— Da, dar sunt angajată aici.

S-a mișcat repede, a luat cana de cafea de pe mașină și a pus-o pe masă și s-a dus să aducă pâinea, care rămăsese în spălătorie. În timp ce se îndrepta spre spălătorie, vocea lui o opri :

— Așadar nu mai vrei să vezi nici un membru al familiei Vancy. Nici măcar unul.

Ceva din vocea lui o făcu să se întoarcă, uimită.

— Este foarte posibil.

Se încruntă când își dădu seama că în eventualitatea în care îl ruga pe bunicul el să-i dea o slujbă, asta ar putea să o facă să se întâlnească cu vreunul din membrii familiei Vancy, dacă cele două firme vor fuziona. Ea se gândi că Roc vorbește din nou despre Etienne, subiect de care îi venea acum să râdă.

În zilele următoare, Virginia îl văzu foarte des pe Harte. Când luni se duse cu rufele la spălat,

veni şi el şi ea îl prezentă lui Pierre şi lui Marie-Henriette şi el se aşeză în bucătărie şi vorbi cu ei cu farmecul lui obişnuit. În timp ce el îl punea întrebări lui Pierre, care îi dădea răspunsuri scurte şi politicoase, Virginia o întrebă timid pe Maria-Henriette dacă o putea ajuta la treburi şi ea îi dădu legumele să le curețe şi să amestece iahnia de fasole.

Erau perioade când Harte stătea în casă la Hephaios, lucrând la muzica lui şi apoi intra în bucătărie să spună că vroa să ia aer curat, aşa că o să-l ia pe Apollo la plimbare şi de ce nu ar veni şi Virginia ? Erau perioade când se hotăra să meargă la plimmbare cu maşina şi dorea ca Virginia şi Apollo să-i țină companie.

Roc reîncepu să lucreze la portretul ei ; avuseseră o şedință chiar în dimineața aceea. El părea că nu-şi dă seama cum trece timpul ; nu spunea nimic despre plecarea care se apropia. Avea sentimentul ciudat că el aştepta ceva şi se gândi că poate dorea ca Benedetta să se întoarcă la el.

În timp ce se mişca în bucătărie preparând masa de seară, Virginia se simți fericită ; Hephaios devenise casa ei. Şi tare îşi dorea să fi fost adevărat. Ea număra zilele pe care le mai avea de stat acolo, când Roc a intrat în bucătărie şi ea s-a întors să-l zâmbească. Ezită şi apoi spuse :

— Mă gândesc...

— Asta nu este neobișnuit. Ce este de data asta, micuțo ?

Se uită la el și apoi amestecă repede sosul de pe mașina din fața ei.

— Este numai... Se pare că nu este nici o deosebire, nu-i așa, între săptămâna asta și săptămâna viitoare de exemplu ? Dacă aș vrea să stau mai mult decât... știu că odată tot trebuie să mă întorc, dar îmi place aici.

— Da. Este un loc sănătos. Atâta timp cât nu bate vântul.

Ea se gândi că el se referea la părul el ciufulit și-și ridică mâna să-l dea la o parte de pe față.

— Tocmai am fost la plimbare cu Apollo, spuse repede. Asta nu o ajută cu nimic la ce încerca ea să-i spună. M-am hotărât ca atunci când mă întorc, îi zise lui Roc, simțind că este timpul să-i arate că se gândise cu adevărat la viitor, să-i spun bunicului că refuz să mai văd vreun Vancy și că în schimb vreau o slujbă.

— Perfect, spuse el brusc.

— Perfect, ce ?

— Atât, perfect. Te-ai gândit că la început am spus o lună. Ei bine, m-am... hotărât să stau puțin mai mult.

Îi aruncă o privire ciudată și se duse spre fereastră. Vocea îi suna atât de nenatural încât Virginia hotărî că avusese dreptate când s-a gândit că el aștepta ca Benedetta să-i dorească din nou compania.

El veni spre maşină şi se opri chiar lângă ea.

— Ce găteşti ? întrebă el. Mirosea foarte bine.

Tocmai când deschise gura să-i răspundă, au fost întrerupţi de Benedetta care intra în bucătărie. Ea părea iritată şi-i aruncă Virginiei o privire rece. Când Roc o întrebă prietenos pe Benedetta cum merge cu lucrul, primi un răspuns sec. Dar voia ca el să se uite la radiatorul din camera ei, scotea fum.

El plecă cu ea şi Virginia rămase singură şi gânditoare. Nu-i plăcea prea mult Benedetta, dar putea vedea de ce Roc şi Lukas o găseau fascinantă. Ea putea fi capricioasă, dar era foarte atrăgătoare. Virginia îşi amintl, cu inima bătându-i mai repede, că era un bărbat la Hephaios, care nu părea interesat de Benedetta, şi care în schimb o alesese pe ea, Virginia, să-i ţină companie. Ea trebuia să-şi îndepărteze sentimentul de uimire pe care i-l dădea acest fapt şi să se concentreze asupra gătitului pentru a reveni la realitate.

Roc reuşise să o îmblânzească pe Benedetta ; ea avea o dispoziţie mai bună. În timpul mesei de seară ea încercă să o atragă pe Virginia în conversaţie, dar o încurajă cu o bunătate, care o făcu pe Virginia să se înroşească şi să-i răspundă cu stângăcie. La fel s-a întâmplat şi în seara următoare, după ce Virginia se întorsese

de la plimbarea cu maşina pe care o făcuse împreună cu Harte.

Virginia trebuia să se mulţumească la gândul că era drăguţ din partea Benedettei să discute cu ea, chiar dacă ea era conştientă de diferenţa dintre spiritul Benedettei şi răspunsurile el. Şi deveni şi mai conştientă când surprinse o licărire de amuzament în ochii lui Harte şi a fost mulţumită când Roc a susţinut el conversaţia.

Acest lucru îi permise să se gândească la altele : la Hephaios, la treaba pe care o are de făcut, la Lukas. Se părea că începuse să bea din nou foarte mult. Se întreba cu îndoială dacă este treaba el să încerce să-l oprească, dar abia îl văzuse în ultimele zile.

Şi când l-a văzut, au început să se certe dintr-odată aşa de violent, încât a rămas năucită şi încurcată, văzând totul într-o lumină diferită. A început când ea a intrat în bucătărie şi l-a găsit acolo. Erau singuri în toată casa. Lukas se uită la Virginia, scrută cu privirea în jurul ei şi zise scurt :

— Singură, nu ? Cam neobişnuit.

Ea se întrebă dacă nu cumva era puţin gelos, deoarece acum ea petrecea mai mult timp cu Roc, pe când înainte stătea mai mult cu el.

— Am fost şi am făcut nişte cumpărături de la băcănie, îi spuse ea prietenos.

Lukas se sprijini de spătarul scaunului, ultân-

du-se la ea cu ochi strălucitori, neobișnuit de strălucitori.

— Știi ce am crezut eu despre tine ? spuse el pe un ton de conversație. Am crezut că erai un copil drăguț.

— Ce tot spui ?

Inima Virginiei începu să bată neliniștită. Lukas părea ciudat, aproape incoerent. Vorbea fără ezitările lui obișnuite, și deodată ea simți mirosul de băutură.

— Oh, nu fi îngrijorată, spuse Lukas. Nu-ți fac nimic. Numai te previn în legătură cu prea adoratul Harte. Privi cinic cum roșeața cuprindea obrajii Virginiei.

— Te-a prins cumva în mrejele lui sau mai este vreo speranță pentru tine ?

— Vorbești prostii. Mai bine du-te și te culcă sau... fă orice vrei...

— Ah, asta nu este nimic. Numai cât să mă facă să vorbesc. El se ridică de la masă, făcând-o să tremure. În orice caz, ce crezi că o să obții de la tipul ăsta ? Un inel ? Oh, sigur, va fi posibil chiar să se căsătorească cu tine. Dacă continui să-l urmezi peste tot, să te uiți drăgăstos la el fără să scoți un sunet. Asta este tot ce-și dorește. Trebuie să ai grijă să nu uite să vină la nuntă. Știi, el aproape că nici nu vede oamenii din jurul lui. Ar fi la fel de surprins să afle că mai există și alți oameni, excepțând bineînțeles situația când îi sunt necesari la îndeplinirea unor dorințe ale lui.

Virginia a fost pur și simplu șocată de vorbele lui. Era roșie de furie. Când vorbi, vocea îi tremura.

— C... cum îndrăznești... Îl urăști pe Harte pentru că el face lucruri pe care tu nu le faci, asta este tot.

Lukas ignoră izbucnirea ei.

— Ascultă, copilo, știu că este greu, dar ascultă-mă, cineva trebuie să te prevină, pentru că doamna nu o să lase lucrurile așa.

— D... doamna ? Se uită fix la el. Ce are Benedetta de a face cu asta ?

— Nu știi ? Bănuiesc că el a uitat să-ți spună că au fost logodiți, aproape să se căsătorească, nu-i așa ? Numai că răceala a început aproape imediat ce au ajuns aici. Deoarece ea nu mai vrea să aștepte și în plus, nu-i place nici câinele. Și nici nu-i place să stea lângă el și să-l contemple, așa cum faci tu.

— Eu nu... și nu cred că ei... ei... Dacă era așa cum spui, de ce nu a spus nimeni nimic ?

— Deoarece era numai un fel de înțelegere. Dar EA gândea că o să se termine cu o căsătorie și, oricum, și-ar da și sufletul numai să fie în preajma lui, sărmana.

— Spui povești. Nici unul dintre ei NU s-a manifestat într-un fel anume.

— Uite ce este, eu încerc să te previn ! explodă Lukas. Așa este el. Nu iubește pe nimeni, cu excepția lui însuși, dar îi place să fie adulat, deoarece se consideră pur și simplu

genial. Uită-te la tine cum îl aștepți, dar privește-l cu atenție să vezi dacă dorește ceva și dacă îți zâmbește, e ca și cum ți-ar face o favoare. Nu sunt orb, să știi !

Deodată Lukas păru neajutorat, ca și cum și-ar fi pierdut rapid toată energia.

— Îmi pare rău, copilă. Nu am vrut să te rănesc, bolborosi el. Numai că am văzut cum merg treburile. Cred că ești prea tânără pentru astfel de situații. Am vrut numai să-ți spun...

— Ei bine, nu-mi spune ! Nu v... vreau să mai vorbesc cu tine, niciodată !

Virginia îl străfulgeră cu privirea, furioasă și rănită în același timp. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși din bucătărie. Nu-și dădu seama când ajunse în camera ei, când trânti ușa cu putere, apoi se prăbuși pe pat.

Harte și Benedetta... Harte și Benedetta îndrăgostiți și lăgoditi. Nu putea fi adevărat. Lukas greșea în legătură cu atâtea lucruri. Virginia se gândi la Benedetta, la frumusețea și la vivacitatea ei și realiză că asta ar putea fi o dovadă. Dacă într-adevăr Benedetta îl voia pe Harte, atunci în curând îl va avea și nu o să-l lase să-și mai petreacă timpul cu ea, cu Virginia... Pe de altă parte, dacă Benedetta îl voia pe Harte și n-o putea suferi pe Virginia deoarece ea își petrecea adesea timpul cu el, nu s-ar fi purtat așa de frumos cu ea în ultimele zile. Asta dovedea...

Virginia se intoarse pe spate şi privi in tavan. Nu, asta nu dovedea nimic.

— Ea va lupta... in felul ei, profeţisa Lukas.

Şi deodată, brusca bunăvoinţă pe care Benedetta i-o arătase ii apăru Virginiei in adevărata ei lumină. Ea îşi aminti brusc cum Benedetta făcea intotdeauna in aşa fel incât ea spunea ceva penibil. Era felul ei de a arăta cu vârf şi indesat că stupiditatea unei fete de douăzeci de ani nu putea să stea lângă spiritul ei, dacă Benedetta voia.

Dar nu ţinea. Harte incă ii mai zâmbea Virginiei, incă o mai lua să-l insoţească la plimbare, incă mai stătea cu ea. Cu asta ii veni şi un gând neaşteptat, făcând-o să triumfe : Benedetta era geloasă pe ea — geloasă indeajuns incât să incerce să facă ceva. Ii reveniră in minte frânturi de conversaţie, atitudini, expresii ale feţei, şi deodată Virginia văzu cu claritate că tot ce-i spusese Lukas era adevărat. Ori de câte ori ea fusese cu Harte, Benedetta se purtase cu ea cu răceală, o bruscase, până in ultimele zile când îşi schimbase tactica. Şi Benedetta incetase să mai cocheteze cu Roc. Inima ii bătu când Virginia îşi aminti că ea presupusese că Roc dorise ca atenţia Benedettei să se intoarcă spre el. Poate că intr-adevăr lui ii păsa de ea ? Ea se gândi cu amărăciune că Benedetta se folosise de Roc ca să-l facă gelos pe Harte. Dar poate că până la urmă el îşi dăduse seama. Poate că la fel ca Lukas, el voia să

aştepto pe cineva să culeagă cioburile. Poate că el voia ca cioburile să fie culese de...

— Apollo! A-po-llo! Virginia suspină, înfăşurându-se în haina ei. Îl strigă pe Apollo din nou. Harte se întorsese de la plimbare fără el, acum o jumătate de oră, şi când Apollo se încăpăţâna, era foarte greu de convins. Vântul era rece şi Harte spusese hotărât că el nu iese din nou ca să facă pneumonie, numai pentru că Apollo se încăpăţâna să nu intre în casă.

El se instală lângă maşina de gătit din bucătărie şi spuse că vrea să lucreze ceva. Aşa că Virginia a ieşit afară şi a început să-l strige pe Apollo, iară şi iară — dar până atunci fără succes. Ea o luă pe lângă casă, cercetând dealurile. Privind casa, ea se opri — Hephaios arăta la fel de solidă şi prietenească ca totdeauna, prea liniştită ca să cuprindă vârteiul de sentimente care o încercau. Când va părăsi Hephaios, se gândi ea visătoare, probabil că nu se va mai întoarce niciodată.

Virginia o porni din nou, strigându-l pe Apollo. Ea se îndreptă spre marginea stâncilor, mergând pe margine şi strigând, când îl văzu şi toate gândurile îi dispărură.

— Apollo...

Era jos pe stânci. Pentru un moment ea se gândi că trebuie să fie rănit, deoarece sta nemişcat. Apoi când ea se aplecă şi-l strigă, îşi dădu seama că vântul îi ducea vocea spre în-

terior şi în aceeaşi clipă el se mişcă urcând puţin din stâncă în stâncă, o formă aurie pe fundalul stâncilor negre.

— Apollo !

De data asta el a auzit-o. Se uită în sus, cu o privire vinovată, dădu din coadă şi apoi privirea i se întoarse spre ceea ce urmărea. Întinse laba, ca să o tragă repede înapoi. Trebuie să fi fost ceva mic, un crab, poate şi el încerca să se joace cu el.

Uitându-se atent, i se păru că a văzut ceva fugind în mare grabă şi fu sigură că Apollo a sărit după el, alunecând puţin, aproape luând-o la sănătoasa pe stâncile netede. Deodată, ei i se făcu teamă că el poate să alunece. Vârfurile stâncilor erau ascuţite, pe jumătate îngropate în nisip şi marea creştea. Ea-l strigă din nou, cât de tare şi poruncitor a putut. Într-un târziu, îşi dădu seama că trebuia să se ducă şi să-l cheme în ajutor pe Harte ; el era singura persoană de care Apollo asculta necondiţionat. Ea fugi spre casă, cu vântul împingând-o din spate. A intrat în spălătorie, căldura învăluind-o plăcut. Harte era încă aşezat lângă maşina de gătit, cu un carnet deschis pe genunchi. Abia trăgându-şi respiraţia după goană, ea îi spuse :

— A... Apollo este jos pe stânci şi nu pot să-l aduc sus...

— Mmm ?

— Apollo, spuse ea clar, văzând expresia pierdută de pe faţa lui Harte... Este jos pe stânci şi nu vrea să vină sus.

Ea speră că de data asta el a înţeles, deoarece avu impresia că a ascultat-o...

— Trebuie să vii şi să-l chemi.

— Sunt ocupat. Cheamă-l tu, vrei ? Mulţumesc.

— L-am chemat, dar nu vrea să vină. Îl văzu că o priveşte nervos, nu-i plăcea să fie întrerupt. Ştii că nu as... ascultă de nimeni decât de tine, spuse ea mai încet.

— O să vină când o să obosească. Ce câine prost... Harte îi aruncă o altă privire iritată şi-i spuse... Nu ies afară. Nenorocitul de animal să înveţe să se supună. Dacă o să se ude puţin ca să ajungă sus, asta o să-l înveţe minte, nu-i aşa ?

— Şi dacă se îneacă ? întrebă Virginia simţindu-se cuprinsă dintr-odată de furie.

— Nu se îneacă, îi spuse Harte, sigur de el.

— De unde ştii, Harte ?

— Fii fată bună, şi du-te şi-l strigă. Probabil că o să vină. Şi, TE ROG, mă laşi puţin în pace ?

Ea se uită fix la el, dar el se întoarse la carnetul lui fără să mai aştepte răspunsul. Nu o să vină. Ea se întoarse pe călcâie şi ieşi din bucătărie şi din casă.

Apollo era acolo unde îl văzuse înainte. Poate că s-a săturat de jocul lui de data asta şi va veni de bunăvoie. Dar nu a venit. După alte

încercări, Virginia se căţără şi o luă spre locul unde stâncile formau nişte trepte care coborau spre plajă. De acolo ea a putut să vadă că fluxul crescuse mai mult decât crezuse. Treptele erau alunecoase, dar ea alergă spre locul unde era Apollo. A trebuit să se caţere puţin de-a lungul stâncilor ca să ajungă la el.

Se ajută şi cu mâinile, până ajunse la câţiva paşi de câine.

— Apollo, VINO AICI ! spuse ea cu cel mai poruncitor ton cu putinţă.

De data asta el a venit şi îşi arătă bucuria sărind pe ea, încât a alunecat şi a căzut în fund pe pietrele ude.

— Animal rău ce eşti ! strigă ea, dar bucuroasă că era cu el, începu să chicotească.

— Nu, nu mă linge pe faţă. Apollo, gata ! Eşti cel mai rău şi neascultător câine, ai auzit ? Sunt supărată pe tine !

Când reuşi să-i îndepărteze labele de pe umeri, îl prinse cu putere de zgardă.

— Aşadar ? Ai să vii cu mine, chiar de ar fi să te târâi.

Era mai greu să urce pe stânci în timp ce-l ţinea pe Apollo, dar nu a îndrăznit să-i dea drumul. A început să zburde la început nervos, sărind de pe o stâncă pe alta, aşa că ea a trebuit să-l ajute. Înaintau încet, dar înaintau.

Şi apoi, şi-a lăsat urechile pe spate şi s-a lungit hotărât pe o stâncă şi această oprire

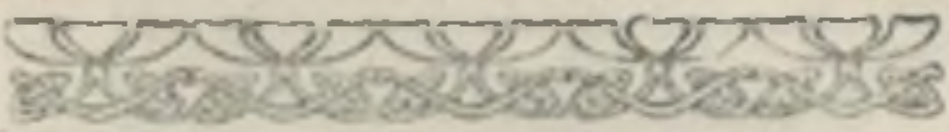

bruscă apreapa că a tras-o inapoi. Stătea nemişcat şi de data asta nu-i ardea de joacă.

— Ce s-a întâmplat ? S-a aplecat asupra lui, controlându-i labele, dar nu era rănit.

Se uită peste umăr şi s-a oprit când a văzut ce l-a înspăimântat. Era apa care creştea mai repede decât îşi închipuise ea. Începuse să acopere partea de jos a scărilor.

Ea îl trase cu putere. În loc să vină cu ea, el se răsuci şi îi scăpă din mână şi fugi înapoi scâncind. Urechile erau lăsate pe spate şi privirea îi era rugătoare.

— Nu te pot părăsi aici. Hai, Apollo ! Te rog ! Este bine, zău ! îi spuse ea, începând să dispere.

Dar el nu se mişca, decât înapoi. Ea se uită din nou la trepte. Cu o repiditate groaznică, fiecare val se soărgea mai sus decât celălalt. Mai puteau încă să treacă, dar numai dacă o făceau repede. Ea s-a îndreptat spre câine, prinzându-l de blană ca să-l sprească, mângâindu-l în timp ce cu o mână l-a apucat de zgardă, făcându-l să se agite.

Nu a ţinut. Nimic nu-l putea mişca şi cu cât ea îl trăgea, cu atât el rezista mai tare. Părea că nu are rost şi când s-a uitat la scări apa era şi mai sus. Dacă Apollo nu voia să vină, ea ar fi trebuit să-l părăsească ori să fie şi ea prinsă acolo. Când şi-a amintit de puterea cu care valurile loveau stâncile în timpul fluxului, îi îngheţă inima.

Știa că trebuia să-l părăsească. Dar în același timp știa că nu o putea face. Cum un alt val lovi stânca, Apollo s-a dat înapoi și a scâncit, se simțea în siguranță numai întorcându-se pe drumul pe care veniseră. Fluxul încă nu era așa mare în partea aceea. Ea s-a uitat înapoi, zări ceva care îi dădu un fior și apoi mai mult decât un fior, îi dădu o speranță.

Era o platformă aproape de vârf. Era destul de largă și era deasupra liniei fluxului. Îngrămădirea de stânci de sub platformă putea fi urcată, deși dacă Apollo ar fi capabil să se cațere pe ea, era altă problemă. Părea singura speranță. De unde se uita ea, i se părea că platforma era destul de aproape de vârf și puțin adâncă, așa că dacă ar fi ajuns amândoi acolo, ar putea să se cațere sus ; și dacă nu va putea să-l tragă și pe Apollo după ea, el va fi în siguranță în timp ce ea se va duce să-l aducă pe Harte. Pe când se gândea, un val mare se sparse aproape de ei, stropindu-i cu spumă. Într-un fel sau altul, trebuia s-o facă.

A fost foarte ușor să-l facă să vină cu ea, cu condiția să meargă pe drumul pe care veniseră. Ea urca și asta îl făcu pe Apollo mai vesel. Câteodată, ea trebuia să-l tragă pe Apollo după ea, dar cel puțin de data asta voia să vină. Ce s-ar fi făcut dacă s-ar fi încăpățânat să nu vină cu ea, nu-și putu imagina. Trebuia să încerce să nu-și imagineze nimic și când începu să sim-

tă sudoarea alunecându-i pe spate, se hotărî şi sprijinindu-se cu spatele de stâncă, îşi descheie mantaua cu degetele tremurânde. Nu era chiar a ei — o luase din casă, aşa că aparţinea lui Roc. Gândul o făcu să se oprească, dar nu putea să urce îmbrăcată, era prea grea.

Simţindu-se părăsită, ea a agăţat-o de o ieşitură de stâncă, apoi strângând din dinţi, a început să urce din nou.

Era o porţiune mai abruptă şi era mai dificil. Deja picioarele o dureau şi mâinile îi alunecau. Ea îi dădu drumul lui Apollo ca să le şteargă de blugi şi apoi se aplecă ca să-l mângâie pe urechi, îmbărbătându-l. Continuă să urce, ţinând câinele lângă ea, până când a trebuit să se întoarcă şi să continue urcuşul în diagonală. Nu ştia cât timp i-a luat. Uneori a trebuit să-l împingă pe Apollo în faţa ei, alteori s-a culcat pur şi simplu pe spate şi l-a tras pe Apollo pe deasupra. Se gândi, cu oarecare satisfacţie, că odată avusese reputaţia de a fi delicată. A fost un pretext, desigur, pentru a ascunde neîndemânarea ei la sport, dar în acele clipe nimeni nu ar fi putut denumi purtarea ei ca delicată.

Şi apoi, pe neaşteptate, erau sus, acolo pe prag. Şi aşa cum a gândit, era un prag larg. Se lăsă să cadă pe el, cu braţele în jurul câinelui, agăţându-se de el şi lăsând aerul să-i iasă din plămâni într-o respiraţie lungă şi dureroasă. Erau acolo, amândoi. Se uită în jos şi

începu să tremure când a văzut cât de sus ajunsese fluxul de când începuseră ei să urce.

Cele mai de jos stânci peste care trecusară erau acum acoperite de apă. Continua mișcare a valurilor îi dădu o senzație de ameteală și închise repede ochii.

După câteva clipe își recăpătă suflul și se pregăti pentru ultima etapă, să urce ultima porțiune dintre prag și vârful stâncii.

A trecut ceva timp până să găsească puterea să se ridice în picioare și să încerce. Când a făcut-o, s-a simțit dezamăgită, deoarece pragul era și mai adânc decât crezuse la început. Marginea stâncii era chiar deasupra capului ei, mâinile și antebrațele treceau de marginea pragului când le-a ridicat, dar nu destul ca să se poată agăța de ceva.

Aproape că-i venea să plângă. S-a sprijinit obosită de stâncă și se uită la Apollo care se culcase tremurând, cât mai departe de margine. Cum se uita la el, își mișcă coada foarte ușor și asta îi dădu curaj ; îngenunche lângă el și își strecură brațele în jurul grumazului lui.

— Ești un câine foarte deștept și te iubesc, îi spuse ea cu voce tare și ușor răgușită.

Abia dacă își mai amintea că totul se întâmplase din cauza lui și sta lângă el îmbrățișându-l, bucurându-se de căldura lui. Îi trebui ceva timp până să-și vină în fire și să înceapă să se gândească cum să facă să urce amândoi sau măcar unul din ei.

Unul din ei. Dacă într-un fel ar fi reușit să-l ridice pe Apollo, oare ar fi putut el să se cațăre peste margine ? Și odată ce era sus, l-ar fi trimis cu un mesaj la Harte...

Repede, s-a căutat în buzunare. O batistă într-unul, o pungă în buzunarul de la spate, și da, un pix ieftin pe care și-l cumpărase ca să aibă cu ce scrie lista de cumpărături. Cu rapiditate, a întins batista pe genunchi. Era un pătrat din pânză, mototolit și puțin murdar, unul dintre multele lucruri pe care le împrumutase de la Roc.

Era greu să facă literele inteligibile ; a trebuit să apese pe genunchi și să scrie cât mai puțin posibil.

Ea scrise :

AJUTOR – PE STÂNCI – V.

și apoi mai mare : AJUTOR !, cu litere cam tremurate, dar inteligibile. A legat strâns batista de zgarda lui Apollo ; acum trebuia să-l ridice peste marginea stâncii. Bineînțeles că nu va fi ușor. Ar putea fi foarte greu...

Era într-adevăr greu. El nu voia să facă nimic. Părea că îi lua la fel de mult timp ca urcatul de pe plajă ; l-a tras puțin, l-a mângâiat și a încercat din nou. A început să-l împingă în sus. Apollo s-a răsucit aproape dărâmând-o. Apoi el s-a răsucit din nou, zgâriind-o pe obraz cu piciorul din spate. Trebuia să reușească, doar dacă nu voia să stea amândoi acolo așteptând să fie găsiți.

Trebuia să fie destul de târziu, după-amiaza — şi se putea întuneca până când să fie găsiţi, dacă Harte credea că ea era afară, jucându-se cu Apollo...

Il împinse cu toată puterea, simţind că i se rup umerii.

Când nu mai simţi greutatea pe umerii ei, a avut o clipă oribilul sentiment că ea a căzut şi ei a alunecat pe spate, în jos — în loc să fie căţărat pe stâncă. S-a hotărât cu greu să deschidă ochii, dar când i-a deschis a văzut un bot auriu şi doi ochi privind neliniştiţi în jos de pe stânca de deasupra şi aproape că-i veni să leşine de bucurie.

— Ah, Apollo... spuse şi apoi adăugă cu voce slabă : Du-te şi găseşte-l pe Harte. Du-te la stăpânul tău. Du-te acasă.

S-a gândit că poate n-o să vrea s-o părăsească. O duru puţin când el o luă la fugă, deşi ea repeta că el este un câine inteligent. S-a simţit îngrozitor de singură pentru un moment, acolo pe prag. Se lăsă în jos, sprijinită de stâncă şi se gândi la apropiata salvare.

Pe urmă nu a vrut să admită panica care o cuprindea pe măsură ce timpul trecea. Îi era frig — aşa de frig, pe când vântul sufla în rafale.

Stătea rezemată, cu braţele strânse în jurul ei, preocupată să asculte, când i se păru că aude un strigăt foarte slab. S-ar fi putut ca imaginaţia să-i joace o festă...

Apoi i se păru că-l aude din nou și sări în picioare începând să strige și să facă semne. Și apoi cineva se apropie și genunchii i se înmuiară când două mâini prinseră puternic mâinile ei tremurătoare.

— Jane...

Era Lukas, al cărui chip apăru peste marginea stâncii și ale cărui mâini o apucară strâns.

— Jane, ești rănită ? o întrebă el și ea clătină din cap, agățându-se de el.

Nu-i mai păsa că se certaseră, uitase tot. El era singurul care-i mai spunea Jane, așa că ea știuse că era el, chiar înainte să-i vadă chipul. Neliniștit, se uită în jos la ea și ea își înghiți cu greu nodul care i se pusese în gât și când reuși cu greu să vorbească, vocea îi era răgușită.

— Trebuie să urc... Nu pot să mă ridic.

— O să te trag eu.

— Ai... Ai găsit mesajul meu pe care l-am legat de zgarda lui Apollo ?

Se simți ridicol de mândră pentru ceea ce a făcut, chiar și în momentele acelea.

— Nu, tocmai te căutam... Ține-te.

Ea se ținea de mâna lui și îl privi în față. Când văzu cum se schimbă la față, își reaminti, cu o claritate care o înspăimântă, că Lukas suferea de rău de înălțime. Privirea lui alunecase peste ea, la mare.

— Dă-te înapoi, spuse aproape instinctiv şi încercă să-şi retragă mâinile din mâinile lui. Din galbenă, faţa lui deveni aproape verzuie.

El clătină din cap.

— O să te trag sus...

— Sunt bine. Du-te după ceilalţi, Lukas, nu poţi...

— Oi fi eu un ratat, dar nu te las aici.

O spusese aproape în şoaptă, dar ea îl auzi şi îl înţelese. Îşi trase mâinile din strânsoarea lui şi le puse pe umerii lui şi împinse ; era îngrozită că el ar putea să cadă.

Ea nu ştia dacă el se mişcase sau nu. Paloarea lui era înspăimântătoare, dar strânse din gură cu încăpăţânare. Şi apoi altcineva veni alături de Lukas. Cineva care spuse repede :

— O trag eu...

Cineva ale cărui braţe lungi şi puternice o prinseră de subţiori şi o ridică peste marginea stâncii ca şi cum ar fi fost un fulg. Roc... Şi abia o lăsă jos că o prinse de umeri şi începu să o scuture şi să se uite la ea cu o privire furioasă.

— Idioată mică ! Ce făceai pe stânci ? Ai fi putut să mori, ţipă la ea.

— Trage-l... pe Lukas... de la margine. Are rău de înălţime.

Şi când Roc îi dădu drumul, aproape că s-a prăbuşit. Îl văzu îndreptându-se spre Lukas şi trăgându-l de la margine cu mai multă blândeţe decât o tratase pe ea.

Abia ţinându-se pe picioare, se târî până la Lukas care stătea cu capul între genunchi, lângă Roc. Se lăsă jos lângă el.

— Ai v... venit să mă cauţi. Asta contează cel mai mult. Ai fost foarte curajos, îi spuse ea. Se uită fix la Roc şi adăugă sfidătoare : Ai fost foarte curajos pentru că ai vrut să mă ajuţi, mai ales că ai fobia înălţimii.

— Da, aşa este, spuse Roc.

Îi dădu drumul lui Lukas, care ridică încet capul.

— Ţi-e mai bine acum ? Sigur că ea este bine. Nimeni nu poate face nimic în cazul ăsta. Tu, se răsti el cu duritate la ea, ai fi putut să-l omori.

— Ştiu.

Îi înţelegea furia, deşi asta o făcu şi pe ea să se enerveze.

— A trebuit să-l iau pe Apollo de pe stânci, izbucni ea. N... nu ţipa la mine.

Şi de furie, începu să plângă. Nu voia să pară patetică în acel moment, de fapt era ultimul lucru pe care-l dorea, mai ales în faţa lui Roc. Se ridică, dar înainte de a putea să facă un pas, fu prinsă şi strânsă, prea tare ca să opună rezistenţă şi se găsi cu faţa îngropată în jachata aspră a lui Roc.

— Nu-i nimic, micuţo ! Eşti în siguranţă acum.

— E... Eram în siguranţă. Eram deasupra fluxului... O spusese aproape suspinând, cu faţa îngropată în pieptul lui.

– A trebuit să mă duc. Altfel s-ar fi înecat.

Era așa de bine, cu brațele lui în jurul ei, dar nu se putea opri din plâns.

– Am crezut că nu o să vină nimeni să mă ajute, spuse ea cu supărare și simți brațele lui Roc strângând-o și mai tare.

– Eu am venit. Și Lukas.

Îl simți cum respiră adânc.

Ridicând fața brăzdată de lacrimi, l-a văzut pe Lukas îndepărtându-se și dintr-odată ea încercă să se elibereze, și-l strigă.

– Nu-i nimic, puștiule, spuse el. Mă... mă duc înapoi.

– Mulțumesc... începu ea, dar el îi zâmbi strâmb și, răsucindu-se pe călcâie, se îndepărtă de ei.

Roc își scoase jacheta și rămase în cămașă, dar când ea începu să protesteze, o îmbrăcă cu ea, tăindu-i vorba.

– O să-ți țină de cald. Hai.

Sprijinind-o cu o mână, începură să se îndepărteze de stânci.

– Ce s-a întâmplat de fapt ? mârâi el.

– Apollo, e... era jos pe plajă. Urmărind ceva. El nu a vrut să vină când l-am strigat, așa că a trebuit să cobor pe trepte. Și pe urmă el nu a mai vrut să urce pe scări din cauza fluxului.

Ea fu străbătută de un fior, jumătate înfrigurată și jumătate amintindu-și și fu mulțumită că Roc era lângă ea.

— A trebuit să găsesc un alt drum ca să urc.

— Așa că te-ai cățărat pe stânci, cu cămile ?

— N... nu l-ai fi lăsat să se înece, spuse cu neliniște și simți că-i vine să plângă din nou... P... pun pariu că o grămadă de camani au urcat pe acolo. Tu ai urcat pe acolo ?

— De multe ori. Dar eu sunt mai puternic decât tine, spuse el supărat și brațele lui o strânseră din nou. Mai bine mi-ai promite că nu o să mai încerci să o faci din nou sau...

— Dar nu am vrut, protestă ea. Ți-am pierdut mantaua, adăugă, amintindu-și că deja plutea pe mare.

— Care manta ?

— Mantaua de ploaie pe care mi-ai dat-o din dulap.

— A, aia. Era veche. Nu știu a cui era.

— I... îmi pare rău. Și am scris pe batista ta. Mi s-a... părut o idee bună în acel moment, deși nimeni nu a găsit-o.

— Am găsit-o eu. Am venit după Lukas. El nu a văzut-o... Tocmai ieșise să vadă unde ești.

Mergeau încet spre casă, deoarece ea își simțea picioarele ca de cauciuc.

— Cred că Harte era afară, spuse sfârșită și îl auzi pe Roc trăgând repede aer în piept.

— Harte era acolo.

— Nu a văzut mesajul, atunci. Este... este ocupat. O spuse ca o scuză, încercând să nu se simtă tristă, că absența ei nu fusese observată. Și apoi ochii i se umplură de lacrimi.

— Știu că tu crezi că a fost o prostie, dar TU nu l-ai fi lăsat pe Apollo să se înece. TU nu ai fi spus că nu te duci să-l cauți... suspină ea cu nasul în umărul lui Roc. Brațele lui o strângeau din nou, deși ea nu își dădea seama de când o ținea în brațe.

— Nu-i nimic, micuța !

— Este f... frumos. Și a dus mesajul. Este așa de deș... deștept.

— Și tu ești. Nesăbuită, dar deșteaptă. Cu o mână o mângâie pe păr. Dar nu-mi place să riști așa. O să răcești. Ea se îndepărtă puțin de el, îndeajuns ca să-și elibereze fața și mâinile și respiră frecându-se la ochi cu degetele murdare.

— N... nu plâng, spuse ea hotărâtă.

— Nu, nu plângi, spuse el cu amabilitate ; de data asta o luă în brațe.

— Nu te zbate. Suntem aproape și așa mergem mai repede. O să-i spun lui Harte să aibă grijă de câine.

— Nu este vina lui. În ciuda propriilor ei sentimente, ea îi luă apărarea.

— Nu ? El o privi fix, încruntarea fiind mult mai accentuată de data asta.

— Ce te face să crezi că-mi place să am câini care să se fâțâie pe lângă Hephaios ?

— Ție îți place Apollo !

— Perfect adevărat, dar nu-mi place să te pun în pericol. Sunt destul de clar ?

— Dacă o să spui asta, o să trebuiască să admiți că Hephaios îți aparține.

El intră în spălătorie înainte ca ea să-și dea seama că au ajuns.

— Da. Foarte posibil că o s-o fac. Ești tu mică, dar ești o pacoste.

O puse jos, dar brațele lui încă erau în jurul el. Se auzeau voci în camera alăturată, voci ridicate care treceau prin scândurile ușii, doi bărbați și o femeie.

— Pot să merg acum, spuse Virginia împingându-i mâinile. Benedetta s-ar putea supăra.

Se părea că în bucătărie se încinsese o ceartă în toată legea. Lukas stătea lângă Harte ; Benedetta era în partea opusă, cu ochii îngustați de furie. Ea îl auzi pe Lukas spunând :

— ... și ai stat aici, nu-i așa ?

Iar Benedetta replică :

— De ce s-ar...

La care Harte spuse :

— Bineînțeles că mi-a păsat, dacă aș fi știut...

Nu o văzuseră pe Virginia. Stătea acolo simțindu-se năucită, obosită și furioasă.

— El nu este responsabil pentru fată și el lucra...

— El nu este responsabil niciodată pentru nimic !

— Nu văd de ce mă ataci...

— Tacă-ţi gura !

Parcă un curent electric trecu prin ei. Trei capete se întoarseră, de parcă ar fi fost trase pe sfoară. Virginia spuse într-o tăcere de mormânt :

— Terminaţi ! Acum nu mai are importanţă. Apollo ar fi venit la ea, dacă Harte nu l-ar fi ţinut lângă el, cu mâna pe zgardă. Ea se uită la Lukas şi spuse... Mulţumesc. Şi apoi, uitându-se la Harte, îi spuse cu răceală... Ţi-am adus câinele, acum. Data viitoare să te duci şi să-l cauţi singur.

Apoi ieşi din bucătărie, şchiopătând.

Roc o picta concentrat, o concentrare care nu-i permitea să vorbească. Virginia nu văzuse pe nimeni în dimineaţa următoare, decât pe Roc şi pe Apollo. Apollo îi făcuse o primire grozavă, se agitase pe lângă ea şi apoi Roc îi spuse să vină în atelier ca să poată lucra la portretul ei.

— Când o să-l termini ? întrebă ea timid, când el se opri să se uite la ea.

— Curând. Ţine capul drept.

— De data asta pot să mă uit ?

— Nu.

— De ce nu, dacă...

— Ţi-am zis să ţii capul drept ! Dacă continui să te mişti, mai bine te pictez din memorie. Foarte posibil să o fac.

— Ai fi putut să mă faci din cercuri. Ca copiii. Unul pentru față și două pentru ochi și câte un semicerc pentru urechi.

Când a spus asta, s-a gândit că se descrie în felul în care o văd toți, mai puțin Roc. În orice caz, nici el nu a negat, nici măcar de politețe.

Se auzi o bătaie în ușă și Herte intră. Cum a văzut-o pe Virginia, i-a zâmbit și inima i-a sărit din piept, ca întotdeauna.

— M-am gândit că nu ai ieșit pe afară. Te-am căutat. Te simți bine în dimineața asta ? o întrebă el.

— D... da. Sunt bine.

Dar el deja îl privea pe Roc, care îl salută.

— Am întrerupt cumva ? Îmi pare rău. Am crezut că dacă Virginia vrea să meargă la cumpărături, o duc cu mașina, ca un gest de împăcare, continuă el.

Se uită la Virginia când spuse asta, zâmbind din nou. Avea ochii foarte albaștri și nu erau supărați.

— Tu... nu ar fi trebuit să te deranjezi să vii să mă cauți. Sunt bine, dar... încercă ea să fie distantă... Apoi își aminti altceva... Ieri, ți-am spus unde era Apollo. Dar bănuiesc că nu ți-a păsat, când nu ne-am întors.

— Păi, mă simt îngrozitor din cauza asta. Știi, Apollo a intrat pe ușă în salon și am crezut că și tu erai în casă, pe undeva. Știi cum sunt când lucrez.

Se uită la ea fix ca şi cum ar fi vrut să accentueze ceea ce a spus. După o clipă privi prin cameră ;

— Auzi, nu am ştiut de camera asta. Mă întreb de ce nimeni nu a spus nimic de ea.

— Deoarece o ţin încuiată. Este a mea personal, i-o trânti Roc.

— Zău ? Nu ştiam că cineva este privilegiat.

— Casa este a mea, dar păstrez numai două camere, îi spuse Roc scurt şi sec.

— Ah, am pricoput ! Nici asta nu am ştiut-o.

Virginia îl văzu pe Harte deprimat. Se întreba oare de ce Roc îi spusese tocmai lui şi apoi şi-a amintit că a ameninţat să-i spună lui Harte că trebuie să aibă grijă de Apollo. Ea tuşi repede, ceea ce-l făcu pe Harte să o privească din nou.

— Atunci, te duc până la Polerlac, Virginia ? întrebă el din nou şi ea îşi aminti că nu trebuie să accepte imediat.

— Poate mai târziu.

Într-o clipă, a văzut că răspunsul l-a nemulţumit.

— Ei, nu-i nimic. M-am gândit că poate nu vrei să mergi atâta pe jos şi trebuie să am grijă de tine, nu ? Ceea se spusese Harte, i-a făcut inima să-i bată mai repede. Îmi pare rău de întrerupere. Cred că nu vrei să rămân. Ah, apropo, Roc, Benedetta este jos şi se întreabă unde eşti. Aşa că atunci când termini cu modelul tău...

— Când termin cu ea, o să poată să plece, spuse Roc, arătând foarte nerăbdător.

Gândurile îi reveniră Virginiei din nou. Benedetta şi Roc ; Benedetta şi Harte. Ea şi Harte.

Dar el se îndrepta spre uşă, arătând foarte nemulţumit ; şi în timp ce ea se gândea că de fapt el nu a vrut decât să se scuze, Harte închise uşa după el, lăsând-o singură cu Roc.

CAPITOLUL V

După plecarea lui Harte, în atelier s-a lăsat tăcerea. Repede, Virginia își aminti să se întoarcă în poziția în care fusese înainte, pentru ca Roc să poată lucra.

— Frumos bărbat, spuse Roc sec, și ea îl privi în față gata de apărare...

— Și talentat, de asemenea. Este foarte important pentru el să lucreze din greu, acum.

— Așadar, el știa că te-ai dus pe stânci după Apollo, spuse Roc cu duritate, dar asta o făcu să-i apere și mai tare.

— Bineînțeles că dacă Apollo a intrat pe ușă, Harte s-a gândit că am venit și eu. Este foarte rezonabil. Și Apollo este cuminte, nu trebuie să-i spui lui Harte să-l lege sau altceva.

— Nu trebuie, nu-i așa ?

— I-ai spus că ești proprietarul lui Hephaios. De ce ai făcut-o ?

— Probabil pentru că se uita la atelier, ca și cum ar fi vrut să se instaleze aici.

— Ah... Şi-a amintit că Harte a spus că Benedetta îl căuta pe Roc şi se întreba când o să apară şi ea în atelier.

— Ai terminat cu mine? întrebă ea şi Roc puse pensula jos şi se uită fix la ea.

— Dacă nu ai de gând să stai liniştită. Alege singură. Ori stai aici liniştită, ori te duci jos.

— S-ar putea ca Benedetta să nu vină, spuse ea cu acreală şi ea văzu expresia uluită din ochii lui.

— Îmi p... pare rău...

— Explică-te.

— Păi m-am gândit, spuse ea...

— Te-ai gândit, spuse Roc încet. Ai nişte idei greşite. Ai gărgăuni în cap, asta este sigur. Am prea multe situaţii complicate în vacanţa asta, trebuie să recunosc, ca să-mi mai trebuiască încă una. O cunosc pe Benedetta de ceva timp, dar nu am găsit necesar să fac ceva special ca să o aduc în atelier.

Virginiei îi veni să râdă de expresia lui care era împărţită între uluire, amuzament şi neîncredere.

— Te vezi cu ea foarte des, spuse ea vinovată. În acest moment, ea nu mă place foarte tare, din cauza lui Harte, continuă ea şi apoi se opri, dorindu-şi să nu fi adăugat ultimele cuvinte.

Ochii lui Roc căpătaseră o expresie cruntă.

— Ştiu. Şi tu... Ascultă, micuţo! Benedetta şi cu mine suntem prieteni vechi, nimic altceva.

Este foarte emotivă şi posesivă, dar asta o fiinţă umană şi, ca toate fiinţele umane, poate să fie rănită. Nu este înţelept să te joci cu sentimentele cuiva, chiar dacă ţie ţi se par superficiale. Ţine minte asta. Nu este amuzant să fii dată la o parte.

Se auzi o altă ciocănitură în uşă.

— Intră, strigă Roc şi uşa s-a deschis, Lukas ezitând în prag.

— Îmi pare rău că dau buzna... Voiam numai să ştiu dacă Jane este bine.

— Jane ? Ah, da, tot uit că tu îi mai spui Jane.

Îi dărui lui Lukas una din drăgălaşele lui priviri posomorâte, după ce îi aruncă Virginiei o privire oblică.

— Întreab-o personal. Pare destul de sănătoasă. Şi pentru ca să ştii atelierul este al meu, pentru că această casă este a mea, dar NU, nu vreau s-o renovez !

— Bănuiesc că te-ar costa o avere, dacă ai face-o. Lukas arăta zăpăcit de informaţia pe care a primit-o şi se uită la Virginia.

— Dacă este OK, Virginia, plec. Numai am vrut să ştiu.

Virginia sări repede de pe scaun.

— Pot... pot să mă duc să vorbesc cu Lukas ? întrebă ea şi Roc îşi puse pensula jos cu un aer resemnat.

— Mai [illegible] du-te. Oricum nu mai stai liniştită.

Grăbită să-l găsească pe Lukas şi să-i mulţumească pentru ziua de ieri înainte de a dispărea, Virginia se duse repede după el.

– Lukas, nu pleca... Vreau să vorbesc cu tine.

– Sper că nu am întrerupt nimic, mormăi el. Numai am vrut să fiu sigur că nu eşti bolnavă şi că eşti bine. Şi în legătură cu ce ţi-om spus despre Harte – cred că nu aveam nici un drept să-ţi spun. Când comunici astfel de informaţii nu devii prea popular. Îmi pare rău, copilă.

O spusese strâmbând din nas, în timp ce coborau scările împreună.

– Te rog, am putea să nu discutăm despre asta ? Ea îi vorbi cât mai blând cu putinţă... Tu ai avut o părere despre Harte şi nişte motive să vorbeşti despre el şi eu am avut altele. Putem... putem să ocolim aceste subiecte şi să discutăm unul cu altul. Îmi lipseşte conversaţia ta. În orice caz, Lukas, vreau să-ţi mulţumesc pentru ieri, continuă ea cu vioiciune.

– N-ai pentru ce, îi răspunse el.

– Ba da. Şi Roc gândeşte la fel, spuse ea repede, continuând să argumenteze... Lukas, dacă tu nu vrei, nu-i nimic, dar... dar eu vreau să fim prieteni. Nu p... putem să avem şi păreri diferite ? Sau, spuse ea gânditoare, o iubeşti prea mult pe Benedetta ?

El întoarse capul şi se uită la ea ; a fost o privire pătrunzătoare şi resemnată.

— OK, copilă. Este viața ta, spuse el după un moment. Dar cât timp sunt aici, sunt prietenul tău. Apropo, despre mine și Benedetta, s-a terminat. Asta ca să știi și să nu mai vorbim despre asta, îi zise el.

— Cred că totdeauna o s-o iubești, îi spuse cu blândețe Virginia. Putem să vorbim numai despre lucrurile obișnuite, America și cartea pe care o s-o scrii, nu, cărțile. Îi zâmbi timid.

Se uită la ea cu prietenie, trist, dar gata să placă ; același vechi Lukas.

— Așadar, acum vrei să mă faci scriitor... Păi, dă-mi un vânt. Sigur am nevoie.

Era un gest de pace și amândoi o știau.

În după-amiaza următoare, Roc intră încruntat în bucătărie, să vorbească cu ea.

— A apărut ceva urgent, îi spuse brusc. Trebuie să mă duc la Paris. Plec în seara asta și voi călători noaptea cu Pierre.

— Este... este ceva legat de expoziția ta? Inima Virginiei bătea să-i spargă pieptul, venise momentul când în sfârșit trebuia și ea să plece?

— În orice caz, afaceri. Voi fi plecat vreo două nopți. Am crezut, se uită ciudat la Virginia, că ai vrea să mergi și să stai cu Marie-Henriette, cât timp sunt plecat. Poți să vii aici și să faci treabă în timpul zilei dacă vrei, dar să dormi acolo.

— De ce ? începu Virginia şi apoi hotărî să nu-l întrebe. Mi-ar face plăcere, adăugă repede.

— Atunci rămâne hotărât. Bine. Roc părea mulţumit. Şi deoarece se pare că Marie-Henriette are o slăbiciune pentru tine şi aparent şi tu o placi, cred că se va bucura. Dar să nu te cațeri pe stânci, cât timp sunt plecat, oricât de necesar ar fi. Îţi aminteşti ce mi-ai promis !

— Aşa o să fac.

Se uită la ea, ezită puţin şi apoi părăsi bucătăria la fel de abrupt pe cât venise. Virginia rămase întrebându-se de ce pleca şi apoi se întorcea, de ce nu pleacă definitiv dacă este îngrijorat pentru afacerile lui. Dar ea se întreba, de asemenea, de ce ea însăşi dorea atât de mult să rămână. Pentru că nu se îndoia nici un moment că aşa era. Se uită în jurul ei prin bucătăria cu care era familiarizată şi simţi că într-un fel Hephaios devenise casa ei.

Când, ceva mai târziu, Harte intră, ea începu să-şi frământe mintea cum să-l anunţe că se mută, dar el luă un ziar pe care cineva îl uitase acolo şi începu să citească.

Era aproape ora mesei de seară când uşa bucătăriei se deschise din nou şi intră Roc. Îşi luase rucsacul. L-a văzut pe Harte uitându-se la el dintr-o parte.

— Pleci undeva ? îl întrebă cu o voce plăcută.

— La Paris. Pentru scurt timp. Virginia, ai împachetat ?

— Desigur că Virginia nu merge cu tine ?

— O să stau la Poleriac cu doamna Marie-Henriette. Într-un fel, Virginia evită să-i privească pe cei doi bărbați.

Își împachetă repede, într-o sacoșă de mână, hainele, dintre care atât de puține erau ale ei, simțindu-se ciudat de pierdută, dar repetându-și că nu se duce departe. Când coborî din nou, avea sacoșa în mână și intrând în bucătărie îi găsi pe toți adunați acolo. Benedetta discuta cu Roc în timp ce el gătea. Ea continuă să discute cu el și în timpul mesei. Ceilalți erau tăcuți.

Și apoi trebui să facă ordine. Virginia încă mai căra farfuriile de pe masă în chiuvetă, când l-a văzut pe Roc, uitându-se la ceas.

— Virginia, este timpul să plecăm. O să le spele altcineva.

— Fata merge cu tine ? Întrebarea fusese pusă repede, cu o voce ascuțită, de Benedetta.

— Merge la Marie-Henriette să-i țină companie cât timp Pierre este plecat, îi răspunse Roc.

— Vă duc pe amândoi cu mașina, spuse Harte, vorbind pentru prima oară. El se ridică și veni lângă Virginia.

— Îmi face plăcere să mai vorbesc cu Marie-Henriette, din nou.

Foarte curând, ei trei erau în mașină, împreună cu Apollo care a scăpat în ultima clipă din casă, cerând să meargă și el.

Când ajunseră la barul lui Pierre, furgoneta era gata pregătită și în timp ce se pregăteau să intre în bar, Pierre însuși ieși, cu fața toată un zâmbet.

— Domnișoară. Dădu mâna cu Virginia. Văzându-l și pe Harte, dădu mâna și cu el și la cererea lui Harte să-i fie permis să o viziteze pe doamna Marie-Henriette, el încuviință și zâmbi : Era foarte politicos și dintr-odată Virginia nu știu de ce se simte așa de stingherită. Poate din cauza lui Roc, care se încruntase într-un fel care nu anunța nimic bun pentru nimeni.

Când se îndreptară spre bucătărie, Marie-Henriette le ieși în întâmpinare urându-i bun venit Virginiei, salutându-l pe Harte politicos și rugându-l cu un aer glumeț pe domnul Roc să nu-l lase pe Pierre să conducă prea repede. Virginia se trezi așezată hotărât pe un scaun lângă foc și apoi Roc plecă cu Pierre, nu înainte de a-i arunca o privire tăioasă. Ea își aduse aminte că el se întoarce peste două zile și era foarte cludat cât de pierdută se simțea din cauza acestei plecări, până când încercă să se adune și să fie atentă la discuția celor care rămăseseră în bucătăria primitoare și caldă.

Harte vorbea cu Barbite, nepotul lui Marie-Henriette. După câteva momente de sfială, tânărul începu să-l răspundă lui Harte, care era foarte prietenos și după câtva timp ei pălăvrăgeau plini de voie bună. Virginia insistă să fie lăsată să ajute la servirea cafelei, deși Marie-

Henriette părea hotărâtă să o trateze mai mult ca pe un oaspete, pe jumătate ascultând, pe jumătate vorbind cu o localnică. Ea era mulţumită de munca pe care o făcea.

Virginia primi o cană mare de cafea cu lapte, care o făcu somnoroasă în timp ce Harte se pregătea să plece. El îi privi zâmbind atrăgător Mariei-Henriette, mulţumindu-i pentru ospitalitate şi scuzându-se dacă a stat prea târziu.

— Ei bine, noapte bună, micuţo. Mâine dimineaţă o să vii devreme, nu-i aşa ? I se adresă Virginiei.

Când Virginia se trezi era lumină afară şi când auzi zgomote în bucătărie, sări repede din pat crezând că ora târziu. Nu era târziu. După ce se spălă repede cu apă rece, se duse în bucătărie, unde fu dojenită că nu a dormit mai mult. A fost invitată să stea la masă şi se aşeză mulţumind sfios, neobişnuită cu atmosfera şi să fie servită, în loc să servească ea masa la Hephaios, pentru ceilalţi. Marie-Henriette pălăvrăgea cu ea, în bretona ei moale şi guturală pe care acum Virginia o înţelegea mai bine decât înainte, şi când ea încercă să-şi exprime cu ezitare mulţumirile pentru că a fost primită să stea acolo, Marie-Henriette îi aruncă o privire maternă şi spuse că un prieten al domnului Roc este totdeauna binevenit acolo.

Fu o zi foarte lungă pentru Virginia. Când ajunse la Hephaios a văzut că cineva dăduse drumul la maşina de gătit. Harte intră în bu-

cătărie, când ea tocmai termina să reaprindă focul. El îi sugeră ca să plece cu maşina pentru o excursie de o zi şi ea acceptă, după o scurtă ezitare. Descoperi că nu dorea să se întâlnească cu Benedetta, având-l numai pe Lukas ca posibil apărător, deşi îşi spuse că era ridicol să gândească aşa ceva.

Ea nu avea nici un motiv să se simtă singură. Harte a fost foarte atent, dar de fapt el era aşa întotdeauna. Se întoarseră când se lăsa întunericul şi în loc să o lase la bar şi să se întoarcă la Hephaios, el rămase să ia masa cu ei. Începu să discute cu nişte pescari şi ea se duse în bucătărie să o ajute pe Marie-Henriette.

I se părea că fusese părăsită. Când s-a dus în pat, davreme, se simţea obosită şi amorţită. În timpul nopţii se trezi şi auzi vântul bătând tare şi ploaia răpăind, o noapte cu vijelie. Dimineaţa când coborî, o întâmpină doar Marie-Henriette, liniştită şi tăcută şi nu după mult timp o porni şi ea spre Hephaios.

Mai avea de făcut treabă care rămăsese de ieri, dar când se apropie văzu că pe coş ieşea fum, ceea ce însemna că cineva aprinsese focul la maşina de gătit. Dintr-un impuls, o luă pe lângă casă, trecu de maşina lui Harte şi de fereastra biroului şi încercă uşa care dădea în salon să vadă dacă au avut grijă să o încuie.

Nu s-au deranjat ; uşa s-a deschis când ea a apăsat pe clanţă. Ea a intrat, strâmbând din nas la vederea scrumierelor pline, o farfurie şi

o ceaşcă de cafea pe masă şi o fereastră lăsată deschisă în spatele unei perdele, aşa că ploaia udase podeaua. Automat, începu să facă curat, până când auzi o uşă deschizându-se. Nu se gândise că vreunul din ei s-ar fi putut scula ; dar când se uită, îl văzu pe Lukas.

— Bună, au spus amândoi în acelaşi moment.

— Noroc, adăugă Virginia.

Lukas închise uşa după el şi traversă camera, şi atunci ea i-a văzut valiza. El şi-a pus valiza jos, lângă el.

— Mda, este adevărat, plec, spuse şi apoi brusc... Am coborât să discut ceva cu tine.

— Pleci acasă ca să-ţi scrii romanul ? îl întrebă ea.

— S-ar putea şi asta... îi răspunse, dar nu ştia cum să continue... O să iau trenul de dimineaţă din Carnihan, mormăi el. Pleacă la zece.

— Ai mâncat ceva ? Hai în bucătărie, nu poţi să pleci fără să mănânci ceva. Îi zâmbi timid. O să-ţi scrii romanul. O să aştept să apară, aşa că te rog să nu mă dezamăgeşti !

— Hai să stau aici pentru un moment... Se uită la ea rugător şi neliniştit... Am coborât ca să vorbesc cu tine. Nu numai să-mi iau la revedere. Uite ce este, copilă, ştiu că nu trebuie să-ţi spun asta...

— Atunci nu-mi spune.

O spusese repede ; nu voia să se certe din nou cu el.

Pentru un moment, Lukas s-a oprit, dar pe faţa lui se putea vedea că era hotărât să vorbească.

— Trebuie. Uite ce este, m-am gândit. Plec deoarece atmosfera de aici este de nesuportat şi oricum, nu sunt de folos. Sunt prea laş ca să asist la marea izbucnire, bănuiesc. Dar m-am gândit. Poate că nu ai unde să te duci. Niciodată nu mi-ai spus despre ce este vorba, dar cred că ai fugit de ceva, aşa am bănuit... Presupun că nu o să vrei. Dar este o ofertă, o ofertă sinceră. Poţi să vii cu mine. Am, continuă el repede, când o văzu că deschide gura, am ceva bani, nu mult, dar mi-a mai rămas ceva şi pot să-mi iau o slujbă şi să mă ţin de ea, dacă am un scop şi tu poţi să împarţi totul cu mine...

— Lukas, îl întrerupse ea nevenindu-i să creadă, nu cumva tu...

— Să te cer în căsătorie ? Brusc îi aruncă un zâmbet timid. Nu aş avea curajul. Nu m-am gândit chiar la asta. Doar dacă vrei să ai unde să te refugiezi, aş fi foarte bucuros, ştii asta. O să am grijă de tine. Nu m-am gândit la nimic rău. Da, ştiu că ai ceva în creier şi că ai putea să-ţi iei o slujbă, dar ar fi mai bine dacă ai avea pe cineva să te ajute puţin...

— Lukas — l-a întrerupt ea din nou, simţindu-se zăpăcită, confuză şi emoţionată — este foarte, foarte drăguţ din partea ta, dar eu am unde să mă duc.

— Știi că el este egoist până în măduva oaselor, nu-i așa ? se uită provocator la ea ca și cum nu s-ar fi putut opri. Știi...

— Nu, nu m-am gândit la asta, Lukas, vorbi ea mai hotărâtă, îți sunt într-adevăr recunoscătoare, dar mai mult ca sigur că până la urmă o să mă întorc la familia mea... Dacă vrei să știi de ce am venit aici, a fost pentru că voiau să mă mărite cu cineva și eu, eu nu am vrut, așa că am fugit. Roc este singurul care știe și a spus că pot să rămân aici.

— Ei, și acum el a plecat. Asta nu o pot înțelege, spuse Lukas posomorât.

— Păi, a plecat pentru niște afaceri. Dar o să se întoarcă diseară. Sau mâine. Știi, el m-a găsit când m-am ascuns în furgoneta lui Pierre, așa că mi-a oferit o slujbă...

— Se întoarce ? întrebă Lukas și fața i se luminâ. Am crezut... Păi, asta-i cu totul altceva. Atunci o să fie bine. Nu că nu mi-ar fi plăcut dacă ai fi venit cu mine.

— Mulțumesc. Îți sunt într-adevăr recunoscătoare, dar nu pot.

Presupunerea lui, că Roc hotăra în locul ei, îi stârni o durere ciudată.

— Voi sta aici până când mă voi decide să plec. Știi, trebuia să mă hotărăsc singură ce am de făcut, adăugă ea.

— Privitorul de pe margine vede mai multe, spuse Lukas... Câteodată, unii jucători nu prea se înțeleg unii cu alții.

— Te rog, nu. Am hotărât că putem avea şi păreri diferite.

O nouă ceartă cu Lukas, acum, era ultimul lucru pe care şi-l dorea.

Lukas părea gânditor, dar resemnat.

— Totuşi nu mă pot opri să nu-ţi dau nişte sfaturi. Sfaturi, în general. Unul dintre ele este : uită-te în jurul tău şi ascultă. Vezi cine este aici şi pentru ce. Cine pe cine aşteaptă. Şi dacă îţi scoţi şi ochelarii de cal, se poate să vezi şi de ce. Şi al doilea sfat — o privi şi o văzu că ascultă — ar putea să ajute. Este ăsta : dacă o să alegi pe cineva, fă ca acel cineva să fie o persoană ale cărei gusturi să fie şi ale tale. Cineva ale cărui dorinţi...

Ea nu prea înţelegea ce voia el să spună. Cunoscând sentimentele lui faţă de Harte, ar fi putut ghici, dar nu voia să se gândească la Harte, tocmai atunci. Ea era conştientă numai că era discursul de despărţire al lui Lukas. Simţi cum i se pune un nod în gât.

— Ei bine, acum plec. Trebuie să merg pe jos până la gară. Îi întinse mâna ceremonios, luând-o pe a ei. Păi, am plecat. Şi ascultă, promite-mi ceva în schimb. Gândeşte-te bine la ambele posibilităţi, înainte de a hotărî ceva. Căci o să trebuiască să alegi, dacă nu greşesc, şi sunt un prea bun observator ca să mă înşel. La revedere, copilă.

— La revedere, Lukas. Îţi mulţumesc pentru tot ; şi mult noroc.

— Noroc, îi răspunse şi el ; şi apoi a plecat, închizând uşa după el.

Virginia clipi ştiind că era caraghios să înceapă să plângă. El ar fi trebuit să plece mai demult şi ea nu putea rămâne acolo, dorindu-şi ca el să nu fi plecat.

Bănuia că ar fi trebuit să urce sus şi să-l scoată pe Apollo din camera lui Harte... dar nu o făcu deoarece într-un fel nu-i mai păsa.

Fu uimită de câtă dezordine putea fi în bucătărie numai după o zi de absenţă, dar cel puţin era goală. Se apucă de treabă, gândindu-se din când în când la Lukas.

Când uşa de la spălătorie se deschise, ea se întoarse cu ochii strălucitori şi cu o urare de bun venit gata pregătită pentru a-l întâmpina, dar trebui să se mulţumească numai cu Harte, care, neaşteptat, veni de afară în loc să coboare de sus. Era nervos şi obosit.

— Eşti aici ! Tocmai am fost la Poleriac ca să te aduc. Cum Dumnezeu ai ajuns aici fără să te văd ? o întrebă el.

— Nu ştiu.

Se uită la el uimită, cu o mână mângâindu-l în mod automat pe Apollo.

— Am venit pe cărare, dar maşina ta era aici.

— Nu avea cum să fie. Doar ţi-am spus că am fost la Poleriac să te iau, după ce am mâncat ceva. Prostul de Apollo m-a sculat devreme, adăugă el nemulţumit.

– Lukas era singurul care a coborât şi m-am gândit să vin să te iau şi să ne plimbăm din nou.

– Lukas era jos ? Nu te-ai întâlnit cu el pe drum, acum ? întrebă ea simţindu-se puţin năucită.

– Nu – da, cred, dacă mă gândesc...

– Lukas a plecat, îl întrerupse ea. A plecat. Vocea îi era plată şi fără urmă de emoţie. A fost drăguţ din partea ta să mergi până la Polériac ca să mă iei, spuse politicos, realizând, în timp ce-i răspundea, ce se întâmplase. Probabil că Harte se dusese să o ia în timp ce ea vorbea cu Lukas.

Harte părea jignit.

– Dacă aş fi bănuit că vii, nu mă mai duceam degrabă. Şi spui că Lukas a plecat ? De ce acum ? Şi aşa treburile erau destul de plictisitoare. Cel puţin tu eşti aici.

Îşi reaminti că era bucuros că ea era acolo şi îi zâmbi.

– Tocmai mă întrebam dacă ai plecat pe undeva, deoarece nimeni nu ştia nimic de tine la Marie-Henriette.

– Doamna ştia că am plecat, spuse ea uimită. Nu ai întrebat-o ?

– Ah, păreau foarte îngrijoraţi de cele. Era vorba despre o barcă surprinsă de furtună care nu se întorsese...

– Care barcă ? întrebă ea cu nerăbdare.

– Ce ? Nu ştiu.

— E... era cumva „Angeline" ?

— De ce ? Tot ce știu, este că a fost furtună azi-noapte sau cam așa ceva și cineva a spus că o barcă nu s-a întors.

— Și nu-ți pasă ? întrebă ea cu voce puternică. Nici măcar nu ești îngrijorat ?

Îl văzu cum se încruntă și mai văzu că nu-i place să-i vorbească așa.

— Nu știi, întrebă ea cu voce răgușită și furioasă, că Barbite era îmbarcat pe „Angeline" și că dacă barca nu s-a întors... Vocea i se topi brusc.

— Barbite ? Aha, băiatul cu care am vorbit noaptea trecută ? Păi dacă asta este barca ce nu s-a întors, de asta erau îngrijorați. Păreau foarte supărați. Totuși, cred că până acum s-a întors. Nu este cazul să fii și tu supărată. Astfel de lucruri se întâmplă în fiecare zi.

El se opri când surprinse privirea ei întunecată.

— Nu este treaba ta, protestă el, în timp ce ea își lua jacheta care era alăturată pe ușă... Și nici nu știu de ce ești așa de furioasă pe mine, numai pentru că...

— Ești prieten cu ei. Ai stat acolo și ai vorbit cu ei... spuse în timp ce se îmbrăca... Trebuie să mă duc acolo.

Alergă până i se tăie răsuflarea, apoi merse, apoi alergă din nou, dar încercă să nu se gândească dacă ce face este bine sau rău ; știa numai că este necesar. Când intră, barul era

gol și liniștit și îndreptându-se spre bucătărie, se opri cu respirația tăiată, în prag.

— Doamna... pot să vă ajut ?

Marie-Henriette era singură în bucătărie. Își ridică privirea la Virginia, tăcută, mâinile ei continuând să frământe automat aluatul. Dădu din cap răspunzând la întrebarea neliniștită a Virginiei și-i spuse :

— Mulțumesc. Sora mea s-a dus la biserică.

Acum Virginia era sigură că „Angeline" era cea care nu se întorsese. Nu știa ce să spună, dar începu imediat, în tăcere, să o ajute pe Marie-Henriette la treabă și știu că a făcut bine că a venit.

Timpul parcă stătea în loc, era o așteptare fără sfârșit și când ceasul arătă amiaza, era ca și cum ar fi trecut o zi. După aceea, Virginia a știut că o să-și amintească toată viața de emoțiile din ziua aceea, chiar dacă nu fuseseră ale ei. Prezența ei, acceptată, părea că a trecut neobservată.

După-amiaza trecea încet și dintr-odată începură să se audă strigăte din toate părțile și privirile lacome cercetau întinderea de ape pentru a descoperi bărcile. Ea își imagină întunericul, furtuna înfricoșătoare împrăștiind bărcile și întoarcerea încetă, spre casă, una câte una. Începu numărătoarea. AURORE a sosit. FILLETTE, LOUISE, COSETTE, AIMÉE remorcată, deoarece motorul se stricase și pierduse un năvod, într-o

stare destul de proastă. Dor nu ANGELINE — nu încă ANGELINE, şi în curând se va întuneca.

Şi apoi vestea zbură din gură în gură, picioarele se grăbiră pe străzi. Toţi cei care puteau să meargă se strânseseră în piaţă. S-au întors. Da, cu toţii s-au întors... Da, oameni buni, barca, toţi erau acolo! Şi de asemenea întregul Poleriac era acolo, ca să-i întâmpine.

Virginia merse cu ceilalţi, rămânând puţin în urmă, deoarece durerea şi bucuria le aparţinea, oricât de emoţionată era şi se trezi afară cu mâinile ude de la spălatul vaselor — şi mai târziu şi cu obrajii uzi. Pe când ajunse la capătul străzii în pantă, zări barca. Escortată de o barcă din Poleriac şi una din Sainte-Anne, Angeline înainta încet şi apăru la intrarea în port, întreagă şi cu tot echipajul la bord.

Virginia l-a văzut pe Barbite ridicând mâna înfăşurată într-un bandaj rudimentar. A văzut braţe întinse în timp ce barca trăgea la chei, a văzut cum s-a făcut o cărare prin care treceau oamenii obosiţi, în timp ce rudele şi prietenii îi îmbrăţişau, îi întrebau râzând şi plângând în acelaşi timp. Nu mai era tăcere — era un murmur de bucurie, de uşurare, de nelinişte şi iarăşi bucurie.

Şi apoi, în timp ce cineva din mulţime ridică în braţele obosite un copil, clopotul de la biserică începu să bată cu sunet înalt melodios. Răspunzând chemării lui, femeile îşi acoperiră capetele cu şalurile sau cu baticurile de pe umeri

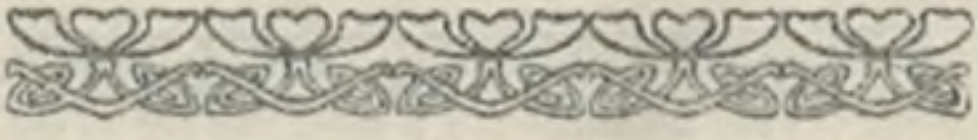

și bărbați și femei împreună, începură să se îndepărteze de chei într-o tăcere ploasă.

Era timpul ca Virginia să se întoarcă la Hephaios, să se ducă acasă, cu rugăciunile de mulțumire în inimă. Plecă pe furiș, știind că era timpul s-o facă. Se simțea stoarsă și obosită, dar mulțumită, plină de o bucurie care se furișa încet în sufletul ei, în timp ce grijile de peste zi dispăreau treptat.

Prin ușa deschisă a bucătăriei îl văzu pe Harte stând la masă. Fără să se grăbească, ea își agăță jacheta în cuierul de pe ușă, îl mângâie pe Apollo și se uită să vadă cât are de spălat. Când a intrat a fost întâmpinată cu tăcere. Dacă asta voia, asta va avea, gândi ea cu încăpățânare. Se mișca pe lângă el tăcută, cuprinsă de un fel de oboseală mânioasă, conștientă că el așteaptă ca ea să vorbească prima ; ea a știut, cu amărăciune, gândul lui : că o putea îngenunchea imediat ca el își arăta nemulțumirea, el fiind stăpânul.

Într-un târziu, dându-și seama că era o comportare copilărească și fără rost, îi spuse cu o voce politicoasă :

— O să-ți pregătesc masa înainte de a mă întoarce în sat. Dar mai întâi trebuie să fac puțină ordine. Spor că poți să mai aștepți.

— Nu am de ales, nu ?

— Mă tem că nu, fu ea de acord, la fel de politicoasă ca înainte. -

Iaşi în spălătorie, se întoarse să mai ia câteva farfurii murdare de pe masă. Uşa bucătăriei se deschise cu putere, ceea ce putea să însemne că Benedetta intrase în cameră. Întorcându-şi capul, Virginia o văzu stând acolo şi văzu şi mânia din ochii ei. Doar nu voia să o provoace la duel tocmai acum, tocmai acum când nu mai avea de ce să fie geloasă — deoarece acum Virginia nu mai însemna nimic pentru Harte, fără adoraţia tăcută pe care i-o arătase până atunci.

Benedetta stătea acolo, uitându-se fix la ei doi — dar primele ei cuvinte o surprinseră, făcând-o să se simtă uşurată...

— Unde este Lukas ? întrebă răstit Benedetta.

— Lukas ? făcu Harte. Habar n-am. Îl vrei ?... Ah, aşteaptă puţin. Virginia, nu mi-ai spus tu ceva azi-dimineaţă despre plecarea lui Lukas ?

— Da, spuse ea răguşit şi apoi, cu un sentiment de groază, văzu mâna lui Harte întinzându-se şi cuprinzând-o uşor de umeri. Era un gest obişnuit, afectuos şi în acelaşi moment vru să se îndepărteze, dar picioarele nu o ascultau. Văzu ochii Benedettei şi ştiu ce o să se întâmple ; o ştiu chiar înainte ca Benedetta să facă un pas înainte. Ca într-o mişcare încetinită, braţul Benedettei lovi mâna lui Harte care se odihnea pe umărul ei. Dar cuvintele Benedettei se rostogoleau cu repeziciune printre dinţii încleştaţi şi se revărsau asupra lor, a lui Harte şi a ei :

— Mi-a ajuns ! Sunt sătulă de fata asta flirtând cu tine, sătulă de excursiile voastre cu

mașina, sătulă de distracțiile voastre. Ai venit aici cu mine — ține minte, cu mine — și atunci ai făcut o grămadă de promisiuni. Oh da, despre cum pot să te ajut și să te inspir. Și acum mi-ai întors spatele! Și acum sunt o străină! TU — se întoarse spre Virginia, în timp ce instinctiv ca se dădu un pas înapoi — te crezi deștaaptă, nu? Tu, micuță nevinovată! Sărăcuța! Ai determinat un bărbat să te aducă aici și apoi ta-ai întors spre altul, sărmanul meu Lukas și când ai terminat cu el, ca și când nu ți-ar fi fost deajuns, ta-al aruncat la colălalt. Există un nume pentru fete ca tine! Da, poți să pleci de aici, poți...

Începu să vorbească în italiană. Nu-i păsa dacă Virginia o înțelegea sau nu. Stătea acolo, înaltă și formidabilă, cu ochii aruncând scântei. În scurt timp se concentră din nou asupra lui Harte și indiferent ce-i spunea, nu prea suna a declarație de dragoste.

Virginia era năucită, dorindu-și să fi fost în altă parte, dar incapabilă să se miște mai mult de câțiva pași înapoi. Și apoi vocea Benedettei scăzu. Părea că se roagă. Virginia ar fi dorit să-și acopere urechile cu mâinile. Voia ca Benedetta să se oprească, indiferent ce spunea — și mai mult decât orice ar fi vrut să șteargă expresia de indolență studiată de pe fața lui Harte. Dar nu putea și stătea acolo, recunoscând că Lukas spusese numai adevărul și dorind ca totul să se sfârșească. Numai o singură persoană

putea opri totul, şi acela era Roc şi el nu era acolo.

Până la urmă, Harte vorbi.

— Foarte bine, aşadar tu m-ai adus aici, deoarece ţi-am spus că vreau linişte şi să fiu lăsat în pace. Linişte ! Cu greu s-ar putea spune că tu ştii ce este asta ! Chiar eşti aşa de surprinsă că am fugit de tine ? Nu-mi place să fiu mâncat de viu şi nu-mi place să fiu cicălit şi nu-mi plac femeile posesive care să pună mâna pe mine. Şi încă ceva. Dacă prefer compania altcuiva nu începe să o previi cu ameninţări, cum că aş fi al tău şi alte insinuări ! Pot să-ţi spun că Virginia mă înţelege. Numai lasă-mă în pace, vrei ? Poţi să-ţi alegi pe cine vrei ! Dar lasă-mă pe MINE în pace şi las-o şi pe Virginia în pace. Şi dacă-am vorbit despre căsătorie, ea niciodată nu a încercat să mă facă să-i promit ceva şi da, probabil că o să mă căsătoresc cu ea ! Ea este genul de femeie de casă — care nu se agaţă de om şi nu face scene !

În spatele tăcerii, Virginia era cuprinsă de un sentiment de protest care creştea cu fiecare cuvânt pe care el îl spunea. Dar a fost întrerupt de ieşirea Benedettei, care acum nu mai era rugătoare ci de-a dreptul isterică. Părea că în timp ce ţipa ceva, ar fi vrut să sară la Harte. Dar nu sări la el. Răzbunarea ei se îndreptă asupra Virginiei, prinzând-o într-o stare de şoc, neaşteptat, care o ţinu ţintuită pe loc, în timp

ce două mâini agere o prinseră de păr şi o întoarseră în loc.

Şi apoi au fost zgomote şi confuzie şi uşi trântite şi nişte mâini care o prinseră de umeri şi o dădură la o parte şi deodată lumea s-a întors şi Roc era acolo, aruncând priviri dure, comandând, reducând totul la tăcere, cu excepţia vocii ascuţite a Benedettei.

Ca în vis, Virginia îl văzu făcând un pas spre Benedetta, scuturând-o puternic de umeri şi ţinând-o în timp ce ţipetele ei se transformau în suspine. Roc întoarse capul şi pentru un moment care ei i se păru foarte lung, se uită la Virginia — şi apoi la Harte — şi apoi, în tăcere, o conduse pe Benedetta afară din cameră.

Când uşa se închise după el Virginia auzi suspinul lui Harte. Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă, el a fost lângă ea, luând-o de umeri.

— Atunci am hotărât, nu-i aşa ? spuse el cu vocea lui obişnuită.

Trecu ceva timp până când Virginia să-şi regăsească vocea. Mânioasă şi obosită, se întoarse cu furie şi privindu-l fix în faţă, îi împinse braţul la o parte :

— Să nu... nu îndrăzneşti să mă atingi.

— Uite...

— Tu, e... egoist aribil ce eşti.

Cel puţin acum ştia că l-a văzut în adevărata lumină.

— Azi dimineață am c... crezut că te cunosc, dar acum...

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe și tu cu istericalele. Zău, Virginia, am crezut că ești altfel.

— Nu sunt, îi spuse și respiră adânc. Știa că trebuia să o facă, oricât de obosită era.

— O să-ți spun exact ce cred despre tine, chiar dacă nu meriță și apoi mă întorc în sat. Și după a... aceea, nu o să te mai văd niciodată.

Nu i-a luat mult timp. Nu i-a lăsat nici o șansă să o întrerupă. După aceea a plecat de-a lungul dealurilor spre Poleriac, mulțumită că era întuneric și întrebându-se zăpăcită ce gândea Roc despre scena la care asistase. Deoarece o interesa ce gândea Roc. O interesa mai mult decât orice. Se gândi că nu trebuie să-i fie rușine din cauza ei. Era și ea rușinată.

Mergând de-a lungul portului, pur și simplu pentru că picioarele o duseseră acolo, trebui să-și rețină în fire, deoarece fiind recunoscută, era salutată. I se părea că ziua de azi îi adusese o acceptare neașteptată și ea trebui să răspundă cât mai bine putu la zâmbetele prietenoase și la saluturi. Fu cuprinsă de melancolie. După evenimentele din seara aceea, șederea ei în Poleriac se apropia de sfârșit. Trebuia să-și facă un plan ; să se hotărască, în fine, ce-i va spune bunicului ei și apoi să se ducă la el și să-i spună. Când o să-l vadă din

nou pe Roc, trebuie să știe clar ce va face în viitor.

Se sprijini cu brațele de zid, întrebându-se de ce totuși viitorul era neclar. Trebuia să privească înainte, nu înapoi ; și mai mult ca sigur că nu trebuia să se gândească la Harte. Nici măcar nu voia să se gândească la Harte. Găsi, cu o oarecare amărăciune, că poate să și-l scoată foarte ușor pe Harte din minte, ca și cum nu ar fi contat niciodată. Ea stătea și privea marea, timpul trecând peste ea. Se gândi la Lukas cu afecțiune. Încercase să fie un prieten bun. Cu neajutorarea, cu timiditatea lui, chiar mai mari decât ale ei, a făcut-o să-l considere diferit, să vadă o altă față a lui.

— Virginia ?

Vocea venea din spatele ei, de la mică distanță. Nu auzise pe nimeni venind, dar întotdeauna Roc se mișca foarte ușor. Când întoarse capul, el veni lângă ea și nu i-a putut vedea fața, numai linia profilului și umerii proiectați pe cer.

— Nu ai fost la bar. Te simți bine ? mârâi el.

— Da... mulțumesc.

Privi repede spre mare, dar înainte de a vorbi de altceva, ea trebuia să știe dacă el aflase ce s-a întâmplat de dimineață.

— Ai auzit de Angeline ?

— Da. Am ajuns după ce totul se potolise. Nu se vedea țipenie de om... Deoarece nu te-am văzut, am ghicit că te-ai întors la Hephaios. Am

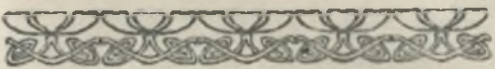

auzit cîte ceva și te-am urmat. Restul îl știi. Trebuie că ai avut o zi grea.

— Da.

— Marie-Henriette mi-a spus...

— A trebuit să f... fiu acolo. Nu că aș fi fost de mare ajutor, spuse ea repede.

— Știu, îi răspunse și ea a știut că el a înțeles. Dar mi s-a spus că ai fost de mare folos.

— Nu am făcut cine știe ce.

Înghiți cu noduri, nu voia să fie aprobată, nu după cele ce se întâmplaseră. Nu putea uita.

— Benedetta e... este bine ? întrebă cu o voce mică.

— Cât de bine se poate, după o criză de isterie.

Așa cum a vorbit, nu era un repros, suna ca o constatare. Îl auzi suspinând și pe neașteptate întinse mâna, acoperind-o pe a ei așa cum stătea sprijinită de perete.

— Te simți mai bine ? o întrebă.

— Nu este nevoie... Totuși, se simțea mai liniștită. Era liniștea pe care o dorea, încât dintr-odată ochii i se umplură de lacrimi...

El spuse fără să-i dea drumul la mână :

— A fost numai un gând. Deși am încercat să-ți vindec inima zdrobită, nu mai sunt așa de grăbit să încerc din nou. Acum, dacă mă dau puțin mai încolo, ai fi în stare să-mi dai vină în apă pentru că am intervenit.

— Nu am i... inima zdrobită.

Felul cum o spusese o făcu aproape să râdă, dacă nu ar fi fost ceva foarte serios.

— A... a fost o greşeală, îi răspunse, ştiind de la început că nu asta a vrut să spună.

— Te-ai înşelat asupra persoanei ?

— Da. Greşeala mea.

— Ştii că nu prea eşti bine văzută acolo, acum.

— Nici tu, murmură ea, din cauză că...

— Nu pot să spun că am vrut ca tu să fii amestecată, dar că aş fi putut să o evit. Dar te flatezi puţin. Explozia s-ar fi declanşat oricum. Nu pot să înţeleg cum de au crezut că sunt potriviţi, de la început.

— Am crezut că erai foarte furios.

— Mmm. Da, eram.

— Ai avea dreptate dacă ai fi supărat pe mine.

— Asta depinde de alegerea pe care o faci, îi spuse şi parcă era ecoul vorbelor lui Lukas, ceea ce produse o stare ciudată.

— Lukas a plecat. A plecat azi-dimineaţă.

— Înseamnă că te-ai împăcat cu el, nu-i aşa ?

— Da, ne-am despărţit prieteni. Şi s-au mai întâmplat atâtea lucruri.

— Au fost şi lucruri bune, îi răspunse şi apoi cuprinsă de indignare, i-o trânti... Ş... ştii că Harte a... a... a informat-o pe Benedetta că probabil o să se căsătorească cu mine, deoarece sunt... o fată de casă, care nu face scene !

Degetele lui Roc se strânseră peste ale ei, dar vocea îi era amuzată când vorbi.

— Mare greşeală. Oricum pleacă. Amândoi pleacă.

— Nu împreună ?

— Nu prea. El pleacă la noapte. Ea pleacă mâine dimineaţă.

— Ştii că nu i-a păsat de Angeline ?

— Unora le pasă. Unora nu.

— Ţie ţi-ar fi păsat ?

— Şi ţie.

— Păi tu nu erai aici... Se opri brusc. Nu erai aici. Şi ar fi trebuit să fii, Roc. Aşa cum am fost eu.

Îi ridică mâna şi o trase mai aproape de el.

— Da. O spuse încet, parcă răspunzându-i la ceea ce ea nu rostise cu voce tare.

Şi deodată ea a ştiut care era gândul care o hăituise chiar de când a venit aici ca să gândească în linişte. Mai demult, poate chiar de când a plecat el. Timpul a trecut greu fără el. Hephaios nu mai era acelaşi, dacă el nu era acolo. Roc... Roc să mormăie la ea, dar să o facă să se simtă o persoană care poate să gândească singură. Roc să vorbească cu ea, Roc, ale cărui dorinţe să le considere ale ei, fără să se gândească.

Toate răspunsurile se îngrămădeau unul peste altul, şi ea a realizat că nu voia să părăsească nu numai locul, ci şi pe acest bărbat care îi aparţinea. Ea îi dăduse inima, încet, fără să bage

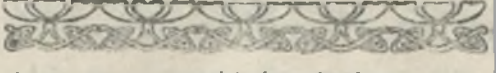

de seamă, apropiindu-se în altă parte, așa că ea îi aparținea atât de mult, încât nu-și putea imagina viața fără el, nu putea să facă planuri de viitor care să se realizeze, dacă el nu ar fi fost acolo.

Își întoarse capul brusc ca să se uite la el, să-i vadă liniile feței, simțind căldura mâinii lui și a brațului așa cum stătea lângă ea, degetele lui strângându-le pe ale ei.

— Te gândești, micuțo ? a întrebă, și ea înghiți cu greu, încercând să se liniștească... Vorbește, o îndemnă el.

— C... ce ?

— Ce simți pentru Harte, acum ?

— N... nimic.

— Mă bucur.

Se bucura. Dar ea voia să știe mai mult decât atât — să știe de ce continua să rămână tăcut, în loc să-i ceară să ia o hotărâre în legătură cu ce voia să facă. Să știe de ce a ținut-o așa de strâns, după frica pe care a tras-o pe stânci. Vocea ei era slabă când spuse, bâjbâind după un răspuns :

— Tu... tu i-ai spus lui Harte să plece ?

— Da. În caz că ar fi dorit să rămână. Vorbim despre Harte, micuțo ? Sau vorbim despre tine ? Cred că trebuie să vorbim despre tine. Trebuie să discutăm despre ce o să faci în continuare. Amândoi. Nu crezi ?

Vocea lui adâncă avea un timbru ciudat, când i-a pus întrebarea, întrebare la care, pentru

ea, putea răspunde clar. Știa că-l iubește cu o dragoste puternică și care a existat de la început. Dar oare el simțea la fel — nu blândețe, sau prietenie — ci dragoste ?

— Ce vrei să fac acum ? îl întrebă eziteând.

El suspină ușor, mâna lui strângând-o pe a ei pentru un moment.

— Este foarte ușor să crezi că toată lumea gândește ca tine. Cred că ți-ai dat seama de asta. Poți să gândești cu propriul tău cap. Micuța — întoarse o față palidă spre ea — noi trebuie să discutăm. Avem să ne spunem multe lucruri. Dar nu în seara asta. În seara asta ești obosită. Prea multe s-au întâmplat azi. Când o să vorbesc cu tine, vreau să mă asculți cu atenție și să te hotărăști ce vrei să faci mai departe. După aceea, te duc la bunicul tău. Acum este la Paris la Hotel COLBERT.

Se opri uitându-se în jos la ea, ca și cum ar fi putut-o vedea foarte bine în întuneric. După o clipă, continuă mai răgușit :

— Ți-am terminat portretul înainte de a pleca. L-am făcut din memorie. Așa că este timpul să punem punct acestei perioade, nu-i așa ? Acum trebuie să ne întoarcem la Marie-Henriette. Și apoi trebuie să mă duc la Hephaios și să veghez ca totul să se desfășoare bine. Mâine dimineață o conduc pe Benedetta la tren, și apoi vrei să vii să luăm masa la Hephaios ?

— Da...

Avea dreptate că prea multe s-au întâmplat azi, dar pentru că voia să prelungească această clipă și să stea cu el, ea se gândi un moment și apoi rupse tăcerea ce se lăsase, întrebând ceva ce era legat de ei amândoi.

— Roc, când ți-ai dat seama că nu-l iubesc pe Harte ? Înainte ?

— Nu eram sigur. Nimeni nu poate fi sigur în astfel de lucruri. S-ar fi putut să vrei să crezi așa ceva, adăugă el mai puțin sigur.

— Nu, nu am vrut.

— Nu. Fiind persoana care ești.

Îl simți privind-o ; era aproape, ea ar fi dorit să se sprijine de umărul lui, dar era prea timidă să o facă neinvitată.

— Totuși, în seara asta, nu prea știam ce aș fi putut spune...

— Așa că te-ai oferit să mă consolezi... în... în caz că...

— În caz că, aprobă el adăugând... Deși mai încolo am descoperit că tu ai tras concluziile, lăsând un îndrăgostit cu inima sfâșiată.

— Zău că am crezut că erai îndrăgostit de Benedetta... Mă rog, la început.

Deoarece era fericită și deoarece sunetul care-i scăpă lui o făcu aproape să râdă, îl tachină puțin...

— La urma urmelor, nu prea ești misogin, nu-i așa ?

— Câteodată. Depinde de persoană, nu ? Și pentru că un om se poate schimba.

Ea ştia că vocea lui mâhâită nu însemna neapărat resentiment ; era numai felul lui de a vorbi.

— TU te-ai schimbat, sublinie el. Şi încă foarte mult. Ca înfăţişare, în orice caz.

Îi dădu drumul la mână şi îşi puse braţul, cu ezitare la început, în jurul umerilor ei.

— Acum hai înăuntru. Probabil că Marie-Henriette se întreabă unde eşti.

— Roc... ?

— Mâine, spuse el cu blândeţe.

— Da, numai că... dacă m-am schimbat, este poate că m-am maturizat din cauza ta.

I-o spusese, astfel ca el să ştie acum, înainte de a spune ceva mâine.

— Da, micuţo ? Hai înăuntru acum, înainte să răceşti...

Şi el porni împreună cu ea, mergând încet unul lângă altul de-a lungul cheiului spre luminile satului.

Când ieşiră din întuneric, ea întoarse capul spre el zâmbindu-i timid.

— Dacă ai terminat portretul, pot să-l văd ? Adică mâine ? îl întrebă ea.

— Poţi să-l vezi în seara asta. L-am adus cu mine. Este în bucătărie la Marie-Henriette, aşteptându-te să-l vezi.

Când intrară în bucătărie, Barbite era acolo, împreună cu Marie-Henriette şi Pierre. Barbite, cu un bandaj curat la mâna rănită şi cu un aer puţin jenat că mătuşa lui se foia pe lângă el

prea mult. Pierre îi zâmbi cu toată fața lui ridată. De la început, el i-a mulțumit domnișoarei Virginia pentru ajutorul dat soției lui, de dimineață și ea trebuie să stea jos și să mănânce cu ei și desigur nu va face nimic în seara aia. Se așeză la masă cu membrii familiei, apoi văzu pânza lui Roc sprijinită cu fața la perete.

Virginia se uita la Roc.

— Pot să văd portretul ?

El se duse și luă pânza. Pentru o clipă, o privi înainte de a o întoarce. Apoi o sprijini de comodă și toți se întoarseră să privească.

Virginia privi tabloul o dată și apoi se uită rapid spre Roc, dar și el privea tabloul. Virginia auzi murmurele de aprobare. Ea însăși părea surprinsă. Stătea dreaptă, privind cu respirația tăiată. Era ea — și totuși — ar fi spus, dacă l-ar fi văzut în altă parte, că fata care stătea pe scaun cu părul căzând în jurul feței era drăguță — era chiar frumoasă — cu obrajii ei îmbujorați, cu ochii visători, cu buzele curbate de un zâmbet ușor, ca și cum s-ar fi amuzat de ceva. Părul era puțin ciufulit, căzând în bucle mai pe lângă obraji. Arăta de parcă și-ar fi amintit de ceva plăcut, ca și când ar fi fost afară și s-ar fi jucat cu Apollo și atunci ar fi intrat în casă cu respirația tăiată.

Virginia se uita uimită la portret, era ea și totuși nu era ea, recunoscând trăirile interioare ale acestei fete a cărei bărbie se ridica în sus, numai puțin, destul ca să-i arate încăpățânarea,

în spatele ușii. Știa că era chipul ei și totuși era un chip pe care nu-l văzuse niciodată. Se uită la Roc care de data asta o privea, așteptând, cu o privire întrebătoare.

— Mă f... flatezi, spuse ea când își regăsi vocea.

— Nu. Numai te-am pictat.

Se uită din nou la tablou, într-un fel neîndrăznind să-l privească pe Roc, și totuși era ca și nu era ea, o față cu chipul ei și totuși caldă și vie, o față după care ai întoarce capul să te uiți, deoarece avea ceva care atrăgea privirea.

Roc se îndreptă spre ea.

— Nu mai face ochii mari. Doar nu te așteptai să-ți fac o fotografie, nu? Sau să pictez persoana pe care o vezi în oglindă?

Apoi o ajută să se scoale de la masă și când se uită la el, ochii lui erau mai blânzi decât vocea lui aspră.

— În pat, mormăi el. Deși îți place tabloul, nici măcar nu ai avut bunul simț să recunoști până acum. Trebuie să plec, așa că oricum îți urez noapte bună.

— Da, Roc.

Se ridică de pe scaun.

— Mă duc. Eu...

— Îmi spui mâine.

— D... da, o să-ți spun.

Urcându-se în pat, deodată o putni râsul gândindu-se că nu era de mirare că Etienne îi spusese că abia a recunoscut-o când a venit la

Hephaios. Nimeni nu ar putea să mai numească fata din portret „Budinca". Mâine, înainte de a se duce la Hephaios, o să încerce să-i provoace pe Marie-Henriette şi pe Pierre să vorbească despre domnul Roc, numai ca să-i audă numele rostit cu afecţiune şi bunătate. Îşi dorea să fie deja mâine...

În celelalte nopţi, când a încercat să se gândească, a adormit. În noaptea asta, deşi era obosită, nu putea să adoarmă. Era fericită, dar, cu încetul, făcându-şi loc în mintea ei, apăru o îndoială, apoi alta. Ce spusese el cu adevărat ? Roc, cu simţul lui de responsabilitate pentru ceilalţi, cu bunătatea lui, i-a oferit ei — ce ? Un loc în viaţa lui, da. Dar în inima lui ?

S-ar putea zice şi asta. S-ar putea zice aşa, dacă făcând-o ar putea să o protejeze, dar nu ar fi deajuns, dacă afecţiunea pe care ea ştia că o are pentru ea, ar veni numai din dorinţa lui de a proteja pe cineva care îi ceruse ajutor.

Oare la fel ca Lukas, gândea şi el, că ea nu are unde să se ducă ? Virginia se răsuci neliniştită, când îndoielile începură să o asaltezo. Oare auzise mai mult decât era în realitate în cuvintele lui rostite cu grijă, acolo pe chei ? Ce simţea el cu adevărat pentru ea ? Voia numai să o salveze de familia ei ? Parcă se învârtea într-un cerc, nu mai ştia ce să creadă, ar fi fost fără rost să dorească să se fi întâlnit cu el în alte condiţii. Dar dacă... dacă nu era aşa, mai

degrabă ar fugi din nou, decât să-l lase pe el de ceva ce nu dorea cu adevărat.

Se dădu jos din pat, încet și aprinse lumina.

Zgomotele de la barul de jos se potoliseră. Trebuie să se gândească... și ea își aminti brusc, ca și cum gândul aștepta să fie găsit, că bunicul ei, care era și tutorele ei și singura persoană îndreptățită să aibă grijă de ea, era la Paris. Era ciudat cum de Roc știa asta. Dar nu avea importanță. Dacă se întorcea la bunicul ei, nimeni nu ar mai fi trebuit să aibă grijă de ea... doar dacă ea era persoana pe care el o iubea prea mult ca să o piardă. Și asta era singura cale ca să afle. Așa că ea trebuia să plece din Poleriac, fără ca cineva să încerce să o oprească, acum, până nu se făcea dimineață... Și avea un tren la cinci și jumătate din Carnihan.

CAPITOLUL VI

Abia se luminase de ziuă când Virginia s-a strecurat în liniște, fără să trezească pe cineva din casă. O durea să se uite la hainele pe care le împrumutase și le-a lăsat împăturite pe scaun, dar nu putea pleca cu ceva ce nu era al ei. O durea să se uite la dormitorul mic și prietenos și să vadă cele două scrisori puse la loc vizibil, una lângă alta, pe cuvertură. Una era pentru Pierre și Marie-Henriette, în care le mulțumea pentru bunătatea lor. Cealaltă era pentru Roc care, deoarece nu o aștepta decât la prânz, nu o să știe decât după ce ea părăsise de mult Poleriac-ul. Era o scrisoare pe care ea spera ca el să o înțeleagă și ea conta pe înțelegerea lui. Încerca să nu se gândească că se juca cu focul. Îi scrisese :

„Roc" – Nu „Dragă Roc", deoarece îi era prea drag și cuvintele nu o puteau exprima.

„De data asta nu mai fug. Vreau să mă înfățișez bunicului meu și să discut singură cu el. Dacă fac așa, nimeni nu o să fie răspun-

zător pentru mine. Nu vreau ca cineva să creadă că am nevoie de ceva. Tu cel mai mult dintre toți. Dacă vrei să mă găsești, voi fi cu bunicul meu la Hotel Colbert din Paris, acolo unde mi-ai spus că stă. Te rog să vii, dacă vrei. Dar nu veni, dacă nu simți așa. Acum tu trebuie să alegi" Și la final, adăugă : „Cu dragoste, Virginia".

Acum el trebuia să se decidă. Dar despăturind din nou scrisoarea, ea adăugă un P.S. :

„Mulțumesc că m-ai pictat atât de frumos."

Când a recitit ceea ce scrisese i se păru prețios, dar se gândi că el o să înțeleagă ce a vrut să spună.

Cobori în tăcere în bucătărie și vederea portretului, stând acolo unde îl lăsase, o îmbărbătă. Se uită la el un moment și apoi ieși afară în strada goală, începându-și călătoria.

Virginia stătea sprijinită de pervazul ferestrei în camera ei, aflată lângă cea a bunicului ei, și privea fără să vadă verdeața Grădinii Luxembourg, de peste drum. Două zile. Trecuseră două zile de când s-a întors. Deși era îmbrăcată cu haine respectabile, ca Virginia de altă dată (ale ei — bunicul ei îi dăduse valiza în care avea toate hainele spunându-i că le păstrase pentru ea) și deși timpul ei era reglat după voia bunicului ei, era numai pe jumătate prezentă. Cealaltă jumătate era la Poleriac sau, mă rog, oriunde s-ar fi aflat Roc.

Bunicul ei nu-i apăruse atât de înfricoşător pe cât îl crezuse şi aproape că-şi uită discursul războinic pe care-l pregătise. Nu părea mânios. Ea îi explicase (deşi el nu părea dornic să-i pună întrebări, lucru care o surprinse) de ce a fugit, ce făcuse şi ce intenţiona să facă în viitor.

Singurul lucru la care a ţinut cu fermitate a fost ca ea să nu-şi întâlnească mama vitregă, care era încă la Paris. Nu, nici telefon. El, bunicul ei, va avea grijă de Virginia de acum înainte şi avea destul timp să-i spună mamei ei vitrege ce hotărâse, când totul va fi aranjat. Virginia putea să-i arate respectul cuvenit vârstei şi să-l asculte, având în vedere că el venise acolo ca să-i rezolve problemele.

Aşa că ea l-a ascultat. Îşi petrecea timpul în compania lui şi-l asculta în timp ce vorbea de compania Torrance (de fapt aproape că numai despre asta vorbea). Chiar de la început, fără ca ea să-i ceară, el i-a oferit o slujbă la Torrance, spunându-i că dacă munceşte din greu va face progrese. L-a întrebat cu prudenţă dacă poate să se mai gândească. El chiar a fost de acord, adăugând repede că o să se consulte oricum cu Philippe Vancy, deoarece fuziunea dintre cele două firme se va face totuşi. Ea îşi înălţă capul puţin. Era gata să-l întâmpine pe unchiul lui Etienne, prietenul bunicului ei, acum.

Şi în tot acest timp ea aştepta să vadă dacă Roc va veni, să vadă dacă va câştiga sau nu pariul pe care-l făcuse. Deja i se părea că tre-

cuse atâta timp... Sprijinindu-se cu greutate de pervaz, încă uitându-se în gol, Virginia încercă să se convingă că totuşi avea un viitor, cu sau fără Roc. Se gândea că poate el nu a înţeles. Dar mai exista şi o altă alternativă : aceea ca el să fi înţeles, dar să nu dorească să vină.

Telefonul din camera ei începu să sune şi ea sări să ridice receptorul. Era numai bunicul ei. Ieşi pe coridor şi se îndreptă spre camera lui.

— Philippe Vancy vine încoace. Aşa că o să discutăm şi despre slujba ta, spuse bunicul ei repede, dar cu o expresie ciudat de veselă în ochi ca şi cum era mulţumit de gândul că asociatul lui o va întâlni pe nepoata sa, care putea să lucreze pentru firmă în loc să se mărite.

— Tu, copilă, o să te duci jos să-l întâmpini în locul meu. O să trebuiască să vorbeşti cu el. După aceea vino cu el aici.

— Te aştepţi să-i cer scuze ? îl întrebă ea cu răceală. „Unchiul" de care toţi păreau să se teamă, înafară de bunicul el, venise pregătit, credea ea, ca să-şi arate dezaprobarea.

— Nu preo eşti politicoasă cu membrii acestei familii, nu-i aşa ? spuse bunicul el, având încă expresia de mulţumire în ochi. Hai, du-te. Aşteaptă-l jos. Şterge-o !

Îndreptându-se spre scări şi în timp ce cobora, se gândea cum o să-l recunoască pe unchiul lui Etienne, când o să intre în holul liniştit al hotelului. Probabil că este versiunea mai

în vârstă a unchiului Henri, având în vedere că sunt frați ?

Stătea dreaptă, meditând înainte de a mătura cu privirea holul hotelului. Și apoi, cu o tresărire de bucurie, ea a văzut pe cineva intrând, venind acum, când aproape că nu mai spera, venind în acel moment când ea se pregătea să dea ochii un unchiul Vancy și să-l facă să fie de acord ca bunicul el să-l ofere o slujbă.

Roc venise. Un Roc neobișnuit, îmbrăcat într-un costum negru, dar același Roc, care o văzu și se îndreptă spre ea în același moment în care și ea se îndrepta spre el. El era încruntat, dar cu o expresie care, ar fi jurat ea, aducea mai degrabă a dragoste exasperată.

— Ești mulțumită ? o întrebă el venind spre ea, și pentru un moment ea a crezut că o va prinde de umeri și o va scutura zdravăn. Sunt aici. Venind de la capătul țării. Și dacă asta nu-ți scoate gărgăunii din cap, înseamnă că nimic nu o mai poate face. Da, perfect, înțelag. Dar ai un talent grozav să scoți peri albi oamenilor.

— Îmi pare rău, Roc, dar...

— Nu. Mie îmi pare rău că nu am venit mai demult. Dumnezeu știe că am vrut, dacă nu aș fi avut o grămadă de treburi. A trebuit să mă întâlnesc cu cineva care mi-a pus o grămadă de întrebări dificile. Și, se uită în jos la ea, a trebuit să dau o grămadă de răspunsuri grele. Dar acum, Virginia... privirea lui deveni gravă...

trebuie să vorbim. În liniște. Și acum, înainte de a te lăsa să dispari din nou.

— Da, Roc, spuse ea slab, dar cu inima tresărind de bucurie.

— Trebuia să mă întâlnesc... începu ea.

Se uită repede în jurul holului și apoi din nou la Roc, deoarece nu voia să se uite în altă parte decât la el.

— Oricum, nu contează...

El o privi ciudat, cu o privire în care nu se putea citi nimic și o prinse de mână, ca și când nu ar fi vrut, dar nu se putea abține să n-o atingă.

— Aici nu putem discuta. Mai mult ca sigur. Hai în Grădina Luxembourg. Bine ?

— Bine. Ar fi vrut să spună, oriunde, dar el putea să-i citească pe față.

Zâmbindu-i, ea nu se mai gândi la unchiul Vancy, nu avea decât să creadă ce l-o place. Singurul lucru important pentru ea era că Roc sosise și că mâna lui o ținea pe a ei. Nu vorbiră până nu traversară strada și intrară în grădină și atunci Virginia îl întrebă, pentru că pur și simplu voia să spună ceva :

— Pierre și Marie-Henriette nu s-au îngrijorat din cauza mea, nu ?

— Bineînțeles că au fost îngrijorați. Au crezut că dormi târziu, până când au bătut la ușă și au intrat.

A condus-o de-a lungul aleii, peste iarbă, pe lângă dădace cu copii mici și un student sau

dol întinşi pe iarbă, studiind, deşi era la început de primăvară.

— Aici. Stai jos şi să discutăm în linişte.

Ea se aşeză supusă pe bancă, dar trebuia să vorbească înaintea lui.

— Am ştiut că o să vii... Roc, ai înţeles, nu-i aşa ? Că am fugit ? Începuse să-mi fie frică, că nu o să... sau... sau poate m-ai speriat că tu...

— Am înţeles. Vrei o dovadă ? Bine.

Îşi băgă mâna în buzunarul de la piept, un gest neobişnuit pentru Roc, după câte îşi amintea ea, care era mereu îmbrăcat cu pantaloni şi jachetă şi scoase ceva.

— Asta este un certificat de căsătorie. Şi ăsta este paşaportul tău...

— Este la tine ?

— Îl am de câtva timp. Se uită la ea şi spuse aproape printre dinţi... Trebuie să plec în Canada. Pentru afaceri. Călătoresc cu vaporul. Cam şase zile. Nu este mult pentru o lună de miere, dar având în vedere că mi-am petrecut aproape toată iarna cu tine, mai mult decât cu oricine altcineva...

— C... când ? întrebă ea, cu vocea tremurând de râs, deoarece el părea atât de sigur de el, atât de mult el însuşi... Când pleci ?

— Mâine seară. Şi având în vedere că tu eşti destul de frumoasă ca să te căsătoreşti cu un bărbat urât...

— Chiar sunt ? Ea râdea în tăcere, clocotind de bucurie, făcând-o să vrea să-l necăjească...

In acest caz, dacă el este atât de urât, mai bine acceptam oferta lui Lukas, deşi nu era vorba chiar de o căsătorie.

— CE ?

— Totuşi nu era chiar o cerere, îl asigură ea si apoi nu mai vru să-l necăjească... Ah, Roc...

— Nu.

O spuse aşa de brusc, că ea îşi retrase mâna pe care o întinsese spre el. Inima îi bătea neliniştită.

— Îmi pare rău, micuţa. Nu aş fi vrut să ţi-o spun aşa. Nu am vrut să încep cu asta. Sau poate am dorit... nu mai ştiu. Cel puţin acum ştii cum stai. În legătură cu mine. Dar trebuie să-ţi spun.

Îşi băgă din nou mâna în buzunarul de la piept şi de data asta îi înmână a carte de vizită. O carte de vizită, folosită de oamenii de afaceri. Ea se uită la faţa lui întrebătoare, dar el aştepta, aşa că ea îşi plecă privirea ca să o citească.

— Bunicul tău a vrut să-ţi spună. Dar am vrut să-ţi spun EU... îl auzi ea zicând.

Ea se uită atentă la cartea de vizită. Pe ea scria :

J. PHILIP ROCKFIELD VANCY
PREŞEDINTE ŞI DIRECTOR
COMPANIA VANCY

Vancy... Philip Vancy.

Îşi ridică repede capul şi se uită fix la el.

— Tu... tu nu poţi fi. Tu nu poţi fi...

— Unchiul lui Etienne ? Ba da.

— Dar eşti prea tânăr, protestă ea, ca şi cum acest argument putea să-l îndepărteze starea de nelinişte. Eşti englez şi eşti pictor...

— Da, când am posibilitatea. Şi da, sunt englez. Pe jumătate. Mai mult de jumătate. O spusese mai mult pentru el, plin de amărăciune. Ochii lui erau întunecaţi. Vrei să-ţi explic ? Oricum o s-o fac. Dacă o să mă laşi... Nu te-ai întrebat niciodată, de ce nimeni nu te-a căutat ? Şi cum te-au găsit fără să te fi căutat ? Nu ţi-a trecut prin minte.

— S-ar fi p... putut, dacă mi-ai fi spus.

Era furioasă ; o mânie dureroasă, o mândrie rănită ?

— S-ar fi p... putut dacă nu mi-ai fi spus minciuni...

— Nu am vrut. Dar tu nu m-ai recunoscut şi eu a trebuit să aflu ce s-a întâmplat.

— Nu te-am văzut niciodată, îl fulgeră ea. Cum m-ai re... recunoscut ? Cred că după poză.

— Te-am văzut o dată. În timp ce mă îndreptam spre sala de bal, tu veneai de acolo cu o figură răvăşită.

Bărbatul care se ferise pe coridor... Era năucită de şoc, furioasă şi rănită.

— Dar, ar fi tr... trebuit să ghicesc, nu ? Trebuie că abia intraseşi în hotel. Camioneta era afară...

— Mă aştepta.

— Să te ducă la Hephalos, pentru vacanță. Ce ai gândit, întrebă ea cu amărăciune, când am stricat totul ?

Ea își reamintl altceva, cu o claritate care-l făcu rău. Ceva ce spusese bunicul ei la prima întâlnire : a spus că ea se va mărita cu un membru al familiei Vancy — un membru — și apoi el adăugase morocănos, către mama el vitregă, că „băiatul trebuie să o facă", credea el. „Trebuia să o facă"... In locul unchiului burlac, care la urma urmelor avea treizeci și doi de ani, și pe care bunicul el îl plăcea.

Virginia se întoarse spre Roc-Philip — și se uită fix la el, și văzu acea față oacheșă familiară ca pe a unui străin.

— Ai crezut că o să te ur... urmez dinadins, deoarece TU erai cel cu care bunicul meu voia să mă mărit ? întrebă ea. Deoarece erai o p... pradă mai bună ?

— Oprește-te, Virginia !

Și acum, gândi ea cu amărăciune, bunicul ei își freca mâinile cu o privire victorioasă, simțind că planurile lui ieșiseră până la urmă cum voise el.

Dar Roc vorbea, făcând-o să fie atentă.

— Bunicul tău a sugerat. Dar eu am ales băiatul, deoarece... era mai aproape de vârsta ta. Este prezentabil, așa cred. Părea să fie convenabil. Și amintește-ți că eu nu te cunoscusem. Numai mi s-a spus...

— Că eram o persoană ştearsă, care nu ştia să vorbească şi pe care nimeni nu o voia.

— Nu, nu fi proastă. O spusese cu asprime... Micuţo, mi s-a părut potrivit...

— Nu-mi mai spune aşa !

— Bine. Trase aer în piept. Crede-mă. Am spus să nu te măriţi decât dacă vrei — decât dacă eşti de acord. Mi s-a spus că eşti de acord. Da, a fost o prostie. O... greşeală să-i las pe ei să aranjeze treaba asta. Sunt vinovat pentru asta. Dacă ai şti cât mă simt de vinovat... Se întoarse spre ea privind-o... Nu ţi-aş fi cerut să te măriţi cu mine, dacă nu te-aş fi iubit, spuse el liniştit.

— Asta nu mai are rost, nu ? Îi venea să plângă, când o spuse : Nici... nu mi-ai spus numele adevărat, îi zise cu voce mică.

— Ba ţi l-am spus, făcu el repede. Ăsta este numele meu — Rockfield. Am luat numele de Vancy din motive de afaceri, deoarece simplifica lucrurile. Mă laşi să-ţi explic de ce ? De ce am un frate, pe jumătate frate, care deşi este mai bătrân decât mine, îmi este subaltern în afaceri ? Vreau să-ţi spun... Cum am ajuns capul acestei familii, chiar dacă am vrut sau nu. Nu că ar mai avea vreo importanţă, când tu simţi ceea ce simţi, dar presupun că pur şi simplu vreau să ştii.

El se profila cu faţa lui întunecată pe fundalul verde al parcului, dar pentru ea încă părea un străin. Ea înghiţi cu greu, simţindu-se de-

primată pentru că se bizuise prea mult pe ceva ce nu a existat cu adevărat.

— Ești nevoit să mă ac... accepți, nu ? îl întrebă ea. Trebuia să o rezolvi, deoarece considerai că era vina ta, așa că t... trebuia să mă faci să am încredere în tine, în așa fel încât să vorbesc.

— Cineva trebuia să facă ceva. Dar ascultă-mă, te rog. La Hephaios, toți mă știu de Rockfield și ăsta este numele meu. Și dacă nu eram ce sunt, aș fi fost pictor. Și sunt englez, nu francez. Dar trebuie să mă întorc puțin înapoi ca să-ți explic. Mă vei... asculta ?

Ea dădu din cap tăcută, cu capul întors în altă parte. Nu mai avea importanță acum, deoarece totul era diferit.

El începu, alegându-și cuvintele cu grijă.

— Tatăl meu a fost RAOUL VANCY, bunicul lui Etienne, tatăl lui Henri. Era un egoist. Cei mai mulți oameni se temeau de el. Soția lui, cei doi fii și fata lui, mai mult ca sigur. Mama mea era secretara lui. Era englezoaică. Presupun că s-a îndrăgostit de el. Era... foarte tânără. Dar încăpățânată. Când a aflat că o să aibă un copil, s-a întors înapoi în Anglia. Nu ar fi acceptat ceea ce, fără îndoială, i s-ar fi oferit : un apartament discret, un venit, o anumită poziție... În orice caz, ea s-a dus acasă. A făcut în felul ei, refuzând să accepte bani de la el. Când aveam doi ani s-a măritat cu Evan Rockfield, un om din Cornwall. El mi-a dat nu-

mele. M-a adoptat legal. Îmi închipui — vocea lui adâncă se înăsprise — că era o măsură deliberată de protecție, deoarece din ceea ce am înțeles eu, Raoul Vancy nu a fost de acord cu plecarea ei. Evan și mama nu au mai avut copii. Erau fericiți și foarte devotați unul altuia. De fapt, el i-a supraviețuit numai doi ani. Atunci a apărut în viața mea Raoul Vancy. Tatăl meu. Spuse asta cu dezgust și mânie. A trebuit să aleg, dacă să-l recunosc pe tatăl meu adevărat și să intru în familia lui, ori să rămân unde eram. Nu pot să spun, adăugă el întunecat, că i-a plăcut răspunsul meu.

Ea își putea imagina ce fel de răspuns a fost. Dar el a continuat să povestească.

— După ce Evan a murit, a făcut o altă propunere. Nu am acceptat-o nici pe aceea. Voiam să studiez arta. Asta mi-am dorit dintotdeauna să fac, deși la sfatul lui Evan am făcut altceva, la început. Am urmat universitatea ca să obțin o diplomă. O diplomă în științe, după cum știi. O spuse strâmbându-se. Având asta, m-am întors la prima mea dragoste, la pictură, când Raoul Vancy a murit. Era omul care făcea numai ce voia, ar fi trebuit să ghicesc că nu va renunța niciodată. Și a făcut-o până la sfârșit. Mă recunoaște în testamentul lui, ca fiul său și mi-a lăsat cea mai mare parte din averea lui. Control asupra afacerilor. În Franța se poate face asta — să-ți recunoști un fiu nelegitim și

să-l faci moştenitorul tău. Fie că familia vrea sau nu.

El îşi privea mâinile absent. Faţa lui era întunecată şi îndârjită.

— Ar fi trebuit să fie Henri. Eu nu voiam nimic. I-aş fi dat totul înapoi. Am încercat... M-am dus acolo, în mijlocul familiei Vancy şi i-am forţat să-şi ia totul înapoi. Dar nu. Un Vancy este un Vancy. Contrar regulilor poate, dar pur şi simplu s-au comportat politicos, ca şi cum nu ar fi fost ceva neobişnuit. Şi când l-am moştenit, ce a însemnat darul lăsat prin testament ? O afacere în pragul falimentului, deoarece omul acela încăpăţânat nu a vrut să asculte nici un sfat. A lăsat totul în dezordine, şi familia se dădea de ceasul morţii, deoarece până atunci nu ştiuseră că lucrurile erau aşa de rele.

Acum vocea lui era resemnată când continuă :

— Henri nu avea nici dorinţa şi nici capacitatea de a prelua conducerea. Nici vreunul din gineri. Toţi, întreaga familie, a fost condusă de la început de Raoul Vancy. Ei bine — îşi ridică el privirea fără să vadă ceva — la douăzeci şi doi de ani crezi că poţi să faci orice, să înveţi orice. Şi cineva trebuia să o facă... La început am zis că o să fie ceva temporar. Să îndrept lucrurile şi apoi să le predau mai departe. Raoul Vancy o fi fost încăpăţânat, dar a fost singurul din familie care gândea şi cineva trebuia să-l urmeze. El băgase spaima în toţi. Mi s-a spus

că semăn cu el — adăugă el sec. Asta a fost primul lucru pe care mi l-au spus membrii familiei Vancy.

A urmat o lungă tăcere. Virginia nu se grăbea să o rupă. Ea stătea privindu-l, gândindu-se la lupta, responsabilitatea încăpăţânată, familia pe care nu a vrut-o, moştenirea pe care nu şi-a dorit-o, pretenţiile pe care le aveau de la el, pe care, dacă ar fi fost altul în locul lui, le-ar fi refuzat. Zgomotele din parc păreau foarte îndepărtate. După un timp destul de lung, el a întors capul şi a privit-o.

— Da, sunt încă aici. Conduc încă afacerea. Presupun că mi-a luat atât de mult să o readuc pe linia de plutire, încât acum este o parte din mine.

De data asta tăcerea a fost mai lungă. Şi apoi el a scuturat din cap.

— A durat mai mult decât am prevăzut, dar ai ascultat. Şi — ochii lui îi cercetară faţa, având o întrebare în ei — ai înţeles, cred. Eu sunt Philip Rockfield. Mai mult decât sunt Philippe Vancy. Când pot să plec de lângă ei, o fac. Cel puţin pentru o lună în fiecare iarnă, la Hephaios, unde mă simt eu însumi. Virginia, ce am început să-ţi spun, de la începutul începutului — să-ţi cer...

— Nu, răspunse ea repede. Durerea îi reveni brusc. Nu, mulţumesc, Philip.

I s-a părut că el a tresărit.

— E chiar așa de rău ? o întrebă. Trebuie să-ți spun. Venirea mea aici nu are nici o legătură cu afacerile ; este vorba numai de dragostea mea pentru tine.

— Și res... responsabilitatea...

— Nu, asta nu. O privi în față. Am venit, nu-i așa ?

— A trebuit, îi aruncă ea fără intonație. Să-l vezi pe bunicul meu.

— Aș fi putut să aranjez și altfel. Dacă nu aș fi vrut să vin aici...

Ea voia să se îndepărteze de el cât mai repede.

— Ai fi putut să-mi spui adevărul, chiar de la început.

— Da. Dar am vrut să ai încredere în mine. Și apoi, când te am cunoscut mai bine, am vrut mai mult decât atât. Așa că a fost și mai greu să-ți spun. Dacă ai fi început să întrebi, spuse el nerăbdător, dacă măcar o dată ai fi întrebat...

— Nu prea sunt bună la ghicitori, zise ea liniștită. Sunt... sunt prea naivă.

— Și nu poți să ierți... Era o notă aspră, aproape sălbatică în vocea lui.

— Perfect, este dificil, știu.

Îl cercetă fața, nevrând să se rocge, dar punându-i o ultimă întrebare :

— Nu mai are rost ? Acum ?

— Nu.

Îi venea să plângă, dar încăpățânată, se stăpâni.

— Nu, mulțumesc.

— Pot să te mai întreb din nou. Altă dată ?

— Nu cred că o s-o mai faci. Vocea el era egală și politicoasă. Ești prea mândru.

— În orice caz, poți să-ți dai seama de ce nu ți-am spus nimic — nu ți-am povestit, nu te-am întrebat, până nu ai aflat. De asta, în seara aceea...

Nu putea îndura să se gândească la seara aceea când își dăduse seama că îl iubește pe Roc și că și el, poate, o iubea pe ea. O durea prea tare. Se ridică de pe bancă cu o mișcare rapidă, văzând grădina din jurul lor ca prin ceață. Începu să se îndepărteze.

— Virginia ! o strigă el repede și ea s-a oprit și s-a uitat la el.

— Nu fug, spuse ea cu răceală. Mă întorc la bunicul meu.

Își aminti că bunicul ei îl aștepta și pe el.

— Ai vrut să-l vezi, nu ? O să lucrez pentru el. Sau pentru altcineva, dacă tu te opui.

— Nu.

Se ridică în picioare și rămase pe loc privind-o.

— Cu mintea ta, dacă nu te angajează înseamnă că este nebun. O să i-o spun, dacă asta — gura i se strâmbă — nu o să te facă să fugi din nou.

— Nu.

Își ridică puțin bărbia în timp ce se uita la el, văzându-l numai pe Philippe Vancy, „Unchiul", pe nimeni altcineva.

— Acum plec, spuse cu o politețe de gheață.

— Nu vrei să vin cu tine ?

Ea neagă din cap, o dată, repede, se întoarse și se îndepărtă. Și deodată se opri. Acesta era Roc și în același timp Philippe Vancy. Putea să meargă oriunde cu Roc...

Încet, întoarse capul, studiindu-l cum stătea uitându-se la ea. Era același bărbat, nu-i așa ? Bărbatul cu umeri largi și fața posomorâtă, o foță încruntată, dar care se lumina atât de mult atunci când râdea. Bărbatul a cărui voce adâncă o iubea și ale cărui brațe în jurul ei o făceau să simtă că aparținea cuiva. Roc, care își păstra secretele, care își ascundea bunătatea în spatele unei vorbiri aspre și sentimentele în spatele privirii dure. Roc nu ar fi spus niciodată că o iubește, dacă nu ar fi fost adevărat.

Ceea ce conta cu adevărat era faptul că Roc sau Philip Rockfield Vancy a adăpostit-o și a avut grijă de ea ; a încercat să o vindece când a crezut că avea inima zdrobită, inimă care nu fusese cu adevărat zdrobită, care s-a răstit la ea ; a terorizat-o ; a pictat-o așa cum o văzut-o el ; și a așteptat să se hotărască dacă era sau nu îndrăgostită de un alt bărbat. Harte ? Roc făcuse toate astea. Bărbatul care stătea lângă bancă, era aceeași persoană. Bărbatul

care o iubea... și care i-o spusese, după ce îi aflase adevărul despre el.

— Roc... spuse ea oftând. Ea văzu, după expresia de surpriză din privirea lui, că a realizat că l-a strigat pe celălalt nume. Hai cu mine, continuă ea.

El o venit încet înspre ea. L-a privit în față și a știut că nimic nu mai contează.

— Ai spus că n... nu mă mai întrebi încă o dată...

— Nu, tu ai spus asta. Nu poți, mărâi el, să ai întotdeauna dreptate.

— Ai avea perfectă dreptate, dacă ai fi supărat pe mine. Aș merita-o.

— Nu sunt supărat. Tu ești supărată ? Acum ? Micuța...

Bucuria se întorsese, bucuria de a fi cu el, de a ști că nu o să facă această greșeală. Încă mai putea alege.

— Roc, nu este exasperant pentru tine să... să fiu mereu încurcată ca și cum ar fi doi oameni într-unul singur în același timp ?

— Cât timp, o întrebă el, îți trebuie ca să nu mai fii exasperantă ? Cât timp trebuie să aștept ?

El se încruntase atât de tare, încât ea a știut că totul o să fie perfect. Întotdeauna. Mâna lui era foarte aproape, așa că ea își strecură mâna ei în a lui și simți cum degetele lui se strâng peste ale ei.

— Mai mult ca sigur că nu o să mai fiu exasperantă când vom ajunge în Canada. Și, se

uită la el zâmbind cu îndoială, avem timp să ne căsătorim până mâine seară ? Aproape îmi pare rău că bunicul meu vrea să mă mărit cu tine. Mi-ar fi plăcut mai mult să mă lupt cu el pentru asta, dar dacă așa a fost să fie...

— Da, îi spuse el, mă lași și pe mine să spun ceva... Trei săptămâni. Și da, avem timp. Și dacă vrei să lupți cu cineva, mă îndoiesc că mama ta vitregă mă place foarte tare, după mica noastră discuție din Carnihan, micuțo. Ochii lui erau zâmbitori. Atunci ești de acord ? Nu o să trebuiască să te vânez în toată Franța, ori de câte ori o să ai vreo îndoială ?

Dădu din cap, în timp ce el o cuprindea în brațe. Ca un copil, se cuibări la pieptul lui.

— Nu este chiar foarte intim aici...

— Atunci, ar fi trebuit să mă fi lăsat să-ți spun la Hephaios, ripostă el, așa cum plănuisem. Bine...

Strânsă de brațele lui, totul era perfect, dar ea trebuia să i-o spună fără cuvinte, deoarece el nu-i lăsă nici o șansă să vorbească.

— SFÂRȘIT —